

The book is owned by Anonymous

Typed to Word Document by คุณนุชา ผดุงไทย

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

ท้าวจักรวาล

ป.อินทรปาลิต

พอได้เวลา ๑๖.๓๐ น. คณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ก็ร่วมเสวยสุรากันที่เรือนต้นไม้ อันเป็นกิจวัตรประจำวัน

เมื่อเหล่าเข้าปาก ทุกคนก็คึกคักเข้มแข็งสดชื่นและคุยจ้อ ซึ่งโดยมากก็มักจะคุยถึงเรื่องที่ตนมีความสามารถอย่างไรในขณะนี้ เจ้าคุณปัจฉิม ๕ คุยเรื่องเมื่อครั้งท่านเป็นผู้บัญชาการกองพล และเป็นแม่ทัพน้อย พลคุยถึงศิลปะแห่งการเกี่ยวผู้หญิงซึ่งเขามีความเชี่ยวชาญมาก นิกรคุยถึงเรื่องการกินอาหารแปลก ๆ เสียหงวนคุยโอ้อวดความมั่งมีของเขา เขากำลังดำริที่จะขอซื้อสนามหลวงจากเทศบาลนครกรุงเทพฯ เพื่อสร้างโรงแรมอันทันสมัยขึ้นที่นั่น ดร. ดิเรกคุยเรื่องเกี่ยวกับประเทศอินเดีย เล่าให้ฟังว่าการล่าสิงห์โตที่เทือกเขาหิมาลัยนั้นเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นหวาดเสียว เพราะครั้งหนึ่งเขาได้ต่อสู้กับสิงห์โตด้วยมือเปล่าตัวต่อตัว

ในตอนแรก ใครคนหนึ่งเป็นผู้พูดและนอกนั้นเป็นคนฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ แต่แล้วต่อมาคนหนึ่งฟังเกิดเบื่อยาก อดรอนทนไม่ได้ก็คุยขึ้นบ้าง แล้วคนอื่น ๆ ก็คุยเช่นเดียวกัน

ในที่สุด ทั้ง ๕ คนก็พูดขึ้นพร้อม ๆ กัน ในเรื่องต่าง ๆ รวมห้าเรื่องโดยไม่มีคนฟังเลย

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ว่า “ถึงแม้ว่าจะมีอายุแก่เฒ่าแล้วอากียังมีมันสมองเฉียบแหลมและมีวิชาความรู้ในยุทธวิธีและยุทธศาสตร์เป็นอย่างดี อย่างอายุจึงเรียกว่า นายทหารชั้นหัวกะทิ อายังมีสมรรถภาพในตัวเองเข้มแข็งอยู่เสมอ ได้ข่าวว่าทางราชการทหารบกจะเรียกตัวอากกลับเข้ารับราชการอีกในไม่ช้านี้”

นิกรว่า “นักนิยมกินทั้งหลายย่อมเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้กินได้ทั้งนั้น แม้กระทั่งไส้เดือนก็กินกันเคยกินไส้เดือนน้ำกะทิมาแล้ว ใช้ไส้เดือนต่างลวดของอ่อยบอกไม่ถูกทีเดียว มีรสเค็มปะแล่ม ๆ นิดหน่อย โดยมากคนเราเกลียดไส้เดือน ซึ่งความจริงมันไม่ได้สกปรกโสมมอะไรเลย ไส้เดือนกินดินเป็นอาหาร ส่วนหมูนั่งกินในสิ่งที่ไม่น่าจะกิน เรากลับนิยมกินเนื้อหมูกันได้ผ่านการกินมามากต่อมาก แม้กระทั่งกิ้งกือ, คางคก หรือเขียดกันก็เคยกินมาแล้ว อ้ายที่อ่อยที่สุดก็คือตัวด้วงเล็ก ๆ ที่เกาะตามต้นอ้อย ตัวขนาดเท่าเม็ดมะขามหยิบออกมาจากต้นอ้อยใส่ปากเคี้ยวดังกร๊อบ น้ำในตัวของมันราวกับน้ำกะทินั่นเอง”

เสียหงวนพูดขึ้นด้วยเสียงอ้อแอ้

“กันเสนอราคาไปแล้ว กันให้ราคาตารางวาละสามพันบาท ถ้าเทศบาลตกลงใจขายสนามหลวงให้กันกันจะสร้างโรงแรมแบบทันสมัยที่สุดขึ้นที่นั่น คือสร้างเป็นตึกยี่สิบชั้นอย่างน้อย โรงแรมของกันจะมีโรงภาพยนตร์มีตลาดสดตลาดแห้ง ร้านค้าแบบดิพาร์ตเมนต์สตรี ร้านจำหน่ายสรรพสินค้าต่าง ๆ สถานที่สำหรับเด็กเล่น สถานที่สำหรับผู้ใหญ่เล่น โรงแรมของกันจะมีพร้อมทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งของกระหึ้นสูงสำหรับต้อนรับชาวต่างประเทศและคนไทย บนดาดฟ้าเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์จะขึ้นลงได้สบายนักท่องเที่ยวนอกจากต่างประเทศ เมื่อลงจากเครื่องบินที่สนามบินดอนเมืองแล้ว เฮลิคอปเตอร์ของกันก็จะนำมาส่งที่โรงแรมของกัน แล้วเมื่อนักท่องเที่ยวจะเดินไปจากประเทศไทย ก็ไม่ต้องเสียเวลาขึ้นรถยนต์ไปดอนเมือง เขาจะนั่งเฮลิคอปเตอร์ที่โรงแรมของกัน ตรงไปยังท่าอากาศยานดอนเมืองได้ที่เดียว”

ดร. ดิเรกพูดขึ้นในระหว่างที่นิกรกำลังพูด

“ไฉนจึงทำได้โดยไม่มีวันลี้ม สิ่งหิโตตัวนั้นตัวขนาดเท่ากับม้าเทศเห็นจะได้ แต่ขาของมันสั้นกว่ามีขนคอปองน่ากลัว มันกระโดดเข้าตะปบกันแบบจู่โจมทีเดียว กันเอี้ยวตัวหลบแล้วปล่อยหมัดฮึดซ้ายไปเต็มเหนี่ยว ถูกขากรรไกรมันอย่างถนัดใจ เจ้าสิงห์หนุ่มถึงกับทรุดตัวลงนั่งก้นกระแทกพื้น แล้วลุกขึ้นร้องคำรามกระโจนเข้าใส่กันอีก กันยกแขนซ้ายขึ้นกันไว้และถอยหลังออกห่าง กันได้จดมวยอย่างรัดกุมที่สุด พอได้โอกาสกันก็ตะบันพับขาหน้าทำให้เจ้าสิงห์หนุ่มตัวนั้นเสียหลัก เมื่อมันปราดเข้ามาจะขย้ำกัน กันก็แยบซ้ายสองที่ซ้อนแล้วตามด้วยฮึดขวาเต็มเหนี่ยว เท่านั้นเองเจ้าสิงห์หนุ่มก็หงายล้มลงอย่างไม่เป็นท่า ท่านมหาราชชาจันทรกุมารซึ่งยืนทอดพระเนตรอยู่ได้ต้นไม้ได้รับเสด็จเข้ามานับหนึ่งถึงสิบอย่างช้า ๆ แต่สิงห์โตตัวนั้นไม่ยอมลุกขึ้น ชัยชนะอันเด็ดขาดจึงเป็นของกัน”

พลก่่าวขึ้นบ้าง ขณะที่เราใครต่อใครกำลังเล่าเรื่องของตน

“เป็นชายอย่าให้เสียเชิงชาย ถ้าเราจับผู้หญิงคนไหนแล้ว เราก็ต้องพยายามเอาให้ได้โดยถือสุภาวษิตที่กล่าวว่.....ดักลอบต้องหมั่นกู่เป็นเจ้าผู้ต้องหมั่นเกี้ยว.....ผู้หญิงนะไม่มีอะไร ถ้าเรารู้จักเอาอกเอาใจหล่อน ยกยอปอปั้นหล่อนยอมเป็นลูกแมวเชื่อง ๆ สำหรับหล่อนเท่านั้นเราก็จะเป็นผู้พิชิตใจหล่อน โดยไม่ยากเย็นอะไร พวกแกก็คงจะเคยเห็นแล้ว เราเคยเที่ยวเตร่กันมามากต่อมาก กันมักจะเอาชนะพวกแกได้เสมอ”

ทั้ง ๕ คนต่างพูดคนละเรื่องตามที่ได้บรรยายมานี้ ดังนั้นภายในเรือนต้นไม้จึงฟังไม่ได้ศัพท์ บางคนพูดพลางหัวเราะพลาง และนาน ๆ ก็มีการตบมือเป่าปากกระที่บเท้าเพื่อช่วยให้ครึกครื้นรื่นเริงขึ้น

เจ้าแห้วถือถาดไม้ใบใหญ่ใส่โซดา และวิสกี้ต่างประเทศเดินลอบหน้าเข้ามาในเรือนต้นไม้ สูดอากาศตัวเองเซตลาเกือบจะหกล้ม เจ้าแห้ววางถาดลงบนโต๊ะแล้วมองดูสี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๔ อย่างแปลกใจแกมขบขันแล้วเจ้าแห้วก็เอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้า ... รับประทานราวกับตลาดท่าเตียน พูดกันทีละคนซีครับ รับประทานต่างคนต่างพูดแล้วใครจะฟัง อ้อฮ้อ เหมือนกับนกกระจอกยกพวกตีกันไม่ผิด”

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจเจียบกริบ สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ มีท่าทีสลิ้มสลิ้อตามกัน อาเสี้ยมให้เจ้าแห้ว แล้วกล่าวกับพรรคพวกของเขา

“จริงไฉน อ้ายแห้วมันพูดถูก เราอยู่กันห้าคนคุยกันคนละเรื่องพร้อม ๆ กันอย่างนี้ใช้ไม่ได้ เพราะไม่มีคนฟัง เราต้องคุยกันทีละคน เฮ้า...อ้ายกรคุยก่อนแกบอกกันเมื่อตอนบ่่าว่า แกกำลังวางแผนการที่จะพาพวกเราไปทัศนจรแบบแหวกแนวนั่น แกจะไปไหนวะ”

นิกรลี้มตาโพลง

“เออ..... เรื่องนี้สำคัญมาก กันจะเล่าให้พรรคพวกฟัง กันจะพาพวกเราท่องจักรวาล โดยพาหนะภาคพิเศษของกัน ซึ่งกันได้ใช้เวลาตั้งสองวันสร้างแบบแปลนจรวดยานของกันขึ้น และบัดนี้เรียบร้อยแล้ว”

เสียงหัวเราะครื้นเครง ดังขึ้นลั่นเรือนต้นไม้ ดร. ดิเรกว่าเสียดหาย พูดพลางหัวเราะพลาง

“มายเฟรนด์ มันเป็นเรื่องชวนหัวที่น่าฟังพอใช้”

“อ้าว” นิกรเอ็ดตะโร “นี่แกนี้กว่ากันพูดเล่นยังงั้นหรือ ไม่ใช่เรื่องตลกไฉนเรื่องจริง แกอย่าลี้มว่ากัน เป็นนิสิตเก่าของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับปริญญาเกียรตินิยม วศ.บ. มาแล้ว”

พลหัวเราะก๊าก ยกฝ่ามือผลักหน้าเพื่อนเกลอของเขาต่อหน้าข้างแรง

“คุยเรื่องอื่นเถอะวะอ้ายกร ขายหน้าดิเรกมันเปล่า ๆ”

“ปู่ท้อ” นิกเร็ดตะโรแล้วทำตาเขียว ให้รากเลือดก้าวไปนี้ธรณีสูบซีเข้า ให้ตายโงงตายท่า พระแก้ว พระกาฬหักคอกันซีเข้า หรือไม่กี่ให้พระเสื่อเมือง พระกางเกงเมืองผลาญชีวิตกันนันทันตาเห็น ถ้าหากว่าเรื่องนี้ไม่เป็นความจริง กันได้ใช้วิชาความรู้และสมองอันเฉียบแหลมปราดเปรื่องของกัน สร้างแปลนพาหนะภาคขึ้นด้วยหลักวิชาการอันสูง อย่างซ้ำในสัปดาห์หน้าจรวดยานของกันก็จะสร้างเรียบร้อย”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๗ หัวเราะหึ ๆ ท่านกล่าวกับพลอย่างขบขัน

“อย่างนี้ส่งหมอฟันได้แล้ว ถ้าอ้ายกรคิดสร้างจรวดก็หมายความว่าอ้ายกรเป็นไปแล้ว”

นิกเร็ดหัวฟัดหัวเหวี่ยง

“ก็ทีดิเรกมันคิดจรวดไปเที่ยวโลกพระอังคารหรือโลกพรจันทร์สำเร็จ ทำไมคุณพ่อไม่หาว่าดิเรกมันเป็นบ้าเล่าครับ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๗ หัวเราะก๊าก

“แกกับดิเรกมันเปรียบเทียบกันไม่ได้หรอก คนอย่างดิเรกพวกเรารู้กันแล้วว่ามันไม่ใช่คน มันคือเทวดามาเกิด แม้กระทั่งนักปราชญ์ทั่วโลกก็ยอมรับว่าดิเรกเป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมของโลก”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแฉ่งแทบแตก เอียงหน้าเข้าไปกระซิบกระซาบกับพ่อตาของเขา

“นาฬิกาข้อมือเรือนทองห้าพันบาทที่ไปดูกันวันนั้นและคุณพ่อชอบ พຽງนี้ผมจะซื้อให้ นะครับ”

นิกเร็ดมือทุบโต๊ะดังปัง แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“นี่ทุกคนเข้าใจว่ากันพูดเล่นยังงั้นหรือ พูดจบเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “เฮ้ย วิ่งขึ้นไปบนตึกไปเอาม้วนกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ ในห้องกันมาให้ข้าเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วรับคำสั่งแล้ว วิ่งต้อออกไปจากเรือนต้นไม้ คราวนี้สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๗ ต่างพากันมองดูนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว

อาเสี่ยพูดเสียงหัวเราะว่า

“เมื่อวานนี้แกก็ยังดี ๆ อยู่หน้าอ้ายกร โงงเป็นไปได้อ...”

นิกเร็ดวาดแว๊ด

“กูไม่บ้าโวย”

พลพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“อย่าคิดอะไรมากเลยนำอ้ายกร กันอยากจะเข้าใจว่าแกกลุ่มใจขึ้นมา แกก็นั่งวาดภาพจรวดเล่นตามมโนภาพของแก”

นิกเร็ดขบขามกรอด โมโหพลจนตาเหลือและจุมุกบานพะเยิบพะยาบ

“อ้ายพล แกกำลังดูหมิ่นเพื่อนของแกมากเกินไป” นิกเร็ดพูดอย่างเป็นงานเป็นการ “กันไม่ได้วาดจรวดเล่นอย่างช่างเขียน ๆ รูป แต่กันวาดเป็นแบบแปลนทีเดียว ประเดี๋ยวแกจะเห็นแปลนจรวดยาน หรือพาหนะภาคของกันแกจะต้องตื่นเต้นไม่น้อย แกอย่าลืมนะว่า คนอย่างคุณนิกเร็ดนี่แหละเขาเรียกว่าคมในฝัก”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“พอชักออกมาซี้สนิมร่วงพฐู”

นิกเร็ดทำตาเขียวกับเสี่ยหงวน

“อ้ายอหิวาต์....เกิดเป็นชายอย่าหมิ่นชายซีโวย ดิเรกมันเป็นคนมีสปีนนิ้วเหมือนกัน เมื่อดิเรกมันคนมันทำอะไรได้ กันก็ควรจะทำได้เช่นเดียวกัน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกลั่นเรื้อนต้นไม้ สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ฯ เข้าใจว่ามันเป็นเรื่องขบขันมากกว่าความจริง จนกระทั่งเจ้าแห้วพาตัวเดินเข้ามาในเรื้อนต้นไม้อย่างร้อนรน ในมือขวาของเจ้าแห้ว ถือม้วนกระดาษวาดเขียนแผ่นใหญ่ เจ้าแห้วส่งกระดาษม้วนนั้นให้นิกรอย่างนอบน้อม แล้วพูดยิ้ม ๆ

“รับประทานมันดังหึ่ง ๆ ขอบกลดครับ”

นิกรขมวดคิ้ว่น

“เสียงอะไรวะ”

“รับประทานเสียงจรวดยานของคุณนะซีครับ”

คราวนี้นิกรตะโกนเสียงดังราวกับฟ้าร้อง

“ยังไม่ได้สร้างไว้ย่ะ มันเป็นแต่เพียงแบบแปลนเท่านั้น หนอยแน่ะ ได้ยินเสียงเสียแล้ว”

เจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

“รับประทานผมเป็นฝานสนับสนุนนี่ครับ คือสนับสนุนคุณตลอดกาล”

นิกรพยักหน้าซ้ำ ๆ

“ถอยออกไปห่างหน่อย ๆ ประเดี๋ยวจะโดนอวัยวะเบื่องต่ำ”

เจ้าแห้วถอยหลังกรูด นิกรส่งม้วนกระดาษสีขาวให้นายแพทย์หนุ่มด้วยท่าทางภาคภูมิใจและหยิ่งผยอง “แกดูดิเรก นี่คือแบบแปลนพาหนะภาคของกันที่กันจะสร้างขึ้น กันจะพาพวกเราท่องเที่ยวไปตามดวงดาวต่าง ๆ ในท้องฟ้า ในจักรวาลอันเว้งว่างกว้างขวางที่เรียกว่าอวกาศ”

คราวนี้ นายแพทย์หนุ่มมองดูนิกรอย่างแปลกใจและสนใจ

“อ้ายกร” ดิเรกพูดยิ้ม ๆ “ก่อนที่แกจะพาพวกเราท่องเที่ยวไปในยูนิเวิร์สนั้น แกมีความรู้ในเรื่องระบบสุริยะหรือโซลาร์ซิสเต็มดีแล้วหรือ”

นิกรหัวเราะอย่างทรนง

“ถ้ากันจะบอกแก่ว่า กันมีความรู้ในเรื่องโซลาร์ซิสเต็มดีกว่าคอเปอร์นิคัส นักดาราศาสตร์ยอดเยี่ยมของโลก กันก็กลัวว่าแกจะหาว่ากันไม่”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้นทันที

“ซึ่งความจริงแก่ก็ไม” แล้วกิมหงวนก็หัวเราะ “ไหนลองอธิบายย่อ ๆ ให้พวกเราฟังย่อ ๆ หน่อยซี”

นิกรยัดหน้าออกขึ้นในท่าเบ่ง แล้วพูดขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“ตามระบบสุริยะนั้น มีดวงอาทิตย์ใจกลาง และมีดาวพระเคราะห์รวม ๙ ดวง โคจรรอบดวงอาทิตย์ตามตำแหน่งต่าง ๆ กัน อันเป็นวงโคจรที่คงที่คือเป็นวงกลมรอบดวงอาทิตย์”

“ออไรท์ ออไรท์” ดิเรกพูดอย่างยิ้มแย้ม “ตั้งแต่คบกันมาทีไรวันนี้แหละ แกพูดอย่างเป็นงานเป็นการ แกอธิบายได้ถูกต้องทีเดียว แล้วยังง้ออีกกร”

นายจอมทะเล้นยิ้มแป้น

“นอกจากดาวพระเคราะห์ทั้งเก้าดวง ก็มีดาวพระเคราะห์น้อยลูกอุกาบาต ดาวหางและสะเก็ดดาวที่เรียกกันว่าผีพุ่งไต้ปรากฏอยู่ทั่วจักรวาล ดาวพระเคราะห์ต่าง ๆ ทั้งเก้าดวงจะหมุนรอบตัวเอง และหมุนรอบดวงอาทิตย์ซึ่งดาวพระเคราะห์เหล่านี้ไม่มีแสงสว่างในตัวของมัน ต้องอาศัยแสงสว่างจากดวงอาทิตย์”

พลถามขึ้นโดยไม่สู้จะเลื่อมใสอะไรนัก

“ชื่อดาวอะไรบ้าง ดาวพระเคราะห์ที่แกพูดถึงนี่นะ”

นิกรว่า “ ก็มีดาวพระพุธหรือเมอคิวรี แล้วก็ดาวพระศุกรีคือดาววีนัส ต่อจากนั้นก็คือโลกของเราที่เรียกกันว่าโลกราหู แล้วก็ดาวพระอังคารฝรั่งเรียกว่ามาร์ส ดาวพฤหัสบดีหรือจูปีเตอร์ ดาวพระเสาร์หรือซาเติน ซึ่งมองด้วยตาเปล่าไม่เห็น เพราะมีหมอกปกคลุมอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นก็ดาวมฤตยูหรือยูเรนัส มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าเหมือนกัน อีกสองดวงคือดาวเนปจูน แล้วก็ดาวพระยมหรือดาวพลูโต ซึ่งดาวทั้งสองดวงนี้ก็มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า เนื่องจากอยู่ไกลจากโลกเรามาก” พุดจบนิกรก็ยิ้มแห้ง ๆ “พอแล้วไว้ขยายให้กันอธิบายมากกว่านี้เลย เพราะกันรู้แต่เพียงเท่านี้ เรียนมาตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยมปีที่เจ็ด เดียวนี้ลืมหอดแล้ว”

เสียงหวนพุดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ดาวพระเคราะห์ที่ไม่ได้มีเก้าดวง ความจริงมันมีถึงสิบดวง”

ดร. ดิเรกทำหน้าตื่น ๆ

“ดวงที่สิบชื่ออะไรวะ”

เสียงหวนพุดหน้าตาเฉย

“ดาวลูกช่ออะไรล่ะ”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงั้นมีสิบเอ็ดดวงไว้ ชื่อดาวกิมเบ็อีกดวงหนึ่งไว้”

กิมหวนสะดุ้งเฮือก

“อ้ายเวรนี้ลื้อชื่อพ่ออีกแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวถามนิกรอย่างเป็นทางการ

“แกกำลังทำตนเป็นนักดาราศาสตร์ เท่าที่แกอธิบายให้ฟังก็รู้สึกว่แกมีความรู้พอใช้ได้ พ่อถามแกสักหน่อยเถอะวะกร โลกเรานี้เกิดขึ้นจากอะไร”

นิกรนั่งคิดทำตาปริบ ๆ

“เกิดขึ้นจากการเผยแพร่ของมันครับ บางทีก็เกิดจากการชุกชนของเรา ก็เลยทำให้เกิดเป็นโรคขึ้น”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ลืมตาโพล่ง

“โลกไว้ย ไม่ใช่โรค”

“ยังงั้นหรือครับ” นิกรพุดยานคราง “โลกเราก็คงเกิดจากสะเก็ดของดวงอาทิตย์นั่นแหละครับ หลุดลอยจากดวงอาทิตย์ตั้งแต่ผมยังเล็ก แต่ว่าอีตอนนั้นผมยังจำความไม่ได้ ที่หลุดลอยก็เนื่องจากพระอาทิตย์แกว่งแรงไปหน่อย ทำให้โลกวิ่งซุกซลักแล้วก็หลุดออกมาจากดวงอาทิตย์ มาลอยเด่นเป็นสง่าอยู่ที่เราอยู่ทุกวันนี้ ที่ลอยอยู่ได้ก็เพราะพระอาทิตย์ดูดไว้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พยักหน้าซ้ำ ๆ

“แล้วพระอาทิตย์ลอยอยู่ได้อย่างไร”

“พระอาทิตย์ลอยอยู่ได้ก็เพราะมันลอยอยู่ได้” แล้วนิกรก็ทำหน้าตื่น ๆ หันมาถามเสียงหวน “ใช่ไหมวะ”

“ไม่รู้ไว้ย” อาเสี่ยตวาด “เรื่องนี้กันไม่มีความรู้ กันรู้แต่เพียงว่าถ้ากันกักตุนเงินปอนด์สเตอร์ลิง หรือเงินดอลลาร์ไว้เยอะ ๆ ปล่อยให้พอมันขึ้นราคากันก็นำออกขายกันก็ได้กำไรหวาน ๆ กันเป็นนักการค้าไม่ใช่ นักดาราศาสตร์”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ ดร. ดิเรกคลี่ม้วนกระดาษแบบแปลนของนิกรออกดู แล้วเขาก็ทำหน้า เหมือนกับกินน้ำมันละหุ่ง

“นี่นะหรือจรวด”

นิกรยักคิ้วและพยักหน้า

“ถูกแล้ว”

นายแพทย์หนุ่มถอนหายใจเบา ๆ

“แกควรจะเขียนบอกไว้ด้วยว่าจรวดยาน หรือพาหนะอากาศ ที่แรกกันนี้กว่าแปลนไม่ดีพริกแบบใหม่ เสียอีก จรวดทำไมหัวทู่หนักละไวย”

นิกรชักคิ้ว

“กันสร้างส่วนหัวของมันให้เหมือนกับเครื่องบินแบบสกายมาสเตอร์ เพราะหอบังคับการอยู่ตอนหัว ถ้า หัวแหลมทำให้เนื้อที่แคบไป”

ดิเรกว่า “แต่หัวทู่มันก็ด้านอากาศมาก”

“อ้อ เรื่องนี้กันคิดแก้ไขไว้พร้อมแล้ว จรวดของกันจะมีความต้านทางอากาศน้อยที่สุด เพราะกันมี เครื่องมือพิเศษสำหรับบังคับจรวดนี้”

นายแพทย์หนุ่มกลืนหัวเราะแทบแย

“ทำไมถึงไม่มีมาตรฐาน.....”

“ไม่จำเป็นหรอก นักประดิษฐ์ชั้นดีอย่างกันเขียนแปลนไม่ต้องใช้มาตรฐานก็ได้”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“เข้าที่ตีเหมือนกัน แกลองบอกกันสิ โครงของจรวดนี้แกจะทำด้วยอะไร”

นิกรอมยิ้ม

“ตั้งใจจะทำด้วยไม้ไผ่ นูกระดาษสาทาแป้งเปียกให้ทั่ว แล้วเอาสังกะสีบุข้างนอกพ่นสีงามระยับไป เลย”

“โอ้โฮ” เสียหวนร้องลั่น “ถ้ายังงี้ละก็จรวดของแกคงเป็นจรวดกึ่งเด็กแน่นอน กันขอรับรองด้วยเกียรติ ของกันว่าเป็นตายอย่างไรกันก็ไม่ไปกับแก”

“ตามใจแกสิ” นิกรพูดอย่างเดี๋ยดดาล “แกไม่ไปที่หลังแกก็เสียใจเอง กันจะเดินทางไปดาวพระศุกรีเร็ว ๆ นี้ด้วยจรวดของกัน ดาวพระศุกรีเป็นดวงดาวที่มีเพชรมากที่สุด เพชรที่โลกพระศุกรีซื้อขายกันในราคาถูกมาก”

“ทำไมแกรู้ละ” เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ถาม

“ผมนั่งเทียนดูทางในครับ เพชรที่ดาวพระศุกรีขนาดยี่สิบกาหรด เขาตวงขายกันเป็นถัง ๆ ขายถึงละ หกสลึงเท่านั้น ถ้าผมเดินทางไปโลกพระศุกรีซื้อติดตัวมาสักถังเดียว ผมก็จะขายได้เงินหลายสิบล้าน เป็นตาย อย่างไรผมก็ต้องเดินทางไปดาวพระศุกรีให้ได้”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ทำหน้าซอบกล ท่านป๋องปากกระซิบกระซาบกับนายแพทย์ดิเรก

“เขาไปส่งได้แล้วดิเรก ขึ้นไว้บ้านประเดี๋ยวมันจะยุ่งนา ดีไม่ดีอ้ายกรเกิดมาปนกิจบ้านของเรา เราก็คง จะไม่มีที่อยู่เท่านั้น”

“อ้าว” นิกรอุทาน “นี่เข้าใจว่าผมเป็นบ้ายังงั้นหรือครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ สะดุ้งโหยง หันมาทำตาเขียวกับนิกร “แน่ะ ข้ากระซิบแล้วยังเสือกได้ยินอีก”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“เสียงกระซิบของคุณพ่อยังกับเสียงข้างหัวเราะอยู่กันแค่คืบทำไมผมจะไม่ได้ยิน ผมไม่ได้บ้านะคุณพ่อ ผมสามารถที่จะสร้างจรวดยานอันนี้ได้จริง ๆ คุณพ่อย่าลืมน่าว่ามารีโคนี่เมื่อคิดวิทยุโทรเลขขึ้นนั้น ใคร ๆ ก็หาว่าเขาเป็นบ้า แต่แล้วทั่วโลกก็เป็นหนี้บุญคุณอันล้นเหลือของนักประดิษฐ์ผู้นี้ ผมก็เหมือนกันในอนาคตอันใกล้นี้ผมจะเปิดสายการบินทางแหวกแนวด้วยจรวดยานของผม เดินทางจากโลกเราไปยังดาวพระศุกร์ซึ่งอยู่ไกลจากโลกเพียงยี่สิบหกล้านไมล์เท่านั้นเอง ผมจะสร้างจรวดยานสักร้อยลำ และจัดวิธีการแบบรถประจำทางคือมีคนขับ กระเปาะและนายตรวจ”

“ฮ้า” เจ้าคุณปัจฉิม ๙ อุทานขึ้นดัง ๆ “เพียงเด็กกระเปาะนะพอฟัง แต่นายตรวจนี่เห็นจะไม่ไหวไว เพราะนายตรวจจะต้องกระโดดจากลำนี้ไปลำโน้น”

“แน่นอนทีเดียวครับ เมื่อเป็นนายตรวจก็ต้องทำหน้าที่ฉีกตัว แต่เห็นจะต้องจ้างแพงสักหน่อย อย่างน้อยก็เดือนละแสนบาท ผมจะเปิดบริการทันสมัยที่สุด ซึ่งจรวดยานของผมจะเริ่มต้นจากโลกของเราไป แวะยังดวงจันทร์ และก็ไปดาวพระศุกร์เรื่อยไปจนกระทั่งดาวพระสิ้นสุดแค่ดวงอาทิตย์สายหนึ่ง อีกสายหนึ่งจากโลกของเราไปดาวพระอังคาร ดาวพฤหัสบดี และดาวพระเสาร์ ดาวมฤตยู ดาวเนปจูน และดาวยมมผมไม่จำเป็นจะต้องขอสัมปทานจากรัฐบาลในเรื่องนี้ เพราะจักรวาลอันกว้างขวางไม่มีใครเป็นเจ้าของ ถ้าสายการบินทางจรวดของผมทั้งสองสายนี้สำเร็จเมื่อไหร่ ชาวโลกเราจะได้ไปเที่ยวยังดวงดาวพระเคราะห์ต่าง ๆ ตลอดจนดวงอาทิตย์เป็นการทัศนอาจรแบบแหวกแนวของผม”

ดร. ดิเรกกล่าวถามขึ้นอย่างเลื่อมใส

“แล้วแกจะคิดค่าโดยสารยังไง”

“เรื่องนี้ต้องคิดดูก่อน สุดแล้วแต่ระยะใกล้ไกลเป็นต้นว่า ไปดาวพระศุกร์คิดคนละสามบาทสองสลึง ถ้าไปดาวพระอังคารก็ต้องคิดคนละห้าบาท”

“สงสัยเหลือเกินไว้วัย” พลซัดคอขึ้น “จรวดของแกจะใช้อะไรเป็นเชื้อเพลิง”

นิกรหัวเราะ

“ต้องคิดดูก่อน กันจะพยายามใช้น้ำประปาเป็นเชื้อเพลิงประหยัดใสน้อย”

เสียงทวนถามว่า “งบประมาณค่าสร้างจรวดของแกเห็นจะไม่แพง”

“ฮะ ก็ไม่ใช่ย่อยไว้วัย อย่างน้อยกันจะต้องใช้จ่ายเงินราวสามสี่ร้อยบาท ในการสร้างพาหนะอากาศคราวนี้ แต่กันมีงบประมาณเรียบร้อยแล้ว เริ่มทำเมื่อไรก็ขอเบิกจากประไฟ”

เสียงทวนถอนหายใจเฮือกใหญ่ หันมามองดูเพื่อนเกลอทั้งสอง คือพลกับ ดร. ดิเรก แล้วกล่าวเบา ๆ ว่า

“ติดต่อกับโรงพยาบาลโรคจิตได้แล้วหม่อ ให้กรไปพักผ่อนอยู่ที่นั่นสักห้าหกเดือน ค่อยรับตัวกลับบ้าน ลงคิดจรวดไปโลกพระศุกร์ละก็อย่าไปสงสัยอะไรอีกเลย”

นิกรเอื้อมมือรับม้วนกระดาษแบบแปลน จากนายแพทย์หนุ่ม แล้วลุกขึ้นยืนกล่าวกับคณะพรรคของเขาอย่างเด็ดขาด

“ไม่เห็นมีใครสนับสนุนผลงานของกันเลย มีแต่ยิ้มเยาะและเข้าใจว่ากันเป็นบ้า คอยดูก็แล้วกัน อีกไม่กี่วันพาหนะอากาศของกันก็จะสำเร็จเรียบร้อย แล้วอย่าเสียใจนะที่กันไม่ชวนไปเที่ยวโลกพระศุกร์”

อาเสียวหัวเราะงอหาย

“ไม่เสียใจเลย ตรงกันข้ามกันกลับดีใจที่กันไม่ต้องไปเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตกับแก กันคิดว่าจรวดยานของแกคงจะขึ้นสูงอย่างมากก็ในราวสองวาแล้วก็หล่นลงมาคอยัน ที่เขาสร้างจรวดยานนะเขาไม่ได้ใช้ไม้ไผ่ทำโครงหรือกัวยี่”

นิกรชักฉิว

“ก็มันคนละวิธีนี่ไวย เอาเถอะ.....อีกหน่อยแกจะต้องตื่นตื่นในความสามารถของกัน” พูดจบเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “แกคิดว่าข้าเป็นบ้าหรือเปล่าอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทาน ผม ผมไม่พยายามคิดมากมายถึงเพียงนั้นหรือครับ อย่างมากก็คิดว่าคุณนิกรเผลอ ๆ ไผล ๆ ไปบ้าง รับประทานหมูนี้อากาศมันก็ร้อนเหมือนกัน ถ้าอย่างไรละก็รับประทานกุมสติไว้บ้างนะครับ”

นิกรยกเท้าถีบเจ้าแห้วเต็มแรง แล้วถือน้ำมันแบบแปลนของเขาออกไปจากเรือนต้นไม้อย่างหัวเสีย เสียงหัวเราะอย่างครั่นครังดังขึ้น นายจอมทะเล้นหันมาทำปากขมุบขมิบอวยชัยให้พรเพื่อนเกลอของเขา

นิกรเดินขึ้นมาบนตึกใหญ่ พอเข้ามาในห้องโถงชั้นล่าง ก็แลเห็น ๔ นางกับท่านเจ้าคุณประสิทธิ์และคุณหญิงวาดกำลังนั่งสนทนากันอยู่ นิกรเดินก้มตัวผ่านหน้าท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง คุณหญิงวาดร้องเรียกหลานชายของท่านทันที

“เดี๋ยว ๆ ๆ มานี่ซีเจ้ากร นันกระดาศอะไร”

นิกรหยุดชะงัก หมุนตัวกลับเดินเข้ามาทูลตัวลงนั่งบนโซฟารัตนเดียวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ และคุณหญิงวาด แล้วเขาก็ส่งแบบแปลนจรวดยานของเขาให้คุณหญิง

“คุณอาลองทลายซิครับว่าอะไร”

คุณหญิงวาดคลี่ออกดูด้วยความสนใจยิ่ง แล้วท่านก็โยนทิ้งไปกลางห้องร้องเอ็ดตะโร

“แกจะบ้าหรืออ้ายกร เลือกเขียนรูปไม้ตีพริกมาให้ฉันดู”

นายจอมทะเล้นอ้าปากหวอ

“แล้วกัน” เขาอุทานแล้วลุกขึ้น เดินไปเก็บแผ่นกระดาษส่งให้คุณหญิงอีก “คุณอาดูเสียให้ตีครับดูให้ดีว่ารูปนี้เป็นรูปอะไร”

คุณหญิงวาดก้มลงมองดูแล้วตะโกนลั่นห้อง

“ดูทั้งวันมันก็เป็นไม้ตีพริกนั่นเอง”

นิกรโมโหจนตัวสั่น

“มีมนุษย์คนไหนบ้างครับในโลกนี้ที่นั่งหลังขดหลังแข็ง ซึ่งใช้เวลาสองวันสองคืนเพื่อเขียนรูปไม้ตีพริกจรวดครับไม่ใช่ไม้ตีพริก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ชะเง้องหน้ามองดูแล้วท่านก็ยิ้มเล็กน้อย กล่าวกับเมียของท่านเบา ๆ

“จรวด ถูกแล้วคุณหญิง ไม่ใช่ไม้ตีพริกในครีบทหรือ คุณหญิงมองดูให้ดีซี ภายในจรวดแบ่งเป็นห้องต่าง ๆ”

คราวนี้คุณหญิงวาดสนใจกับแบบแปลนของนิกร

“อ้อ ห้องนี้เป็นห้องบังคับการ ห้องนี้ห้องนอนเขียนหนังสือบอกไวยังคงอยู่เรื่องหน่อย ห้องนี้เป็นห้องผู้โดยสาร ห้องเล็กทางท้ายที่สุดมีถึงสองใบคงเป็นห้องส้วม”

นิกรว่า “ครับ ถูกแล้ว เราไม่สามารถที่จะสร้างส้วมแบบชักโครกหรือส้วมซีมในจรวดยานลำนี้ได้ ก็ต้องใช้ถังไม้ตามรูปที่ผมเขียน ผมจะสร้างจรวดลำนี้เดินทางไปทัศนาวจรโลกพระศุภร์ครับ”

สีนางหัวเราะครืน ประโผพุทขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ไฟเล่าให้คุณนวลฟังแล้ว ถึงเรื่องที่มีสัญญาวิปลาดไป นั่งเขียนแปลนอยู่บนดึกจนตื่นไม่เป็นอันกินอันนอน โถ—นิก ๆ ก็น่าสงสาร คนเราเวลามันจะเป็นไปมันไปง่าย ๆ เหมือนกันนะคะคุณนวล”

นวลละออมองดูนิกรอย่างเศร้าใจ

“โถ—น่าสงสาร ดิฉันสงสัยมาหลายวันแล้วเห็นนัยน์ตาขุน ๆ ขวาง ๆ อย่งไรขอบกล”

นันทาหัวเราะคิก พุดพลางหัวเราะพลาง

“ดีเหมือนกันจะได้ส่งไปอยู่ปากคลองสานสักพัก”

นิกรรับม้วนกระดาษมาจากคุณหญิงวาด แล้วมองดูสีนางอย่างเดือดดาล ประภาเมียรักของ ดร. ดิเรก กล่าวกับนายจอมทะเล้นทันที

“คุณนิกรอย่าพยายามคิดอะไรให้ฟุ้งซ่านเลยคะถ้าจะสร้างพาหนะภาคไปเที่ยวนอกโลก ก็ควรให้ดิเรกเขาคิดดีกว่า”

นวลละออบพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“นั่นนะซีคะ การสร้างจรวดไม่ใช่เรื่องเล็กเลย เพราะจะต้องมีความรู้ในทางสถาปัตยกรรม, วิศวกรรม และวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้ยังจะต้องเชี่ยวชาญในดาราศาสตร์อีกด้วย”

นิกรโมโหจนหัวเราะ

“ทุกคนมีแต่ดูถูกเหยียดหยามผม ทำไมนะครับ..... คนอย่างนายนิกรนะ ไม่สามารถจะสร้างจรวดไปนอกพิภพได้หรือคุณ”

เจ้าคุณประสิทธิ์พูดเสริมขึ้น

“ขึ้นไปนอนพักผ่อนเสียเถอะเจ้ากร เรื่องจรวดยานอย่าเพิ่งไปคิดมันเลยพยายามทำใจให้สงบ หาหนังสือทางพระอ่านเพื่อให้จิตใจหายฟุ้งซ่าน ถ้าแกขึ้นเป็นอย่างนี้ ฉันก็จำเป็นจะต้องส่งตัวแกไปอยู่กับหมอฝนสักพัก”

“อ้อ.....” นิกรคราง “ผมเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้นี้ คนที่คิดทำอะไรใหญ่โตหรือพิศดาร มักจะถูกคนอื่นลงความเห็นว่า เป็นบ้า เอะละครับ ใครจะหาว่าผมบ้าหรือมีสติฟั่นเฟือนก็ตาม ผมจะต้องสร้างจรวดยานของผมให้สำเร็จเพื่อเดินทางไปทัศนาวจรไปดาวพระศุภร์ และดวงดาวอื่น ๆ ตลอดจนดาวธง, ดาวโถ, ดาวไข้จิ้งจก, ทางช้างเผือกหรือดาวหางต่าง ๆ ยังได้ ผมลาละครับ ขอให้พี่น้องปลายตระกูลไทยจงเจริญ แต่ในไม่ช้านี้ผมจะกลายเป็นศาสตราจารย์ นิกร การุณวงศ์ จอมปราชญ์ของโลก ทั้งโลกจะต้องตื่นตื่นไปตามกัน คนอย่างผมก็หนึ่งไม่มีสอง เมื่อผมคิดทำอะไรแล้วก็ต้องสำเร็จ ผมจะไปเอาเพชรที่โลกพระศุภร์มาขายที่โลกเรา รับรองว่าร้านขายเพชรในลำเพ็งต้องเจ๊งในคราวนี้”

พุดจบนิกรก็ถือม้วนแบบแปลนของเขาพาตัวเดินขึ้นบันไดไปขึ้นบน ท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครืนแครงของสีนางกับท่านเจ้าคุณประสิทธิ์กับคุณหญิงวาด

จรวดยานหรือยานหะภาคได้ถูกสร้างขึ้นเจียบ ๆ ตามแบบแปลนของนิกร ซึ่งนิกรเป็นนายช่างควบคุมการก่อสร้าง โดยมีเจ้าแห้วเป็นผู้ช่วยและคนใช้ในบ้านพัชรภรณ์เป็นลูกมือ

จรวดยานยักษ์นี้ มีขนาดกว้างเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๕ เมตร ยาว ๔๕ เมตร โครงของมันทำด้วยไม้ไผ่ ปิดกระดาษสาหรือกระดาษว่าว แล้วใช้สังกะสีบุข้างในข้างนอก ซึ่งตอนบุสังกะสีนี้ต้องจ้างกรรมกรมาช่วยอีก ๑๐ คน

บริเวณเนื้อที่ดินตอนหนึ่งทางหลังบ้านพัชราภรณ์ได้ใช้เป็นที่สร้างจรวดมเหสีมาลำนี้ ใช้เวลาไม่ถึง ๑๐ วันจรวดยานยักษ์ของนายจอมทะเล้นก็เสร็จเรียบร้อยส่วนหัวของมันเปลี่ยนจากทุ่เป็นแหลม ทั้งนี้ก็เพราะใครต่อใครได้เตือนนิกรด้วยความหวังดีว่า ถ้าหัวจรวดทุ่เกินไปก็จะหมดความสวยงาม มองดูไม่ผิดอะไรกับไม้ตีพริกขนาดใหญ่ นิกรจึงตัดแปลงสร้างจรวดหัวแหลมเหมือนกับจรวดยานที่เขาสร้างกัน

ในที่สุด พาหนะภาคซึ่งเกิดขึ้นจากมันสมองของนิกรก็สำเร็จเรียบร้อยตั้งตระหง่านเป็นมุม ๔๕ องศา อยู่ในโรงของมันอย่างสง่างาม จรวดลำนี้พ้นสี่บริวณซึ่งเงินงามตามาก ส่วนหางของมันปรากฏงูไตรรงค์ อันเป็นสัญลักษณ์ของชาติไทย ตอนหัวของจรวดมีตัวอักษรปรากฏว่า

ห้องจักรวาล ๑

ตลอดเวลาที่นิกรสร้างจรวดยานยักษ์ของเขา พลกับกิมหงวนและ ดร. ดิเรกกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ คุณหญิงวาดและสีนางไม้ได้สนใจกับงานของนิกรแม้แต่น้อย ทุกคนเข้าใจว่านิกรมีสติวิปลาดแต่เมื่อเขาไม่ได้คลุ้มคลั่งอาละวาด ทำความเดือดร้อนให้กับใคร ทุกคนก็ปล่อยไปตามเรื่อง

ตอนสายวันนั้น

นิกรพาท่านผู้ใหญ่กับเมีย ๆ ของเขาและเพื่อนเกลอทั้งสามมาที่โรงงานสร้างจรวด เพื่อให้ทุกคนได้ชมยานวิเศษ

เมื่อเข้ามาในโรงจรวดยักษ์ ท่านผู้ใหญ่และคณะพรรค ๔ สหาย ได้ตกตลิ่งพรีงเพริดไปตามกันด้วย ไม่มีใครคาดหมายว่านิกรจะมีความสามารถเช่นนี้

ดร. ดิเรกอ้าปากหวิว มองดูจรวดยานด้วยความตื่นเต้นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว

“โอ.....มายก็อด แกมีความสามารถถึงเพียงนี้เชียวนะหรือนิกร”

นายจอมทะเล้นยิ้มแป้น

“โหมละ เพียงแต่แกเห็นภายนอกของจรวดยานแกก็ตื่นเต้นแปลกใจแล้ว ถ้าหากว่าแกเข้าไปดูข้างในรับรองว่าแกจะต้องตื่นเต้นกว่านี้ กันขอเชิญทุก ๆ คนขึ้นไปชมจรวดยานยักษ์ของกันได้ คราวนี้แหละ กันจะพิสูจน์ธาตุแท้ของกันเองให้แกได้แลเห็นว่า คุณนิกร การรณรงค์ไม่ใช่อย่อยเลย สามารถทำในสิ่งที่เป็นไปได้ให้เป็นไปได้”

เสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจดดังขึ้น คุณหญิงวาดมองดูพาหนะภาคด้วยความตื่นเต้น

“เก่งมากที่เดียวหลานรักของอา อานี่ไม่ถึงว่าแกจะมีความสามารถเช่นนี้ ไ้อโฮ...แกสร้างได้สวยงาม มันคงแข็งแรงดีมาก ถ้าไปโลกพระศุกรเมื่อไหร่ละก็อย่าลืมนะนิกร แกจะต้องเอาเพชรมาฝากอาสักหนึ่งถึง”

นิกรพยักหน้า

“ได้ครับ เอาถึงใหญ่หรือถึงเล็กเล่าครับ”

“เพชรนะ.....”

“ก็เพชรนะซีครับ เราพูดกันเป็นมาตราถึงสะดวกดีแล้ว ถึงหนึ่งในราวแปดลิตร”

คุณหญิงวาดยิ้มแห้ง ๆ

“อาเอาถึงเล็ก ๆ ก็ได้ ขนาดหม้อเคลือบได้เพียงนอนของอา”

“อ้อ หม้อเคลือบที่มีหูข้างเดียวมันหรือครับ ตกลงครับ ผมได้นั่งเทียนดูแล้ว ชาวโลกพระศุภรณีที่ว่าเพชรคือก้อนอิฐ ก้อนหินเพราะมีอยู่มากมาย เขาเก็บมาจรรยาให้เป็นที่เหลี่ยมแล้วโรยตามถนนเพื่อให้เกิดความสวยงามเมื่อต้องแสงอาทิตย์หรือแสงไฟ ชาวโลกพระศุภรณีนิยมใช้แก้วเป็นมณีอันมีค่าเพราะโลกพระศุภรณีหาแก้วยากที่สุด อย่างลูกแก้วน้ำมะเน็ดจรรยาแล้ว ถ้าเรานำไปขายชาวโลกพระศุภรณี ก็จะขายได้อย่างน้อยล้านบาท”

“ไอ้โฮ” คุณหญิงวาดอุทานสั้น “ถ้ายังงั้นขนเอาไปเจ้ากร ซีน้ามะเน็ดมากินสัก ๕๐-๖๐ โหล ทูบขวดให้แตก เอาแก้วกลมในขวดไปจ้างเขาเจียรนัยแล้วเอาไปขาย เม็ดละล้านบาท ร้อยเม็ดก็ร้อยล้านขนเอาเงินใส่จรวดไปให้เต็ม”

นิกรสั้นศีรษะไม่เห็นพ้องด้วย

“อย่าเลยครับ คุณอา เงินที่โลกพระศุภรณีล้านบาทคิดเป็นเงินไทยในราว ๑๐ สตางค์เท่านั้น ข้าผมขอเชิญทุก ๆ คนขึ้นชมจรวดยานของผม เพื่อเป็นเกียรติแก่วิศวกรผู้ยิ่งใหญ่ เชิญไว้ยพวกเรา แต่ขึ้นไปบนจรวดแล้วเดินเบา ๆ หน่อยเดี๋ยวจะพัง เพราะมันไม่ค่อยจะแข็งแรงนัก”

ดร. ดิเรก มีความสนใจมากกว่าเพื่อน นิกรเดินนำหน้าพาทำานผู้ใหญ่และพรรคพวกของเขาขึ้นบันไดไปในจรวดยานยักษ์ ทุกคนได้แลเห็นหอบังคับการอันสวยงามกว้างขวางและเต็มไปด้วยหน้าปัทม์ต่าง ๆ ซึ่งนิกรชี้แจงให้ฟังว่า เข้มมาตรงเหล่านี้ไม่มีความหมายอะไรทำไว้ให้ ๆ อย่างนั่นเอง”

“แล้วแกจะเดินทางไปถูกหรือ” เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ กล่าวถามอย่างเป็นทางการ

“ถูกครับ คุณพ่อ ฝรั่งนะมันทำอะไรมาเรื่องไปอย่างนั่นเอง กฎกรรมตามันก็มีอยู่แล้ว ของใหญ่ดูดของเล็ก เมื่อจรวดนี้ออกไปพันโลก ถ้าผมบังคับมันตรงไปยังโลกพระศุภรณี มันก็จะไม่ไปทางอื่นได้”

นิกรอธิบายให้คณะพรรคของเขาทราบ แล้วพาไปชมห้องอื่น ๆ คือห้องของผู้โดยสาร ห้องเก็บเสบียงอาหารและห้องอื่น ๆ ทั้งหมดห้อง

ดร. ดิเรกกล่าวถามว่า

“จรวดของแกไม่ใช่เครื่องยนต์ดอกหรือ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่ใช่หรอก ใช้แรงดันของอากาศอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งไม่ต้องซื้อต้องหา กันถึงคิดค่าโดยสารถูกที่สุดไปโลกพระศุภรณีคิดคนละสามบาทสองสลึงเท่านั้น เด็กและภิกษุสามเณรกับทหารและตำรวจในเครื่องบินลัดครั่งราคา ไม่มีตั๋วเบงหรือตั๋วพัก ผู้หญิงมีท้องเด็กในท้องไม่ต้องเสียค่าโดยสาร”

“เดียว ๆ ๆ” ดร. ดิเรกพูดอย่างสงสัย “อธิบายให้กันฟังหน่อยเถอะว่าจรวดนี้จะแล่นไปได้ อย่างไรด้วยอาศัยแรงผลักดันของอากาศ กันยอมรับว่าขณะนี้แกฉลาดกว่ากันมาก”

นิกรยิ้มแป้น

“ถ้าอธิบายก็จะเสียเวลามาก เรายังงี้ก็แล้วกันแกเคยเห็นลูกโป่งหรือเปล่า ลูกโป่งที่ไม่ได้อัดแก๊สแล้วเราเอามาเป่าเล่นนะ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“อไรท์ เมื่อเด็ก ๆ กันชอบเล่นมาก”

นิกรอธิบายต่อไป

“เมื่อเราเป่าลูกโป่งให้พองลมเต็มที่แล้วเราปล่อยให้มันหลุดจากมือ ลูกโป่งลูกนั้นก็วิ่งวิ่งไปไกลและวิ่งได้เร็วมาก พอลมหมดมันก็ตก จรวดยานของกันก็เช่นเดียวกัน ก่อนจะออกเดินทางกันจะสูบลูกโป่งเข้ามา

ในจรวดอย่างเต็มที่ และแล้วเมื่อมันปล่อยออกจากท่อเล็ก ๆ ทำยจรวด จรวดนี้จะพุ่งขึ้นสู่เวหาทันทีด้วยความเร็วสูงสุดไม่ต่ำกว่าชั่วโมงละสองพันไมล์”

ดร. ดิเรก ลั่นหัวเราะแทบแย้

“แล้วถ้าลมที่อยู่ในจรวดหมดไป.....”

นิกรว่า “ก็ต้องอาศัยลมจากกันบ้าง ผู้โดยสารบ้าง หรือจากเจ้าหน้าที่ประจำจรวดบ้าง เอาเถอะนำกันไปได้ก็แล้วกัน อย่างไรก็ตามพาหนะภาคของกันลำนี้จะต้องไปถึงดวงจันทร์และโลกพระศุกรีได้อย่างไม่มีปัญหา”

คุณหญิงวาดเอื้อมมือชี้เย็บแขนนิกร

“อย่าลืมนะพ่อกร เอาถังขนาดนี้”

นิกรยิ้มแป้น

“ไม่ลืมหรอกครับ” แล้วเขาก็กล่าวถามอาสาเสี้ยกิมหงวน “ว่ายังไงแกจะไปกับกันไหม”

อาสาเสี้ยทำตาปริบ ๆ

“กันคิดว่าลำบากนักละก็กันไปละวะกร กันจะเฝ้าดูจรวดยานของแกจากเครื่องเรดาร์โทรภาพพิเศษของดิเรกมัน”

นิกรหันมาทางพล

“แก่ล่ะไปไหม”

พลลั่นศีรษะแล้วพูดเสียงหัวเราะ

“กันยังไม่อยากตาย ขอให้กันอยู่รอฟังข่าวแกที่นี้ดีกว่า”

นิกรถามพ่อตาของเขา

“คุณพ่อไปกับผมไหมล่ะครับ”

“โธ๊ย” ท่านเจ้าคุณอุทาน “ต่อให้แกแถมเงินให้ฉันสักแสนบาทฉันก็ไม่ไป จรวดของแกมันไม่มีแรงแข็งแรงอะไรเลย วิ่งขึ้นไปในอากาศได้สักยี่สิบเมตรหล่นปล้กลงมาพอก็มองเท่งเท่านั้น”

ดร. ดิเรก พูดเสริมขึ้น

“กันก็ไม่ไป ไม่ต้องชวนกันหรอกนะ กันไม่อยากให้เมียกันเป็นหม้ายหรอก”

นิกรชักฉิว ใบหน้าของเขาเคร่งเครียดผิดปกติเขาหันมาพูดกับพี่สาวของเขาเบา ๆ

“ไปไหม พี่นั้น”

นั่นทาอดหัวเราะไม่ได้

“เชิญเถอะพ้อมหาจำเรญ หัวเด็ดตีนขาดฉันก็ไม่ไปกับแก จรวดบ่าบอะไรกันใช้ไม่ใ้ทำไครง ฉันรู้สึกรว่ามันบอบบางเต็มทน”

นิกรถามนวลละออ ประไพและประกายก็ไม่มีใครยอมไปกับเขา ดังนั้นนิกรจึงกล่าวขึ้นอย่างเดือดดาล

“ดีแล้ว ไม่มีใครไป ผมไปกับเจ้าหัวสองคนเท่านั้น”

พลหัวเราะงอหาย

“แกควรจะทำพินัยกรรม และสั่งเสียคุณไฟไว้ให้เรียบร้อย”

ประไพพูดเสริมขึ้นทันที

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะคุณพลคะ ถ้ากรตายดิฉันก็สุขหมด” พุดจบหล่อนก็กล่าวกับผัวรักของหล่อน “เมื่อไรจะไปคะกร พยายามเดินทางไปเร็ว ๆ หน่อยนะคะ สิ่งใดที่ไพล่วงเกินคุณมาแล้ว กาย วาจา ใจ กรุณา อโหสิให้ไฟด้วย อย่าให้เป็นเวรกรรมติดต่อกันไปในชาติหน้าเลย”

ศาสตราจารย์นิกรทำตาปริบ ๆ

“ฟัง พี่น้องทั้งหลายฟังดูเถิด เมียของกันกลายเป็นแม่กาก็แถมเขียวไปแล้ว มีอย่างไหนแข่งให้ผัวตาย”

ประไพยิ้มน่ารัก

“โถ ไม่ได้แข่งหรอกค่ะ แต่รูปการณ์มันบอกว่ายตายตั้ง ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แล้วก็ กรก็ทราบดีแล้วว่า ดาวพระศุกรีนั้นไม่ใช่ดาวลูกข่อยจะได้อยู่ใกล้ ๆ เรา มันไกลจากโลกมากมายนัก เมื่อเดินทางไปกรก็ต้องเสี่ยงโชคเสี่ยงชีวิต”

นิกรยิ้มออกมาได้

“ถ้าตั้งต่างว่าพี่ตาย....”

ประไพว่า “ไม่ต้องตั้งต่างหรอกค่ะ เขาเป็นว่ากรตายจริง ๆ ก็แล้วกัน”

นายจอมทะเล้นสะดุ้งเล็กน้อย

“เอาละ สมมุติว่าถ้ากรตาย แล้วไฟจะมีผัวใหม่ไหมจ๊ะ”

“อ้อ สาบานให้ก็ได้ค่ะ”

“สาบานว่าอย่างไรจ๊ะ”

“สาบานว่าไฟต้องมีผัวใหม่เด็ดขาด คราวนี้ไฟจะหาให้หนุ่มไฟที่เดียว เลือกดูขนาดเรือนหนังสือชั้นมัธยม ๖ หรือเตรียมอุดม”

คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรหลานสะใภ้ของท่าน

“พุดอะไรก็ไม่รู้ยายไฟ บัดสีบัดเถลิง มีอย่างหรือมีผัวเด็ก ๆ ขายหน้าเขาตาย”

ประไพหัวเราะ

“เดี๋ยวนี้เขานิยมกันยังงั้นนี่คะ ผู้หญิง แก่ ๆ มักจะชอบมีผัวหนุ่ม ๆ บางคนอายุตั้ง ๕๐ กว่าแล้วมีผัวเป็นเด็กนักเรียนประชาบาลก็มี”

“ไอ้” คุณหญิงวาดร้องลั่น “เอาอะไรมาพุดนะ โกหก”

“ก็โกหกนะซีครับ”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังลั่น นิกรรีบกล่าวห้ามทันที

“เบา เบาหน่อยครับจรวดผมจะฟัง ว่า – โครจคงไปหมดแล้ว กรุนาลงไปจากจรวดได้แล้วครับ ข้า ๆ ข้ายหงวนดันดึงฝาจรวดเสียหลุด สังกะสีมันเผยออกก็เห็นแล้ว แหมไว้วัย ยังงี้มันขัดใจกันแท้”

กิมหงวนถอนหายใจเอือกใหญ่ เดินเข้ามาหานิกร

“กรเว้ย กันขอเตือนแกด้วยความหวังดี จรวดนี้มันมีลักษณะคล้ายกับจรวดกงเต๊ก ถ้าแกรักที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปละก็ เอาน้ำมันก๊าดราดและเอาไฟเผาเสียดีกว่า อย่าพยายามไปดาวพระศุกรีเลย เอาไว้ให้ดิเรกมันมีเวลาว่างสร้างจรวดที่น่าดูกว่านี้ขึ้นดีกว่า”

นิกรยิ้มแค่น ๆ

“แกจะให้กันเผลอ ฮะ ฮะ ลงทุนไปตั้ง ๔๐๐ กว่าบาท เสียเวลาทำแทบล้มแทบตายจะให้เผลอ คนอย่างคุณนิกรไม่เคยเลิกล้มความตั้งใจเลย เป็นตายอย่างไรกันก็จะเดินทางไปดาวพระศุกรีให้จงได้ และจะออกเดินทางมะรืนนี้แหละ”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“อย่าลืมเอาเพชรมาฝากอาหนึ่งถึงนะพ่อกร”

นิกรยิ้มให้ท่านแล้วพาทุกคนออกไป จากพาหนะอากาศของนิกร เมื่อลงบันไดมาข้างล่าง พลได้กล่าวถามเจ้าแห้วอย่างขบขัน

“แกจะไปกับเจ้ากรจริง ๆ หรือวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วถอนหายใจหนัก ๆ

“รับประทานผมได้สนับสนุนนิกรมาตลอดกาล ก็ต้องไปซื้อครับ รับประทานไปเที่ยวเดียวเอาเพชรมาฝากถึงก็พอแล้ว”

ทุกคนพากันเดินกลับไปบนตึกใหญ่ เหลือนิกรกับเจ้าแห้วเพียงสองคนยืนอยู่ข้างพาหนะอากาศ เจ้าแห้วมองดูจรวดยานอย่างท้อแท้ใจ นายจอมทะเล้นยกมือตบหลังเจ้าแห้วเบา ๆ

“แกอย่าทำหน้าเป็นทำ กันหน่อยเลยวะอ้ายแห้ว สีหน้าแกบอกให้รู้ดีว่าแกไม่เชื่อความสามารถของฉันทัน แกจะต้องวิตกทำไมในเมื่อตายก็ตายด้วยกัน และถ้าเราเดินทางไปถึงโลกพระศุกรีได้สำเร็จ แกกับกันก็จะมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วโลก เงินทองไหลมาเทมาเข้ากระเป๋าเรา เพียงแต่เราพาชาวโลกพระศุกรีมาโลกเราสักคนหนึ่ง เราก็จะเป็นเศรษฐีแล้ว”

พูดถึงเงินเจ้าแห้วก็ตาลุกตาช้ำ เขายิ้มออกมาได้

“นั่นนะซื้อครับ อ้า...รับประทานคุณว่าจะออกเดินทางมะรืนนี้”

นิกรหัวเราะ

“เปล่า กันหลอกเจ้าพลเจ้าหงวนกับเจ้าดิเรกนะ เราจะเดินทางเย็นวันนี้แน่นอน กันจะพยายามใช้อุบายอันแยบคายของกันหลอกอ้ายลิงสามตัว และคุณพ่อไปกับเราด้วย แกเตรียมตัวเดินทางได้แล้ว เอาเสื้อกางเกงไปสองสามชุดก็พอ เอาผ้าขาวม้าแปรงสีฟันยาสีฟันไปด้วย”

“รับประทานเสปียงกรังและยารักษาโรค”

“เออ...เอาไปอย่างละนิดหน่อย เสปียงกรังก็ควรเอาแต่เครื่องกระป๋อง จรวดของเราจะใช้เวลาเพียงวันเดียวเท่านั้น ความเร็วของจรวดก่อนพ้นความดึงดูดของโลกไม่ต่ำกว่าชั่วโมงละสองพันไมล์ เมื่อพ้นความดึงดูดแล้ว อาจะวิ่งได้เร็วถึงชั่วโมงละแสนไมล์หรือเร็วกว่านั้น เพราะเนื้อที่อากาศไม่มีอะไรต้านทาน”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“รับประทานเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ของคุณ”

นิกรจึ้ยปาก

“อย่าบ้าไปหน่อยเลยวะ เรื่องเล็กไม่ใช่เรื่องใหญ่ คนเรานะถ้าทำอะไรให้มันมากเรื่องมันก็ยุ่งไปเอง ถ้าเราคิดว่าเป็นเรื่องเล็ก เราก็ทำได้ง่าย ๆ ไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไร ขอให้เชื่อความสามารถของกันเถอะวะมือชั้นกันแล้วอย่างมากเราก็ตาย แต่เราจะตายอย่างไรที่สุด คือลอยนิ่งเฉยอยู่ในอากาศเหมือนดาวดวงหนึ่ง ไม่น่าไม่เปื่อยล่อยอยู่เช่นนั้นอีกหลายล้านปี จนกว่าดวงดาวใดดวงหนึ่งโคจรเข้ามาใกล้เรา แกกับกันก็จะลอยเข้าไป

หาดาวดวงนั้นอย่างรวดเร็วเหมือนกับผีพุ่งไต้หรือดาวตก แล้วร่างของเราก็จะถูกความเสียดสีของอากาศเผาไหม้ ละลายไป เป็นการตายอย่างไ้ที่สุด”

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วผืนหัวเราะ

“รับประทานน้ำฟองครับ แต่ไม่นำไป”

“นำ ทำใจดี ๆ เถอะวะ ถ้าเราเดินทางไปถึงสำเร็จแกก็จะกลายเป็นมหาเศรษฐีแห้ว ไม่ต้องมาให้พวกเรา จิกหัวใช้อย่างทุกวันนี้”

นิกรจู้ถูกจุดแล้ว เจ้าแห้วขบกรามกรอด

“รับประทานจริงครับ ผมได้เป็นไทยเสียที่รับประทานถูกโขกสับไม่เว้นแต่ละวัน ผิดก็ดำถูกก็ดำสำหรับ ท่านเจ้าคุณนะไม่เท่าไรหรอกครับ แต่คุณหญิงเต็มทีมาก”

นายจอมทะเล้นทำคายน

“อาญนะไวย้ายแห้ว”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง รีบยกมือไหว้นิกรทันที

“รับประทานเผลอปะครับนึกว่าคุยกับคนอื่น แะะ แะะ ผมจะเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อย รับประทานคุณจะทำออกอุบายยังไงครับ”

“เอาเถอะ เป็นความคิดของตัวเอง แต่แกจะต้องร่วมมือด้วย รีบไปซื้อข้าวของได้แล้ว” พูดจบนิกรก็ ล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหยิบธนบัตรใบละร้อยหนึ่งฉบับออกมาส่งให้เจ้าแห้ว

เจ้าแห้วดีใจเหลือที่จะกล่าว รีบยกมือไหว้นิกรทันที

“รับประทานอย่างนี้ค่อยชื่นใจหน่อย นาน ๆ คุณนิกรถึงจะให้เงินผมสักครั้ง”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วย่น

“เปล่า เปล่า ไม่ให้ให้มึง ให้ไปซื้อของไวยไปซื้อเครื่องกระป๋องและยาต่าง ๆ เท่าที่จำเป็น ซื้อฟิล์ม ถ่ายรูปมาสัก ๑๐ ม้วน เครื่องกระป๋องไม่ต้องซื้อมาก เอาดับห่านหนึ่งโหล เนยจืดครึ่งโหล น้ำตาลทรายสัก ๑๐ กิโล กาแฟ ๒๐ กิโลพอแล้ว บิสกิตสักห้าหีบ ส่วนยาก็เลือกดูยาที่จำเป็นต้องใช้ หรือไม่ซื้อแถมจะขโมย เอามาจากห้องทดลอง วิทยาศาสตร์ ของดิเรกมาก็ได้ อ้อ ซื้อกางเกงแพรจีนมาให้ข้าสัก ๒ ตัว เครื่องกระป๋อง อย่างลิ้มได้กรอก หมูแฮมสัก ๕ ปอนด์”

เจ้าแห้วทำหน้าบ่นยากที่สุด

“รับประทานสิ่งซื้อราวกับจะมาตั้งร้านขาย รับประทานให้เงินผมร้อยเดียว กางเกงแพรจีนสองตัวก็ หมดแล้ว”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ร้อยบาทนี่นะทำให้เป็นค่ารถ ส่วนค่าซื้อข้าวของต่าง ๆ ไปเบิกเอาที่ประไพ บอกเขาเถอะว่า ผัวจะไป ตายเขาคงไม่เสียตายเงินหรอก เพราะเป็นการจ่ายครั้งสุดท้ายอย่างมากที่สุดพินเดียวก็พอ”

เจ้าแห้วเดินยิ้มกริ่มพาดตัวไปจากที่นั่น นิกรทรุดตัวนั่งบนบันไดข้างจรวด เขารู้สึกเหน็ดเหนื่อย อ่อนเพลียไม่น้อยเท่าที่เขา พุ่มเททั้งกำลังและความคิดในการสร้างพาหนะภาคของเขา

แล้วนิกรก็ตะโกนลั่นบ้าน

“เหน้อยไวยมันจะขึ้นจากพื้นดินได้หรือไม่ก็ไม่รู้”

เย็นวันนั้นเอง นิกก็ได้สละทรัพย์สินส่วนตัวซื้อตราขาวหนึ่งขวด โชตาครึ่งโหล เบ็ดย่างและไก่ตอนอย่างละตัว เขาสั่งให้เจ้าแห้วไปเชิญเพื่อนเกลอทั้งสามกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ มาที่จรวดยานของเขาด้วยกลอุบายที่จะพาพรรคพวกเดินทางไปยังดาวพระศุกร์

ภายในห้องรับประทานอาหารในจรวดยานยักษ์ขณะที่นิกกำลังจัดวางจานกับแก้มให้เรียบร้อย เจ้าแห้วก็พาเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ กับพลและเสี่ยหงวนกับ ดร. ดิเรกเข้ามาในยานพาหนะภาค

“เนื่องในงานอะไรกันไว้อย” พลถามยิ้ม ๆ “มีตราขาวซะด้วยตั้งแต่เป็นเพื่อนและเป็นญาติกันมาเพิ่งเห็นแกใจป้าวันนี้”

นายจอมทะเล้นยิ้มให้คณะพรรคของเขา

“เชิญ...เชิญนั่งพวกเรา กินเลี้ยงเนื่องในความสำเร็จผลของกันในการสร้างพาหนะภาคได้สำเร็จ ปิดประตูเสียไว้อยเจ้าแห้ว แล้วแกมาคอยรับใช้กันที่นี่”

คณะพรรค ๔ สหายต่างนั่งห้อมล้อมโต๊ะที่เหลี่ยมเสี่ยหงวนน้ำลายไหลยืดรับผสมวิสกี้ไวดาทันที แต่แล้วก็ร้องโอ้กก้อกทำท่าเหมือนกับจะอาเจียร พลรีบส่งแก้วน้ำสี่เหลี่องให้อาเสี่ย

“เอา...ดื่มเสีย เดี่ยวจะลงแดงตาย”

กิมหงวนมือสั่นจนเหล้าในแก้วกระฉอกหกเขายกแก้วเหล้าขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว แล้วยกหลังมือซ้ายเช็ดปาก

“ฮ่า...ค่อยยังชั่วหน่อย ไม่รู้ว่าเป็นยังไง ก่อนจะกินต้องโอ้กก้อกเสียก่อนรำคาญเหลือเกิน ไปกินเหล้านอกบ้านที่โรขายหน้าทุกที”

คณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ต่างร่วมสนทนากันและดื่มเหล้าอย่างสนุกสนาน นิกบริการเต็มที่ สั่งให้เจ้าแห้วนำหมูแผ่นที่ซอญไว้หนึ่งกิโลกรัมมาเลี้ยงต้อนรับเพื่อน ๆ ของเขาและท่านเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ

เวลาผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง พล กิมหงวน, ดร. ดิเรก และเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ก็เริ่มพูดเสียงอ้อแอ้ ลั่นไก้สั้นไปตามกัน นิกลุกขึ้นแล้วกล่าวกับเพื่อน ๆ ของเขาว่า

“ขอโทษนะ กันจะไปเอาเหล้ามาให้อีก วันนี้กินเผื่อหมากันสักวันเถอะวะ”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ พูดเสียงอ้อแอ้ในท่าทางสะลึมสะลือ

“ตกลง ตกลงไว้อย วันนี้ซาหูกจิ้งเลย อย่าเล่นอุตริพาจรวดบินไปนะไว้อยอ้ายกร”

นิกขยับตากับเจ้าแห้ว แล้วเดินนำหน้าพาเจ้าแห้วออกไปจากห้องอาหาร พอออกมาพ้นประตูนิกก็ใส่กุญแจทันทีเสี่ยกิมหงวนเข็ดตะโรลั่น

“เฮ้...ปิดประตูทำไมไว้อย ร้อน”

นิกร้องตะโกนบอก

“เพื่อนยาก นึกถึงพ่อแม่แก้วไว้ให้ดี กันกำลังจะพาพวกเราเดินทางไปด้วยดาวพระศุกร์”

ครั้นแล้วนิกก็เข้านั่งประจำที่กัปตัน โดยมีเจ้าแห้วเป็นผู้ช่วย นายจอมทะเล้นมองดูหน้าปัทมมาตราต่าง ๆ แล้วหันมาถามเจ้าแห้วเบา ๆ

“ช่วยบอกกันหน่อยเถอะวะ ทำยังไงจรวดมันถึงจะแล่นไปได้”

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยง

“อ้าว รับประทานผมจะตรัสรู้ได้อย่างไรละครับ”

นิกรยกมือเกาศีรษะ หยิบโน้มนั่งนี้วิ่งไปหมดสักครู่นิกรก็ยิ้มออกมาได้

“เรายังไม่ได้อัลดลมเข้าจรวดของเราเลย แกเดินเครื่องยนต์หมุนอากาศภายนอกให้เข้ามาหน่อยซี”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทาน คุณบ้าไปคนเดียวแล้วก็แล้วกันครับ รับประทานผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย คุณให้ผมดูแปลนรับประทานผมก็ดูไปส่งเดช คุณตายก็ไม่รู้เรื่อง”

นิกรชักฉิว ผลุดลุกขึ้นยืน เขาได้ยินเสียงเพื่อน ๆ และเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ตะโกนโหวก ๆ และใช้มือและเท้าถีบทุบประตู ทั้งนี้ก็เพราะภายในห้องรับประทานอาหารไม่มีหน้าต่าง เมื่อปิดประตูจึงร้อนอบอ้าว

“เปิดประตูไว้ช่วยอ้ายกร ร้อนจะตายแล้ว”

นิกรร้องตะโกนบอก

“เฉย ๆ นำประตีย์วสนุก กันกำลังจะพาไปทัศนจรแบบแหวกแนว ไปเที่ยวโลกพระสุกรีไว้”

ดร. ดิเรกตะโกนสุดเสียง

“มายก๊อด ไอ้ไม่ไปกับยู ไอ้จะอยู่นี่”

นายจอมทะเล้นหัวเราะก๊าก เขาจัดแจงเดินเครื่องยนต์ขนาดเล็กซึ่งเป็นเครื่องดูดอากาศภายนอกเข้ามาในจรวด สักครู่นิกรก็นั่งประจำที่กับต้นตามเดิม ใบหน้าของนิกรเคร่งขรึม เขาประณมมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะแล้วพู่เสียงเครื่องนำส่งสาร

“เจ้าพระคุณเอ๋ย คุณพระคุณเจ้าช่วยลูกด้วยผลแห่งความซื่อสัตย์ของลูก ขอให้จรวดยานเดินทางไปด้วยดีเถิด”

แล้วนิกรก็บังคับเครื่องไล่ลมในจรวดออกจากท่ออย่างข้างท้ายเสียงดังปูด

เหมือนกับปาฏิหาริย์ พาหนะภาคซึ่งสร้างแบบเฮงซวยพุ่งปราดขึ้นสู่ห้วงเวหาทันที แต่ลักษณะการวิ่งของมันถึงแม้จะรวดเร็วก็แกว่งทอแกกชอบกลไม่สู้จะมีระเบียบเรียบร้อยเท่าใดนัก

“ไซโย” นิกรร้องลั่น “ไซโยซีไว้เจ้าแห้ว”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก หน้าขาวซีดเหมือนแผ่นกระดาษ

“รับประทาน ไซโยไม่ออกหรือครับ รับประทานคุณกำลังพาผมไปตาย รับประทานลงดินเถอะครับ อ้อย.....ตายแน่”

นิกรหัวเราะชอบใจ

“ลงไม่ได้ไว้ได้แต่ขึ้น”

ภายในห้องรับประทานอาหารมีเสียงตึงตังโครมครามสักครู่ประตูห้องก็พังทะลาย ด้วยแรงเท้าของอ้ายเสียบพล สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ วิ่งถลันออกมาจากห้อง ทุกคนทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม เมื่อทราบว่าจรวดยานเฮงซวยของนิกรกำลังพุ่งขึ้นสู่เวหา และสูงขึ้นจากพื้นดินตามลำดับ

“ไอ้ย” เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ร้องสุดเสียง “เป็นลมดีกว่าไว้”

แล้วร่างอันอ้วนใหญ่ของท่านก็ล้มลงนอนหงายเหยียดยาวสิ้นสติสมประดี ดร. ดิเรกวิ่งเข้ากอดนิกรด้วยความดีใจ

“ยูเก่งมาก ฮะ ฮ้า ไอ้ขอชมเชยความสามารถของยู”

นิกรยิ้มแป้น เขาไม่มีเวลาพูดกับใครทั้งนั้นเพราะเขาต้องการทำหน้าที่บังคับจรวดยาน ด้วยความระมัดระวังตลอดเวลา

พาหนะภาคีจึงส่ายไปมา เหมือนกับงูเลื้อยหรือคนเมา แต่ความเร็วของมันเร็วมาก ไม่ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง เจ้าคุณปัจจนิก ๕ พลกับ เสี่ยหงวนและ ดร. ดิเรกหายตื่นตื่นแล้ว ทุกคนบอกตัวเองว่าเมื่อถึงที่ตายก็ตายด้วยกัน แล้วก็ปล่อยให้ตนเองให้เข้มแข็ง เจ้าคุณปัจจนิก ๕ เดินมาที่หน้าต่างห้องบังคับการทำงานร้องเพลง “ต้นตระกูลไทย” เสียงแจ้ว ๆ

มองลงมาข้างล่างแลเห็น โลกของเราเป็นรูปร่างกลมใหญ่คลุมขอบฟ้า และสามารถแลเห็นการหมุนของโลกอย่างถนัด ภูมิประเทศเห็นแต่พืชและภูเขาท้องทะเลเท่านั้น

นิกรพยักหน้ากับผู้ช่วยของเขา

“มาไว้ย มาถือท้ายแทนข้าหน่อย ข้าเหนื่อยเต็มทนแล้ว”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานทำยังไงล่ะครับ”

“เถอะน่า” นิกรทวาด “ถือพวงมาลัยนี้ไว้ก็แล้วกัน อีกสักครู่เราจะพ้นความตึงเครียดของโลกแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๕ เอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ย กระเป๋าตังค์ข้าหาย ใครเอาไปไว้ย”

นิกรลุกขึ้นยืน ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองธนบัตรคืนให้พ่อตาของเขา แล้วพูดเสียงหัวเราะ

“ไม่มีอะไรครับ ของใหญ่มันคู่ของเล็ก กระเป๋ากางเกงของคุณพ่อคงจะเล็กกว่ากระเป๋ากางเกงของผม มันก็เลยคู่เอากระเป๋าเงินของคุณพ่อมาอยู่ในกระเป๋าผม มาดูทางนี้ไว้วพวกเรา ดูให้ดีเราจะเห็นโลกของเรากำลังหมุนคว้างโน่น...ทะเลทรายซาฮาราทางขวามันมหาสมุทรแปซิฟิก นั่นบ้านเจ้หนอม”

เสี่ยหงวนยกมือเชกบาลนิกรค่อนข้างแรง

“มองเห็นหรือวะ สวดสงเดช แม่น้ำสายใหญ่ ๆ ยังมองไม่เห็น แล้วจะเห็นบ้านเจ้หนอมได้อย่างไร”

พลจัตวาเซี่ยมมอดดูทิวทัศน์เบื้องล่าง พาหนะภาคีไกลจากโลกทุกวินาที ต่อจากนั้นราวครึ่งชั่วโมงก็แลเห็นโลกของเรากลายเป็นสีชมพูอ่อน และพอสังเกตเห็นภูเขา, พืชสีเขียว ท้องทะเลต่าง ๆ ทุกคนมีความรู้สึกเหมือนกับตกอยู่ในความฝัน ท้องฟ้ามีดมิดแลเห็นดวงดาวระยิบระยับ จรวดของนิกรบายทิศทางตรงไปยังดาวพระศุกรซึ่งสว่างสุกใสกว่าดาวอื่น ๆ

เจ้าคุณปัจจนิก ๕ กล่าวถามนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นทางการ

“ขณะนี้เพิ่ง ๕ โมงเย็นเท่านั้นทำไมถึงมืดอย่างนี้ล่ะ”

ดร. ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“ก็เพราะจรวดของเราอยู่ในที่ว่างเปล่านี้ะซีครับ แสงอาทิตย์ที่ส่องลงมาถูกแต่เพียงจรวดยานของเราเท่านั้น”

ท่านเจ้าคุณหันมาทางนิกรแล้วยกเท้าเตะกันลูกเขยจอมทะเล้นของท่านดั่งบ่าบ

“นี่แน่ะ ต้มข้าเสียสุกเลย หลอกพวกเราให้ขึ้นมากินเหล้าบนจรวด พอได้ที่แกก็ขับจรวดขึ้นสู่อวกาศอย่างนี้แล้วนี่เราจะทำอย่างไรกันวะ”

นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“ไม่ต้องทำอะไรหรอกครับ ปล่อยให้จรวดมันแล่นไปตามยะถากรรม ถ้าไปถึงดาวพระศุกรก็นับว่าเป็นโชคของเรา ถ้าไปไม่ถึงเราก็ตาย คุณพ่อแก่แล้วไม่น่าจะกลัวตายเลย”

“ก็ข้ามีสตางค์นี่หว่า คนมีเงินต่อให้แก่งำเหงอะก็กลัวตายด้วยกันทั้งนั้น” พุดจบท่านก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เสื้อผ้าหรืออะไรสักชนิดก็ได้เอาติดตัวมาเลย มีเงินติดมาสองร้อยกว่าบาท ค่าโรงแรมก็แทบจะไม่พอแล้ว”

ดร. ดิเรกพุดเสริมขึ้น

“คุณพ่อย่าเพิ่งคิดว่าบนดาวพระศุกร์จะมีโรงแรมโอโง่งเหมือนบ้านเจนาะครับ มันอาจจะมีแต่พืชและภูเขาแม่น้ำลำธารเท่านั้น ดาวพระศุกร์อยู่ใกล้ดวงอาทิตย์กว่าโลกเรา อุณหภูมิที่นั่นคงจะร้อนยิ่งกว่าอาฟริกาในเรื่องเสื้อผ้าไม่จำเป็นหรอกครับ ถ้าดาวพระศุกร์ไม่มีมนุษย์เราอาจจะแก้ผ้าเดินเล่นกันอย่างสบายใจ”

“ฮะ” เจ้าคุณอุทาน “ทำยังงั้นได้หรือ เพื่อมันมีคนและคนมันแอบเสีย เราดันแก้ผ้าตัวล่อนจ้อน ผู้คนโผล่มาเห็นเราเข้าเราก็งัวงันตุ๊ดแป้นเท่านั้นเอง”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังลั่นพาหนะภาค ทุกคนสนุกสนานกันแล้ว ไม่มีใครกลัวตาย จรวดยานแบบเฮงชวยวิ่งไปมาโดยไม่หยุดยั้ง ดร. ดิเรกเลื่อมใสในความสามารถของนิกรมาก เพราะพาหนะภาคของนิกรวิ่งไปได้ด้วยความเร็วสองพันไมล์ต่อชั่วโมง โดยอาศัยแรงขับของอากาศเท่านั้น เช่นเดียวกับเป่าลูกโป่งให้พองลมเต็มที่แล้วปล่อยให้ลอยไป นิกรมีเครื่องยนต์ขนาดเล็กอยู่เครื่องเดียวทำหน้าที่สูบออกซิเจนภายนอกเข้ามาสำรองไว้ นิกรเชื่อว่าเข้าสู่ห้วงอากาศ ความเร็วของจรวดยานที่มีอยู่แล้วจะบังคับจรวดให้วิ่งไป ซึ่งมันจะทวีความเร็วถึงชั่วโมงละแสนไมล์ก็ได้

ในที่สุด พาหนะภาคเฮงชวยของนายจอมทะเล้นก็หยุดก็ก และลอยนิ่งเฉยอยู่ในจักรวาล

“เฮ้” เสียงหวนร้องลั่น “เครื่องเสียหรืออ้ายกร”

นิกรยกไหล่ พร้อมกับแบมือ

“จรวดของกันไม่มีเครื่อง รับรองว่าไม่เสีย”

เสียงหวนใจเต็นระทึก

“แล้วทำไมมันหยุดชะงักลอยแท้งเต้งอยู่เช่นนี้”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะซี เรื่องนี้กันก็ไม่รู้เหมือนกัน กันขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า กันขอมอบตำแหน่งผู้บังคับการจรวดยานลำนี้ให้แก่ดิเรกนับแต่นาทีนี้เป็นต้นไป สำหรับกันและผู้ช่วยของกันคืออ้ายแห้วหมดความสามารถแล้วเท่าที่นำจรวดขึ้นมาได้ก็เป็นไปอย่างพลุดเต็มทน”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะหึ ๆ

“อ้อไรนี่ กันจะบังคับจรวดยานลำนี้แทนแก แกเตรียมเสื้อผ้าที่จะต้องใช้ในอากาศมาด้วยหรือเปล่า”

นิกรพยักหน้า

“เอามาพร้อมรวม ๖ ชุดด้วยกัน มีเครื่องออกซิเจนในตัวกันขโมยมาจากห้องเก็บของของแก”

ดร. ดิเรกทำหน้าที่ชอบกล แล้วหันมาพุดกับเจ้าแห้ว

“ไปขนเอาเครื่องแต่งตัวมาให้พวกเราเดี๋ยวนี้เท่าที่จรวดหยุดลอยตัวอยู่เฉย ๆ ก็เพราะที่ตรงนี้เป็นที่สิ้นสุดแห่งความดึงดูดของโลก ถ้าหากว่าเราหลุดพ้นจุดนี้ได้เราก็มีหวังไปถึงโลกพระศุกร์อย่างไม่มีปัญหา”

อ้ายเสี่ยถามขึ้นด้วยเสียงสั่นเครือ

“ถ้าหลุดออกไปไม่ได้ล่ะ”

“อ้อ ไม่มีปัญหาอะไร พวกเราก็ตายแหงแก้อยู่ที่นั่นลอยอยู่อย่างนี้นับหมื่นปีแสนปีทีเดียว”

เจ้าแห้วเดินออกไปจากห้องบังคับการ สักครู่ก็หอบเสื้อผ้าชุดอากาศออกมารวม ๖ ชุดซึ่งรุ่มร่ามมาก ดร.ดิเรกบอกให้ทุกคนแต่งตัว และให้เตรียมพร้อมเผชิญสถานการณ์อันคับขัน เขารับรองว่ามีหวังตายในราว ๙๐ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น

ด้วยความสามารถที่น่าประหลาดของนายแพทย์หนุ่ม จรวดหรือพาหนะภาคแล่นต่อไปได้อีกแต่ แกว่งท่อแยกต่างจนกระทั่ง ๔ สหายยื่นเงินและล้มลุกคลุกคลานไปตามกัน

ดร.ดิเรก ปล่อยลมออกจากท่ออย่างเต็มที่พาหนะภาคค่อย ๆ เคลื่อนที่อย่างล่าช้า แต่แล้วมันก็วิ่งปราด ด้วยความเร็วสูง จนกระทั่งจรวดสิ้นสะเทือนไปทั้งลำ เข็มวัดระยะเวลาความเร็วสูงขึ้นตามลำดับ ดร.ดิเรกตะโกน ลั่น

“ออไรน์ เราหลุดพ้นจากความตึงเครียดของโลกเราแล้วว๊าย ขณะนี้เรากำลังจะเข้าความตึงเครียดของโลก พระสุกรีตั้งใจให้ตีพวกเรา ถึงอย่างไรก็ไม่มีทางรอด”

สามเกลอกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ และเจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกไปตามกัน เจ้าแห้วพูดกับดิเรกอย่างเคือง ๆ

“รับประทานคุณหมอย่าพูดอะไร ให้เป็นलगงน้อยเลยครับ รับประทานความตายนะไม่มีใคร หลีกเลียงมันได้หรอกครับ แต่รับประทานพูดถึงมันแล้วก็อดเสียขวัญไม่ได้”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะชอบใจ

“ดูโน่นพวกเรา โลกของเราไม่ผิดอะไรกับดวงจันทร์เลย แต่ขณะนี้โตกว่าพระจันทร์ราว ๒๐ เท่า”

เสียงหวนถามขึ้นเบา ๆ

“บ้านเราอยู่ตรงไหนวะหมอ”

ดิเรกหยุดยืมทันที

“จะป้รู้ได้ยังงั๊วะ ดูภูเขาใหญ่ ๆ และทะเลเถะเราสามารถมองเห็นภูเขาหิมาล้อยอย่างชัดที่เดียว เพราะยอดของมันสูงกว่าเพื่อน เทือกเขาใกล้ ๆ หิมาล้อยคงเป็นริเบตอาณจักรแห่งความเร้นลับ มองให้ดีเราจะ แลเห็นประเทศเราอย่างถนัด เป็นรูปเหมือนขวานหรือกระบวยตักน้ำไม่มีผิด”

เสียงหวนร้องเอะอะขึ้นดัง ๆ

“กรว๊าย นันเกาะอะไรวะ ตรงกลางเตียนโล่งไปหมด”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ทำปากจู๋ ยกลูกแปเหวี่ยงกันอาเสียดังพล็ก

“นี่แน่ะ”

คณะพรรค ๔ สหายตื่นเต้นไปตามกัน เมื่อมองไปข้างหน้า ทุกคนก็แลเห็นหมู่ดวงดาวต่าง ๆ เต็ม จักรวาลอันกว้างให้เหลือที่จะคนานับ ดวงอาทิตย์กลมโตมีสีเรื่อเรืองเหมือนไข่มุกแดง และมองไม่เคื่องตาเหมือน มองดูบนพื้นโลก

พลยกมือตบหลังเจ้าแห้วค่อนข้างแรง

“งั๊วะ อ้ายแห้ว แกกำลังคิดอะไรหรือ”

เจ้าแห้วผืนยิ้มอย่างยากเย็น

“รับประทานกำลังนี้ถึงพอแก้วแม่แก้วครับรับประทานผมสงสัยเหลือเกินครับ น่ากลัวว่าเราจะไม่ได้ กลับโลกเรา”

นายพัชรภรณ์หัวเราะ

“นั่นเป็นเรื่องของโชคชะตา คนเราเมื่อถึงที่ตายอยู่ที่ไหนมันก็ต้องตาย ถ้ายังไม่ถึงที่ตาย ถึงอย่างไรเราก็ไม่ตาย”

ความเจ็บบเกิดขึ้นชั่วขณะ ดร. ดิเรกนั่งประจำที่นักบิน ทำหน้าที่บังคับพาหนะภาค ซึ่งมีเครื่องมือเครื่องใช้ในการเดินทางไม่กี่ชิ้น จรวดยานทวีความเร็วขึ้นตามลำดับ จนถึงแสนไมล์ต่อชั่วโมง ดร. ดิเรกอธิบายให้ฟังว่า

“ขณะนี้เราเดินทางได้เร็วที่สุดแล้ว จรวดของเราวิ่งเร็วถึงแสนสามหมื่นไมล์ต่อชั่วโมง”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ เชื้อครึ่งไม่เชื้อครึ่ง

“จริง ๆ หรือวะดิเรก”

“ออไรน์”

“แล้วทำไมจรวดเราไม่ลุกเป็นไฟ”

ดิเรกว่า “เพราะในจักรวาลเหล่านี้ไม่มีอากาศหรือเรียกกันว่าอวกาศนะซีครับคุณพ่อ ถ้าจรวดนี้วิ่งในที่ ๆ มีอากาศหุ้มห่อด้วยความเร็วสูงเช่นนี้ มันจะเสียดกับอากาศลุกเป็นไฟไหม้เป็นจุลไปเลย เช่นเดียวกับดาวตกหรือผีพุ่งไต้ นั่นแหละครับ ความจริงมันเป็นหินก้อนมหึมา บางก้อนเดินทางอยู่ในจักรวาลพันปี หรือพันศตวรรษ เมื่อเข้าสู่ความดึงดูดของโลกเราก็พุ่งเข้าชนโลก แต่แล้วพอพ้นอวกาศก็เกิดเสียดสีกับอากาศไหม้ละลายเป็นแก๊ส ถ่านไป”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ พยักหน้ารับทราบ

“อ้อ...เมื่อคืนวันเสาร์แล้วมา อุกาบาตลูกหนึ่งได้ถล่มลงบนหลังคาบ้านเราเสียงดังโครม ขณะทีพวกแกร้องรำทำเพลงกัน”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“นั่นไม่ใช่อุกาบาตหรอกครับคุณพ่อ พระคตนะครับ เมื่อชาวบ้านเขาหนวกหูหนไม่ไหว เขาก็เหียงพระคตมา เพื่อช่วยให้เกิดความครึกครื้นรื่นเริง พระคตก็คือก้อนอิฐหรือก้อนหินนั่นเอง” พูดจบเขาก็หันมาทางผู้ช่วยของเขา “เฮ้...จัดอาหารเย็นมาเลี้ยงดูกันเถอะวะอ้ายแห้ว ได้เวลากินข้าวแล้ว”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง แล้วเดินออกไปจากห้องบังคับการ คณะพรรคสี่สหายวิพากษ์วิจารณ์กันในเรื่องโลกและดวงดาวตลอดเวลา โลกของเราเล็กลงตามลำดับส่วนดวงจันทร์มองแลเห็นขนาดผลส้มเท่านั้น และดาวพระศุกรีมีขนาดใหญ่โตเกือบเท่าดวงจันทร์ที่มองเห็นในโลกเราแล้ว

ทันใดนั้นเอง พล พักษารภรณ์ก็ร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“โหน่ ! ดูโหน่โวยพวกเรา”

ทุกคนต่างมองตามสายตาพล กลุ่มอุกาบาตหลายร้อยลูกกำลังวิ่งตรงเข้ามาด้วยความเร็วสูง เสียงครื้นครื้นดังแว่วมาแต่ไกลและใกล้เข้ามาทุกที

“มายก๊อด” ดร. ดิเรกคราง “เสร็จแน่ พวกเรา กฎกรรมตาของใหญ่ย่อมดูของเล็ก อุกาบาตเหล่านี้บางลูกโตเท่าภูเขาขนาดใหญ่ จรวดของเราอาจจะกลายเป็นบิวารของมันก็ได้ โย้ย...ใกล้เข้ามาแล้วโย้ย”

นายแพทย์หนุ่มบังคับจรวดเฮงชวยหลบหลุมอุกาบาตซึ่งท่องเที่ยวไปทั่วจักรวาล แต่แล้วเมื่ออุกาบาตพุ่งหลังผ่านมา จรวดเฮงชวยของนิกรก็หมุนตัวกลับ ติดตามหลุมอุกาบาตไปทันที เหมือนกับมีแม่เหล็กดูด

ดร. ดิเรกปล่อยมือจากคันบังคับ แล้วลุกขึ้นยืนเขายักไหล่ แล้วแบมือทั้งสองข้างออกพร้อมกัน

“ไอไม่สามารถจะบังคับจรวดยานได้แล้ว ขณะนี้เรากำลังถูกฝูงอุกาบาตบังคับจรวดยานของเรา ให้วิ่งตามมันไปด้วยความเร็วไม่ต่ำกว่า สองหมื่นห้าพันไมล์ต่อชั่วโมง”

ทุกคนหน้าสลดไปตามกัน เจ้าแห้วพูดโพล่งขึ้นทันที

“ถ้ายังงั้นรับประทานนี่ถึงพ่อแก้วแม่แก้วได้แล้วไม่ใช่หรือครับคุณหมอ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้ง ๆ

“ไม่มีอะไรที่จะดีกว่า ทำจิตใจของเราให้คึกคักเข้มแข็ง เพราะเรา ๖ คน ๖ ชีวิตถ้าตายก็ตายด้วยกัน ถ้ารอดก็รอดด้วยกัน”

“รับประทานไปรับประทานข้าวกันเถอะครับ รับประทานผมจัดตั้งโต๊ะเสริ์จเรียบร้อยแล้ว”

นิกรยิ้มออกมาได้

“ไปไว้ยพวกเรา มันจะเป็นหรือมันจะตายก็ขอให้พวกเรากินข้าวกันเสียก่อน อาหารเย็นมีอะไรบ้างวะอ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วนิ่ง

“รับประทานมีเครื่องกระป๋องล้วน ๆ ครับ”

คณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้ว ต่างพากันเดินออกไปจากห้องบังคับการของจรวดยาน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มีใบหน้าเคร่งขรึมผิดปกติ ท่านกำลังนึกถึงความตาย และเป็นห่วงทรัพย์สินสมบัติของท่าน

ตลอดเวลาที่จรวดแล่นไปในห้วงจักรวาลที่มีแต่ความมืดมิด นาฬิกาในพาหนะภาคใต้หมุนไปเป็นเวลา ๖๔ ชั่วโมงแล้ว

ขณะนี้เข็มนาฬิกาบอกเวลา ๘.๐๐ น. ถ้าหากว่าอยู่โลกมนุษย์ก็จะเป็นเวลาเช้า คณะพรรค ๔ สหายนอนหลับสนิทอยู่ในห้องนอนซึ่งเป็นห้องแคบ ๆ และมีเตียงสองชั้นด้านละ ๓ เตียงนอนกันอย่างอุดอู้

ดร. ดิเรกลืมตาเป็นคนแรกซึ่งตามปกตินายแพทย์หนุ่มเป็นคนนอนตื่นเช้า ร่างกายของเขาเคยชิน ดิเรกจึงตื่นขึ้นมาก่อนเพื่อน เขามลุนผลันขึ้นจากเตียงนอนแล้วเดินมาที่หน้าต่าง

ดิเรกใจหายวาบเมื่อแลเห็นโลกพระสุร์ มีปริมณฑลเป็นวงกลมกว้างใหญ่ไพศาลครอบจักรวาล แสดงว่าจรวดยานใกล้จะถึงจุดหมายปลายทางแล้ว นายแพทย์หนุ่มร้องเอะอะเอ็ดตะโร ปลูกใครต่อใคร เสี่ยงลั่นไปหมด พล, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วต่างลนลานลุกขึ้น เว้นแต่นิกรคนเดียวซึ่งกำลังนอนไขว่ห้าง กรนเสียงสนั่นหวั่นไหว

พลหยิบเหยือกน้ำในคณโฑแก้ว เดินเข้ามารดโครมลงบนใบหน้าของนิกร

“เฮ้ย ตื่นไว้ย”

นิกรเคี้ยวปากจ๊ับ ๆ พูดอ้อแอ้แบบคนละเมอ

“ไฟจ้า ช่วยปิดหน้าต่างที่ ฝนมันสาดฝัว”

เสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“ฉาบปณิกมันดีกว่า ไปหากระดาษหนังสือพิมพ์มาให้สักแผ่นเถอะอ้ายแห้ว ผมมันให้เป็นจุลไปเลยอยากนอนชี้เขานัก”

นิกรลืมตาโพล่ง รีบลุกขึ้นนั่งแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือพวกเรา ถึงไหนแล้วว๊วยแฮม หลับสบายดีเหลือเกิน ดึกว่านอนอยู่บ้านเป็น กอง” พุดจบนิกร ก็ลุกขึ้นเดินเข้ามายืนข้างพ่อตาของเขาริมหน้าต่าง พอแลเห็นดาวพระศุกรีใหญ่โตมโหฬาร เช่นนั้น นิกรก็สะดุ้งเฮือกสุดตัว “เฮ้ย...ใกล้จะถึงแล้วว๊วย เราหลุดมาจากกลุ่มอุกาบาตได้อย่างไรกันหนอ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“กันก็เผลอเหมือนกัน พอตื่นขึ้นมาเห็นโลกพระศุกรีอยู่ใกล้เราเต็มทนแล้ว ก็เลยเรียกพวกเราให้ลุกขึ้น เตรียมตัวเถอะ อย่างช้าอีกชั่วโมงเดียวจรวดของเราก็จะลงสู่พื้นพิภพที่ใหม่และแปลกที่สุดสำหรับเรา และเราจะ เป็นชาวโลกคณะแรกที่ขึ้นมาถึงดาวดวงนี้”

ทุกคนพากันออกไปยังห้องบังคับการ ดร. ดิเรกเข้าประจำที่นักบิน สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และ เจ้าแห้วยืนอยู่ข้างหลังเขา ทันใดนั้นเอง จรวดยานก็หยุดชะงักลงราวกับถูกมือยักษ์จุดเอาไว้

มันหยุดนิ่งเฉยลอยล้าอยู่ในอากาศ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวถามนายแพทย์หนุ่มทันที

“หยุดทำไมดิเรก”

ดร. ดิเรกขมวดคิ้วหน้า

“ผมไม่ได้บังคับให้มันหยุดหรอกครับ มันหยุดเอง”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ สักครู่หนึ่งพาหนะภาคก็เกิดความสั่นสะเทือนไปทั้งลำ มันแล่นปรี๊ดออกไป จากที่ที่หยุดอย่างรวดเร็ว และปีกหัวดำดิ่งสู่พิภพพระศุกรีด้วยความเร็วสูง คณะพรรคสี่สหายล้มลุก คลุกคลานไปตามกัน ดิเรกบอกให้ทุกคนยึดอะไรไว้และบอกให้ทราบว่ ขณะนี้พาหนะภาคเข้าสู่บรรยากาศที่ หุ้มห่อดาวพระศุกรีแล้ว นายแพทย์หนุ่มบังคับจรวดให้ลดความเร็วลงตามลำดับ จนกระทั่งเหลือ ๑,๕๐๐ ไมล์ ต่อชั่วโมง

ต่ำลงไป และต่ำลงไป ภูมิประเทศเบื้องล่างแจ่มใจชัดเจนขึ้น มองเห็นทะเล, มหาสมุทร, ภูเขาและ แม่น้ำ แต่ยังไม่เห็นอาคารบ้านเรือนของชาวโลกพระศุกรี เพราะยังอยู่ในระยะสูงมาก

ในราว ๙.๐๐ น. เศษ จรวดยานก็เปลี่ยนจากทำบินดำดิ่งเงยหัวขึ้นทีละน้อย กระทำมุม ๔๕ องศา เหมือนกับเครื่องบินตอนจะลงสู่สนามบิน ทิวทัศน์เบื้องล่างชัดเจนขึ้นตามลำดับ

นิกรกระโดดตัวลอยแล้วร้องตะโกนลั่น

“ไฮโย ไฮโยว๊วยพวกเรา ศาสตราจารย์นิกรกับคณะได้รับความสำเร็จผลในการเดินทางมาโลกพระศุกรี อย่างน่าภาคภูมิใจ ฮะ ฮะ เห็นหรือยังว่าคุณนิกรมีความสามารถยิ่งกว่านักปราชญ์ทั้งหลายในโลก”

คณะพรรค ๔ สหายตื่นเต้นดีใจไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ มีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มในผิปกติ ขณะนี้ ท้องฟ้าสว่างไสวไม่มีมืดดวงดาว มีแต่เมฆและหมอกปกคลุมทั่วไป พาหนะภาคบินอยู่สูงจากพื้นดินของดาวพระ ศุกรีราว ๑๐ ไมล์เท่านั้น อากาศหนาวเย็นเยือกจับใจ

พลกล่าวถามดิเรกอย่างเป็นทางการ

“เราปลอดภัยแล้วไม่ใช่หรือหมอ”

“ออไรนี่” นายแพทย์หนุ่มพูดยิ้ม ๆ “ปลอดภัยแน่นอน อย่างไรก็ตามเราก็ลงโลกพระศุกรีได้เรียบร้อยปัญหา สำคัญอยู่ที่การเดินทางกลับเท่านั้น”

กิมหวงว่า “นั่นนะซี ขากลับฝ่าไปโลกพระอังคารละก็อแยเลย ลูกเมียที่อยู่ทางบ้านคงร้องไห้กัน กระจองอแง”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวถามดิเรกบ้าง

“พ่อสงสัยเหลือเกินดิเรก โลกพระศุภรนี่น่าจะอยู่ใกล้ดวงอาทิตย์กว่าโลกเรา บรรยากาศมันควรจะร้อนกว่าโลกเราไม่ใช่หรือ นี่ทำไมถึงหนาวเย็นจับใจอย่างนี้

ดิเรกว่า “ถูกแล้วครับคุณพ่อ มันควรจะร้อนมากกว่าหนาว แต่ที่มันหนาวเพราะดาวพระศุภร ซึ่งมีขนาดใกล้เคียงกับโลกเรานั้น ได้แตกมาจากดวงอาทิตย์ก่อนโลกเราหลายล้านปี จึงเย็นก่อนโลกเราและมีเมฆหมอกปกคลุมตลอดเวลา ผมเชื่อว่าโลกนี้ต้องมีสิ่งมีชีวิตอย่างไม่มีปัญหา เพราะมีน้ำ พืช และภูเขาบางแห่งก็เป็นทุ่งหญ้าและที่ราบคล้ายกับทะเลทราย ผมตื่นตื่นจนบอกไม่ถูกแล้ว มันน่าจะเป็นความฝันมากกว่าความจริง ถ้าหากว่าเรากลับไปโลกเราได้ และสามารถพาชาวโลกพระศุภรไปโลกเราสักคนหนึ่ง เราทั้งหมดก็จะเป็นบุคคลสำคัญของโลก”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“และเราก็จะพลอยเป็นโรคไปตาม ๆ กัน คนเราเมื่อมีชื่อเสียงมีเงินใช้สอยอย่างฟุ่มเฟือย ก็มักจะชุกชนหาโรคให้ตัวเองเช่นอ้ายหงวนเป็นต้น”

อาเสี้ยค้อนประหลับประหลืออก

“ข้าหายแล้วโว้ย ซากูระหยุดบานเมื่อต้นฤดูฝนนี่เอง”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่นจรวด ในเวลาเดียวกันนี้เอง พาหนะภาคกำลังบินผ่านกลุ่มเมฆอันหนาที่บ่แห่งหนึ่งในระยะสูงจากพื้นดินของโลกพระศุภร เพียง ๕ ไมล์เท่านั้น เมื่อจรวดยานผ่านพื้นกลุ่มเมฆเหล่านั้นทุกคนก็ตื่นตื่นเหลือที่จะกล่าว

ภูมิประเทศเบื้องล่างมองเห็นถนัดตา แล้วพาหนะภาคบินเป็นวงกลมกว้างต่ำลงมาทุกที จนกระทั่งสูงเพียง ๔ ไมล์ ๓ ไมล์ ๒ ไมล์ และ ๑ ไมล์

อาคารบ้านเรือนของชาวโลกพระศุภร ที่ปรากฏอยู่เบื้องล่างมองเห็นชัดเจน อาคารเหล่านี้สร้างด้วยแก้วสีฟ้าและอาคารทุกหลังมียอดโดม ฝีมือของสถาปัตยกรรมและวิศวกรรมนั้นยอดเยี่ยมมาก บ้านเมืองเป็นระเบียบเรียบร้อยราวกับเมืองสวรรค์ ถนนแต่ละสายยาวเหยียดกว้างใหญ่กว่าถนนราชดำเนินของเรา

เมื่อพาหนะภาคบินผ่านนครใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งคงจะเป็นเมืองหลวง คณะพรรค ๔ สหายก็แลเห็นชาวโลกพระศุภรหลายหมื่นคนวิ่งออกมาจากเคหะสถาน บ้านเรือนของตน และยืนรวมกลุ่มอยู่กลางถนนหงวนหน้ามองดูจรวดยานของชาวโลกเรา ซึ่งชาวโลกพระศุภรรู้ล่วงหน้าแต่เวลานี้แล้ว จากโทรทัศน์พิเศษของสมาคมดาราศาสตร์ว่า ชาวโลกเรากำลังเดินทางมาด้วยจรวดยานโกลโกลไคเครื่องนี้ และทางโลกพระศุภรกำลังเตรียมการต้อนรับ ในฐานะมิตรต่างโลกอย่างแข็งแรง

“ไอ้โฮ! เจ้าแห้วส่งเสียงลั่น “รับประทานคนโลกนี่ก็เหมือนกับมนุษย์ในโลกเราแหละครับ “รับประทานสามล้อวิ่งขวั๊กไขว้เต็มไปหมด”

อาเสี้ยทำตาปริบ ๆ มองดูเจ้าแห้ว

“ไหนวะสามล้อ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานผมพูดส่งเดชไปยั้งงั้นเองแหละครับ”

ดร. ดิเรกฮัมเพลงฝรั่งอย่างสบายใจ เขาบังคับจรวดยานบินลงต่ำที่สุด คือ สูงจากพื้นแผ่นดินของโลกพระศุภรราว ๕๐๐ เมตรเท่านั้น แล้วเขาก็หันมาถามนิกรอย่างเป็นทางการ

“กรโว้ย จรวดของแกมีลูกล้อหรือเปล่า มันจะนำจรวดลงในบริเวณลานกว้างแห่งใดแห่งหนึ่ง”

นิกรนั่งคิดสักครู่ก็หันมาทางเจ้าแห้ว

“แกลองนึกดูซิ จรวดของเรามีลูกล้อหรือเปล่า”

“อ้าว” เจ้าแห้วอุทาน “รับประทานคุณเป็นคนออกแบบไงมาถามผม”

นายจอมทะเล้นเปลี่ยนสายตามาที่นายแพทย์หนุ่ม

“ดูเหมือนมีลูกล้ออยู่ข้างเดียวไว้ย อีกข้างยังทำไม่เสร็จ”

ดร. ดิเรกทำคายน

“แต่จริง จรวดของแกเฮงชวยเหลือเกิน เอาละถึงอย่างไรกันก็ต้องเสี่ยงภัยนำพาหนะภาคร่อนลงในที่ราบกลางเมืองโน่นให้ได้ กันจะบินวนดูก่อนเพื่อให้แน่ใจว่า ที่ราบที่เราเห็นนั้นกว้างพอที่จะนำพาหนะภาคร่อนลงได้”

พลเอื้อมมือตบหลัง ดร. ดิเรกเบา ๆ

“พยายามหน่อยเพื่อน ถ้าเราลงสู่พื้นดินได้โดยปลอดภัย เราก็มีหวังเดินทางกลับบ้านเรา ถ้าจรวดยานเกิดพังหรือชำรุดเสียหาย เราก็จะต้องตกอยู่ในดาวพระศุกร์ จนกว่าจะมีจรวดของอเมริกัน หรือรัสเซียมารับเรากลับ”

ดร. ดิเรกบังคับจรวดบินเลี้ยวขวาเป็นวงกว้างชาวโลกพระศุกร์ตื่นตื่นแปลกใจไปตามกัน ยวดยานพาหนะซึ่งมีลักษณะเหมือนสู่มไก่อกลื่อนกราดไปทั่วทุกถนน ดิเรกบังคับพาหนะภาครอบลานกว้าง ๓ รอบแล้วเขาก็ร้องถามนิกร

“แกเตรียมอาวุธมาบ้างหรือเปล่า”

นิกรยิ้มให้ดิเรก

“มีปืนกลมือหนึ่งกระบอก ระเบิดมือ ๒ ลูกแล้วก็ปืนพก ๒ กระบอก กันขโมยมาจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของแก”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าชอปกล

“นึกแล้วว่าคงจะเป็นเช่นนี้ ไปชนเอาปืนออกมาเตรียมพร้อมไว้ทุกคนอย่าตื่นตื่น กันจะนำจรวดร่อนลงเดี๋ยวนี้แหละ ถ้าเจ้ากรใส่ลูกล้อไว้สองข้างเราก็รอดตาย”

คณะพรรค ๔ สหายเงียบกริบ ดร. ดิเรกผ่อนความเร็วของจรวดยานให้เหลือเพียง ๑๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมงแล้วเขาก็นำจรวดยานร่อนลงสู่สนาม พาหนะภาครใช้ลูกล้อสองข้างวิ่งไปตามพื้นที่ราบแห่งนั้น ในที่สุดจรวดยานก็หยุดนิ่งกลางสนาม ซึ่งมีอาณาเขตกว้างขวางคล้ายกับสนามบิน แต่มีหญ้าขึ้นเขียวขจีราวกับสนามกอล์ฟ

ประชาชนหญิงชายทั้งเด็กและผู้ใหญ่ของโลกพระศุกร์นับจำนวนหมื่น ต่างวิ่งเฮโลมาห้อมล้อมพาหนะภาคร และส่งเสียงร้องอื้ออึงต้อนรับอากันตุกะผู้มาจากดวงดาวราหูอันไกลโพ้น

ขณะนี้คณะพรรค ๔ สหาย กำลังยืนจับกลุ่มอยู่ที่หน้าต่างข้างซ้ายของจรวดยาน ทุกคนตื่นตื่นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อได้เห็นชาวโลกพระศุกร์มีรูปร่างลักษณะเช่นเดียวกับชาวโลกพระราหู ผิวพรรณหน้าตาคล้ายกับชาวเอเชียทั้งหลาย พวกผู้ชายสวมกระโปรงสั้น และเสื้อแขนสั้นคล้ายกับทหารโรมันในสมัยโบราณ พวกผู้หญิงสวมกระโปรงสั้นเช่นเดียวกัน แต่สีชุดขาดสะดุดตา ผู้หญิงชาวโลกพระศุกร์ไม่สวมเสื้อ มีวัตถุคล้ายกับกะลามะพร้าวปิดหน้าอก ทุกคนไว้ผมสะยายยาวประป่า ชาวโลกพระศุกร์ล้วนแต่หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ขณะนี้ตำรวจกำลังกันฝูงชนไม่ให้เข้ามาใกล้จรวดยานเพราะเกรงว่าจะเป็นอันตราย

ดร. ดิเรกผิวปากหือ

“ฮะ ฮ้า มันเป็นความจริงตามที่กันคาดหมายทุกประการ กันเคยคิดว่า ถ้าดวงดาวต่าง ๆ มีมนุษย์อาศัยอยู่ มนุษย์ตามดวงดาวเหล่านี้ก็ต้องมี รูปร่างหน้าตาเหมือนกับมนุษย์ในโลกเรา ทั้งนี้ก็ยอมเป็นไปตามธรรมชาติ บรรดานักปราชญ์ทั้งหลายเคยสันนิษฐานว่า ชาวโลกพระศุภร์คงจะมีจุมูกยาวเหมือนงวงช้าง และหูยาวผิดปกติ รูปร่างอ้วนเตี้ยเหมือนคุณพ่อ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ เขาก็คล้าย ๆ กับเรานี้แหละ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“เขาไม่ได้แสดงท่าที่เป็นศัตรูต่อเราเลย ส่วนพวกเราชาวโลกราหู มีจิตใจต่ำกว่าชาวโลกพระศุภร์มาก แม้แต่หนังที่ท่าเกี่ยวกับผู้มาจากดวงดาว ยังแสดงให้เห็นว่าฝ่ายเราได้เตรียมอาวุธยุทธภัณฑ์กันเป็นงานใหญ่ เมื่อแลเห็นงานผีร่อนลงยังโลกของเรา”

พลว่า “ถอดเครื่องแต่งตัวอันรุ่มร่ามของเราออกเสียเถอะครึบ แต่งกายอย่างธรรมดาของเราดีกว่า ปืนผาหน้าไม้ก็ไม่ต้องเอาลงไปหรอก ท่าทางของเขาแสดงความเป็นมิตรต่อเราทุกคน”

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ และเจ้าแห้ว ต่างถอดเครื่องแบบอากาศออก และสวมเสื้อผ้าของตนตามเดิม เสียงโห่ร้องของพวกชาวโลกพระศุภร์ ดังแว่วเข้ามาในจรวดยาน ดร. ดิเรกกล่าวกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ว่า

“คุณพ่อนำหน้าพาพวกเราลงไปจรวดเถอะครึบ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ สะดุ้งเล็กน้อย

“ขอให้ท่านเป็นข้างท้าหลังดีกว่า อาศัยไม่มั่นใจนักที่ชาวโลกพระศุภร์จะไม่ทำอันตรายเรา”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ปู่โธ่ คุณพ่อนี่ซี้ซลาดไม่เข้าเรื่อง” แล้วเขาก็หันมาพูดกับเสียหงวน “แก่นำหน้าอ้ายเสีย กันจะอยู่ท้ายขบวน”

กิมหงวนยกมือผัดหน้านิกรค่อนข้างแรง

“อ้ายซี้ซลาด ทำคุยดีที่แท้ตัวเองก็ตาแหก”

ประตู่จรวดเปิดออกทีละน้อย พล พัชรภรณ์เดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอของเขาและท่านเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กับเจ้าแห้วเดินลงบันไดเหล็กสู่พื้นดินแห่งพิภพพระศุภร์ ทุกคนรู้สึกว่ บรรยากาศของโลกพระศุภร์อบอุ่นเย็นสบาย ไม่หนาวและไม่ร้อน

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ และเจ้าแห้ว ต่างโบกมือให้ชาวโลกพระศุภร์แสดงความเป็นมิตร พวกผู้หญิงสาว ๆ เบียดเสียดกันเข้ามาหาคณะพรรค ๔ สหาย สาวน้อยคนหนึ่ง ส่งสมุดบันทึกขนาดเล็กเล่มหนึ่งให้พล แล้วพูดยิ้ม ๆ ด้วยภาษาไทยอย่างชัดเจน

“ขอฉายเซ็นให้หนูหน่อยคะคุณอา”

พลอ้าปากหือจ้องมองดูสาวน้อยอย่างแปลกใจ

“เธอพูดไทยได้หรือจ๊ะนี่”

หล่อนยิ้มอ่อนหวาน

“ทำไมจะพูดไม่ได้คะ พวกเราชาวโลกพระศุภร์ใช้ภาษาไทยเป็นภาษากลางทั้งนั้น”

นายพัชราภรณ์ และคณะพรรคของเขาต่างรู้สึกตื่นเต้นไปตามกัน พลหยาบปากกาทอกมาจากกระเป่า แล้วเซ็นชื่อและนามสกุลของเขาลงในสมุดเล่มนั้น พวกผู้หญิงอีกหลายสิบคนขอร้องให้ คณะพรรค ๔ สหาย เซ็นชื่อในสมุดโน้ตของหล่อน

หญิงสาวชาวโลกพระศุกร์เหล่านี้ ล้วนแต่มีรูปร่างสคราญตา เหวบางร่างน้อย มีส่วนเว้าส่วนโค้งเป็นที่ เจริญตา ยิ่ง จะหาชีวิตชีห์ให้รักคนเดียวไม่ได้เลย ขนาดชีวิตก็พอ ๆ กับสุชีลาหรือนวนลสวาท

เสียงจ้อกแจ้กจอบจัดขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ ชาวโลกราหูทั้ง ๖ คนแปลกใจเหลือที่จะกล่าวเท่าที่ ชาวโลกพระศุกร์มีรูปร่างเหมือนคนไทยและพูดภาษาไทย ประชาชนชาวโลกพระศุกร์ทั้งหญิงชาย มองดูคณะ พรรคสี่สหายอย่างชื่นชม พล นิกร กิมหงวน ดร. ดิเรก กับเจ้าคุณปัจฉิม ๙ และเจ้าแห้วต่างโสภาปราศัยกับ ชาวโลกพระศุกร์เป็นอย่างดี

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง เสียงเครื่องยนต์ของพาหนะประหลาดแห่งชาวโลกพระศุกร์ได้ดังขึ้น ยานยนต์ รวม ๕ คันแล่นเข้ามาในบริเวณลานกว้าง พาหนะเหล่านี้ก็คงจะเหมือนกับรถยนต์ของโลกเรา แต่รูปร่าง เหมือนสุนัขไม่มีล้อ ๔ ล้อ โผล่ออกมาจากตัวถังเพียงเล็กน้อย เสียงของมันดังคล้ายกับเครื่องบินไอพ่น

ยานยนต์ ๕ คันนี้แล่นมาอยู่ห่างจวรถยนต์เพียงเล็กน้อย พวกตำรวจโลกพระศุกร์ได้กั้นราษฎรให้หลีก ทางออกไป หลังจากนั้นชายฉกรรจ์ในเครื่องแบบทหารแห่งโลกพระศุกร์ก็พากันลงจากรถแล้วเดินตรงเข้ามาหา อาคันตุกะผู้มาจากดวงดาวอันไกลโพ้น

ชายกลางคนรูปร่างสูงใหญ่ที่เดินนำหน้า ทำทางเป็นผู้มีบุญวาสนา ภูกละ...เขาคืออัศรมหาเสนาบดี แห่งชาวโลกพระศุกร์หรือนายกรัฐมนตรีนั่นเอง แต่มีอำนาจยิ่งกว่านายกรัฐมนตรีของเรา เพราะชาวโลกพระ ศุกร์ปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราช อำนาจสูงสุดเป็นของกษัตริย์ ซึ่งกษัตริย์องค์ปัจจุบันนี้เป็นหญิงสาว และสวยมาก ชาวโลกพระศุกร์ทั้งหลายล้วนแต่จงรักภักดีต่อพระองค์ โลกพระศุกร์ไม่แบ่งแยกออกเป็นประเทศ ๆ อย่างโลกเรา ชาวโลกพระศุกร์มีพลเมืองประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน ที่มีพลเมืองน้อยก็เนื่องจากว่า เมื่อ ๕ - ๖๐๐ ปีมานี้ ชาวโลกพระศุกร์ได้แบ่งแยกกันเป็นประเทศ ๆ หลายสิบประเทศ เช่นเดียวกับโลกเราและแบ่ง ออกเป็น ๒ ฝ่าย คือฝ่ายคอมมิวนิสต์ กับฝ่ายเสรีประชาธิปไตย ทั้งสองฝ่ายได้กระทำสงครามกันด้วยอาวุธร้าย คือระเบิดตอมิก, ไฮโดรเจน และนิวเคลียส ซึ่งชาวพระศุกร์คิดขึ้นได้ก่อนพวกเรา

ครั้งนั้น ทิวทั้งโลกพระศุกร์เกิดการกลียุค รบกันแบบสงครามล้างโลก ผู้คนล้มหายตายจากไปเกือบ หมด ในที่สุดฝ่ายคอมมิวนิสต์ก็ปราชัยฝ่ายเสรีประชาธิปไตย ชุนศึกผู้ยิ่งใหญ่ทางฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้เดินทาง โดยพาหนะกาศจากโลกพระศุกร์มายังโลกเรา หลังจากนั้นมาลูกหลานของชุนศึกก็เริ่มเผยแพร่และคิดตั้ง คอมมิวนิสต์ในโลกเรามาจนกระทั่งทุกวันนี้

สงครามล้างโลก ทำให้ชาวโลกพระศุกร์มีพลเมืองเหลืออยู่เพียงไม่กี่แสนคน แต่แล้วพลเมืองก็เพิ่มพูน ขึ้นตามลำดับ เพราะชาวโลกพระศุกร์มีความมานะพยายามและขยันขันแข็งในการสร้างชาติ จึงปรากฏว่า ปัจจุบันนี้ชาวโลกพระศุกร์มีพลเมืองเพิ่มขึ้นถึง ๖ ล้าน

อัศรมหาเสนาบดี พาพวกชุนศึกผู้ยิ่งใหญ่เข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าคณะพรรคสี่สหาย แล้วท่านอัศรมหาเสนาบดีก็เดินเข้ามาทักมึรชะโค้งคำนับ เจ้าคุณปัจฉิม ๙ อย่างนอบน้อม ด้วยความมั่นใจว่าท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๙ คงเป็นศาสตราจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นผู้นำชาวโลกราหูทั้ง ๕ คนเดินทางมายังดาวพระศุกร์

“ในวาระมหามงคลอุดมศุภฤกษ์ พวกเราชาวโลกพระศุกร์ ขอต้อนรับพวกท่านด้วยไมตรีจิตวิทยาาคม อุดมสันติสุขด้วยใจจริงแท้”

เจ้าคุณปัจจนิกยิ้มแห้ง ๆ

“อย่าพูดคำหลวงเลยท่าน พุดง่าย ๆ ที่ข้าพเจ้าไม่ต้องแปลดีกว่า ข้าพเจ้าและพรรคพวกผู้รักภักดียินดีเหลือที่จะกล่าวแล้วว่าชาวโลกพระศุภร์ใช้ภาษาเดียวกันกับเรา คือภาษาไทยนั่นเอง ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่าโลกของท่านมีพืช สัตว์ และมนุษย์เช่นเดียวกับโลกเรา ผู้คนก็หน้าตาเหมือนกันกับชาวโลกเรา ข้าพเจ้าได้เดินทางมาในฐานะมิตรไม่ใช่ศัตรู ท่านโปรดบอกข้าพเจ้าหน่อยเถิดว่าทำไมชาวโลกนี้จึงสามารถพูดภาษาไทยได้”

ท่านอัศรมหาเสนาบดี ก้มศีรษะโค้งคำนับอย่างงดงาม

“เอ็กรัศมี ชินยอร์ ...”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ สะดุ้งเฮือก

“เอาภาษาไทยอย่างเก่าดีกว่าน้องชาย พวกเราเหล่านี้เป็นคนไทยและเป็นพวกปลายตระกูลไทย”

อัศรมหาเสนาบดีหัวเราะเบา ๆ

“ข้าจะเรียนให้ท่านผู้มีศรัทธาล้านเลียน”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อุทาน “เข้ามาในฐานะมิตรนะท่าน แต่ถ้าท่านพูดพาดพิงกระบานข้า ข้าก็อาจเปลี่ยนจากมิตรเป็นศัตรู”

“โอ – ข้าแต่ท่านผู้กล้าหาญ ข้าพเจ้าขออน้อมรับผิดที่ข้าพเจ้าได้กล่าวคำพูดอันไม่สมควรทำให้ท่านไม่พอใจ ทั้งนี้ข้าไม่ได้มีเจตนาเลย ข้าขอเรียนให้ท่านทราบว่า เราชาวโลกพระศุภร์เคยเดินทางโดยพาหนะภาคไปเที่ยวรหาพิภพบ่อย ๆ คณะศาสตราจารย์ที่นำพาหนะภาค หรือจานผีเดินทางไปโลกรหา ได้มีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่าภาษาไทยของท่านเป็นภาษาศาสตร์ที่ดีที่สุดในโลก เพราะมีหลักเกณฑ์ดีกว่าภาษาอื่น ๆ และเมื่อออกเสียงพูดออกมาอย่างไร ก็เขียนได้ถูกต้องกับเสียงที่เปล่งออกมา เป็นต้นว่าเหม่งหรือเลือนหรือโจ่ง เหม่งถ้าหากว่าเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาฝรั่งเศส ก็ไม่อาจจะสเป็นดัดตัวได้ หรือคำว่า อ้ายเบ็อก ยั้งจั้ง รับรองว่าภาษาอังกฤษเขียนไม่ได้อย่างแน่นอน เมื่อเป็นเช่นนี้คณะศาสตราจารย์ของเราที่เดินทางไปยังโลกรหา ก็ได้ใช้ความพยายามทุกประการ เพื่อเรียนรู้ภาษาไทยและขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ พวกเราหลายคนได้ไปอาศัยอยู่ในถ้ำ ๆ หนึ่งซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรไทย และได้มีโอกาสติดต่อกับคนไทยคนหนึ่งช่วยสั่งสอนเราให้เล่าเรียนเขียนอ่านภาษาไทย หลังจากนั้น เราก็ขอร้องให้เขาช่วยกว้านซื้อตำราเบสิคมาให้เรานับจำนวนหมื่นเล่ม ต่อมาคณะศาสตราจารย์ของเราเดินทางมาโลกพระศุภร์ แล้วชาวโลกพระศุภร์ทั้งหลายก็ได้เล่าเรียนวิชาภาษาไทย ทั้งการพูดและการเขียน ในที่สุดพวกเราก็อ่านเบสิคได้อย่างคล่องแคล่ว และได้ความรู้แตกฉานมากมาย เป็นต้นว่ากัารดรหมายถึงคนกวาดรด ซึ่งปรากฏรูปภาพเช่นนั้น พวกเราใช้เวลาอันรวดเร็วเรียนภาษาไทยของท่าน ข้าพเจ้ายินดีที่จะบอกกับท่านว่า เราชาวโลกพระศุภร์มีความเฉลียวฉลาดกว่าชาวโลกอื่น ๆ แม้กระทั่งทารกเพียงสองสามขวบ ก็รู้จักวิชาคำนวณขั้นสูงและรู้จักใช้สได้ตรูลได้ดี โลกของเราเต็มไปด้วยนักปราชญ์ราชบัณฑิตทั้งปุโรหิตและปุโรหิตา”

“พอ พอ พอ” นิกเรียดตะไรลั่น “เดี๋ยวจานจะเหนื่อยขาดใจตายเสียหรือ ออกอย่าพูดให้มันเร็วนักซีครับ ผมฟังไม่ค่อยทัน ขณะนี้พวกเรายังไม่ได้กินอาหาร และอยากจะอาบน้ำ ท่านช่วยกรุณาพาพวกเราไปพักผ่อนครับ”

อัศรมหาเสนาบดียื่นมือขวาให้นิกเรียด

“เราได้เตรียมการต้อนรับท่านไว้อย่างดีที่สุดแล้ว เรามีโทรมภาพพิเศษ มองเห็นท่านกับพาหนะกาศของท่านตั้งแต่วันนี้ เชิญขึ้นท่าน พาหนะของเราจะพาท่านไปยังพระราชวังหลวง และเราจะพาท่านเข้าเฝ้าถวายตัวต่อสมเด็จพระนางเจ้า”

อาเสียมวดคิ้วย่น

“พระนางเจ้า.....นั่นหมายความว่านางพญาแห่งโลกพระศุกรีใช่ไหม”

อัศรมหาเสนาบดียิ้มให้เสียมวง

“ท่านเข้าใจถูกต้องแล้ว โลกของเราปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และมีอยู่ประเทศเดียวเท่านั้น นางพญาของเราทรงพระนามว่า “พระนางจันทรามหาเทวีศรีวิไลไพโรจน์โชติชัชวาลย์เอกนางคราญมาณวาทโสภากปิตานุชนาฏสุตาวดีศรีศุกรี”

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แหม.....ทำไมถึงยาวเพื่อย่นล่ะครับ ยิ่งเมื่อเป็นนักเรียน เวลาครูเรียกชื่อนั่งกินก๋วยเตี๋ยวอยู่ได้พอก๋วยเตี๋ยวหมดชามเดินเข้าห้องขานชื่อกันพอดี”

เสียมหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นครัง แล้วพลก้กล่าวถามอัศรมหาเสนาบดีอย่างนอบน้อม

“ประทานโทษ พณ ฯ ชื่ออะไร ข้าสงสัยว่าอย่างน้อยท่านคงเป็นนายกรัฐมนตรี”

อัศรมหาเสนาบดีแห่งโลกพระศุกรีวางท่าทางให้สง่าผ่าเผยแล้วกล่าวว่า

“ชื่อของข้าอาจจะไม่เพราะ สำหรับชาวโลกเราแต่ถ้าแปลเป็นภาษาชาวโลกของเราแล้วเพราะมากทีเดียว ข้าเป็นอัศรมหาเสนาบดี และข้ามีนามว่าสะตือ.....”

นิกรทำคายนหลับตาปี

“สะตือ.....” เขาร้องตะโกนลั่น “ข้าคิดว่าทางที่ดีเปลี่ยนเสียดีกว่า เพราะสะตือเป็นอวัยวะที่ไม่ค่อยจะนำดูอะไรนัก” พุดจบนิกรก็ปลดกระดุมเสื้อเขีตแหวกส่วนท้องอวดอัศรมหาเสนาบดีแล้วยกมือชี้ลงไปที่สะตือของเขา “นี่ยังงี้ล่ะท่านสะตือละ”

อัศรมหาเสนาบดีทำหน้าขบกล

“ข้าได้บอกท่านแล้วว่า คำว่าสะตือเป็นภาษาเดิมของชาวโลกพระศุกรีแปลว่ากล้าหาญ”

นิกรพยักหน้ารับทราบ

“แล้วพรรคพวกของท่านเหล่านี้เป็นใครบ้างโปรดกรุณาบอกข้าซี”

อัศรมหาเสนาบดียิ้มเล็กน้อย

“พวกเราชาวโลกพระศุกรีชื่อคล้ายกัน ๆ กัน จะเป็นหญิงหรือเป็นชายก็ตามจะต้องมีสะนำหน้า ท่านผู้นี้คือ เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย ชื่อสะลิ้มสะลือ ท่านผู้นั้นคือเสนาบดีกระทรวงวัง ชื่อสะแอง แล้วก็สุภาพบุรุษร่างเล็กผู้นั้นคือแม่ทัพใหญ่ของเรา”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“ชื่อสะหะ”

อัศรมหาเสนาบดีสะดุ้งโหยง

“ทำไมท่านรู้ล่ะ”

นิกรหัวเราะ

“ผมเดาเอาครับ”

“ไอ้...ท่านดาได้ถูกต้องทีเดียว ท่านแม่ทัพใหญ่ของเราชื่อสะหวะและนั่นแม่ทัพหน้าชื่อสะเด็ด คนที่ยืนข้างหลังเป็นเสนาบตีกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ชื่อสวาปาม”

อาเสี้ยหัวเราชอบใจ

“ถ้าจะแก้แค้นสักหน่อย”

อัศรมหาเสนาบตีพูดเสียงอ่อย

“เขาชอบกินมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่ชื่อของเขาบอกว่าสวาปามแปลว่าชื่อสัตย์ บัดนี้ได้ศุภฤกษ์วาระดีที่พวกเราขออัญเชิญมิตรต่างพิภพไปยังพระราชวังหลวง ขอเชิญท่านไปขึ้นรถยนต์ของเราเถิด”

พล พัทธราภรณ์ ยกมือป้องปากกระซิบกระซาบบอกนายแพทย์หนุ่ม

“มาคิดโลกเสียแล้วละไว้เรา สงสัยว่าคนโลกพระศุภฤกษ์คงจะไม่สบายเหมือน ๆ กัน”

ดร. ดิเรกกระซิบดูพล

“ช่างเขาเถอะน่า เข้าเมืองตาหลู่ เราก็ต้องทำตาหลู่ให้เหมือนกับเขา เขาต้อนรับเราในฐานะมิตรดีก็ดีแล้ว กันรู้สึกว่าการนี้คงจะให้ความอบอุ่นเป็นสุขใจ แก่พวกเราเป็นอย่างดี เพราะท่านผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ล้วนแต่มีอารมณืขันและมีความเป็นกันเองกับพวกเรา”

ครั้นแล้ว คณะพรรคสี่สหายก็ถูกนำตัวไปยังยานพาหนะที่ประหลาด ซึ่งมีรูปร่างคล้ายกับสุม่ไก่หรือลูกมะนาวผ่าครึ่ง ยานยนต์เหล่านี้มีสี่ล้อที่สวยงามมาก่อนที่คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้วจะขึ้นไปนั่งบนยานยนต์ นิกกรก็กล่าวกับท่านอัศรมหาเสนาบตีว่า

“คุณสะเด็ดครับ ผมขอความกรุณาหน่อยได้ไหม”

พณ ๔ สะเด็ยืมให้นิกกร

“โปรดบัญชาทำให้เกิดสหาย ข้าพเจ้าพร้อมที่จะรับสนองความต้องการของท่านเสมอ”

นิกกรจู้ปาก หันมามองเกลอของเขา

“แหม...คนโลกนี้ปากหวานจับหายเลย” แล้วเขาก็หันเปลี่ยนสายตามาที่พณ ๔ สะเด็ย “ข้าแต่ พณ ๔ สะเด็ยจุ่น”

อัศรมหาเสนาบตีสะดุ้งเล็กน้อย

“ประทานโทษ ข้าชื่อสะเด็ยเฉย ๆ”

เสี้ยหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“เมื่อเล็ก ๆ ท่านร้องไห้เก่งหรือเปล่า”

ท่านอัศรมหาเสนาบตีนิ่งคิดสักครู่

“แม่เคยเล่าให้ข้าฟังว่า เมื่อข้าเป็นเด็กข้าร้องไห้เก่งมาก”

เสี้ยหงวนหัวเราะก๊าก

“ถ้ายังงั้นไม่มีปัญหาอะไร เด็กที่ร้องไห้เก่งโตขึ้นต้องสะเด็ยจุ่นทุกคน”

อัศรมหาเสนาบตีหันไปมองดูแม่ทัพใหญ่ แล้วพูดยิ้ม ๆ

“ข้าสะเด็ยจุ่นหรือเปล่า ท่านสวะ”

ท่านแม่ทัพใหญ่ทำตาเขี้ยว

“ผมจะไปรู้รี สะตือของคุณกับสะตือของผมมันติดกันเมื่อไหร่ละ แต่คุณไม่จำเป็นจะต้องไปสนใจกับมันหรอกเพราะเรื่องของคุณเป็นเรื่องเล็ก คุณจะจุ่นหรือไม่จุ่นคุณก็ได้เป็นอัศวินมหาเสนาบดีใหญ่ที่สุดในโลก พระศุกร์แล้ว”

พณ ฯ สะตือหันมาทางนิกร

“ท่านจะให้ข้ารับใช้อะไรบ้าง โปรดบอกมาเถิด”

นิกรชี้มือไปที่พาหนะภาคเสงขวยของเขา แล้วกล่าวว่า

“ท่านสะตือจุ่นช่วยกรุณาด้วย ข้ากลัวว่าพวกราษฎรของท่านจะทำให้จรวดยานของข้าเสียหาย”

พณ ฯ สะตือยิ้มเล็กน้อย

“ข้ารับรองว่า พวกเราชาวโลกพระศุกร์ล้วนแต่มีวัฒนธรรมและศีลธรรมดีงาม รู้จักการควรเว้นควรประพฤติและรอบๆ พาหนะภาคของท่านก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจของเรารักษาการณ์อยู่รอบ ๆ แล้วเอาเถอะ ถ้าหากว่าเกิดการเสียหายขึ้น ข้าจะให้ลูกชายอายุหกขวบของข้าสร้างจรวดยานโกโรโกโสลำนั้นขึ้นใหม่ เพื่อให้ท่านและพวก ๆ เดินทางกลับไปยังโลกราหู”

ครั้นแล้ว คณะพรรคสี่สหายก็พากันขึ้นไปนั่งบนยานยนต์คันหนึ่ง ซึ่งมีขนาดกว้างขวางกว่ารถเก๋งขนาดใหญ่เกือบสองเท่า และบรรจุคนไม่ต่ำกว่า ๑๐ คนอย่างสบาย

ขบวนยานยนต์ของผู้ยิ่งใหญ่แห่งชาวโลกพระศุกร์ ได้แล่นไปจากบริเวณลานกว้างอย่างสง่าผ่าเผย ระหว่างที่ยานยนต์แล่นผ่านไปตามถนนสายต่าง ๆ นั้น ประชาชนหญิงชายชาวโลกพระศุกร์ได้ยื่นเรียงรายอยู่สองฟากถนนส่งเสียงไชโยให้ร้องให้คณะพรรคสี่สหายอาคันตุกะ ผู้มาจากดวงดาวอันแสนไกล คณะสี่สหายของเราต่างตื่นตาตื่นใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อได้เห็นอาคารบ้านเรือนของประชาชนแน่นขนัด และสวยงามราวกับเมืองเนรมิต ถนนหนทางสะอาดเรียบร้อยเจ้าหัวได้ใช้สายตา ของเขาจ้องมองดูพื้นถนนตลอดเวลา ในที่สุดอุดรทนไม่ได้ก็กล่าวถามนิกรว่า

“รับประทานคุณบอกผมว่าโลกพระศุกร์ ใช้เพชรที่เจียรนัยแล้วโรยถนนไม่ใช่หรือครับ”

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะซี”

เจ้าหัวหน้าจ้อย

“รับประทานมองไม่เห็นเพชรสักเม็ดเดียว รับประทานมีแต่ซีห์มาเป็นแห่ง ๆ

นิกรแก้ตัวไปตามเรื่อง

“บางทีถนนนี้ เขาอาจจะไม่ใช่เพชรโรยก็ได้อดใจรอดูไปก่อนเถอะวะ”

พณ ฯ สะตือที่นั่งอยู่ตอนหน้ารถ หันมาอธิบายให้นิกรและเจ้าหัวทราบ

“สหาย.....ท่านเข้าใจผิดเอามากมายทีเดียวโลกของเราไม่เคยปรากฏว่ามีเพชรเลย และเพชรนิลจินดานั้นอาจจะไม่มีความหมายสำหรับพวกเรา เพราะมันเป็นของหลอกหลวงทำให้เกิดความฟุ้งเพื่อทะเลอะทะยาน ขอให้ท่านพิจารณาเถิด พวกเราทั้งหญิงชายแต่งตัวคล้ายคลึงกันทั้งนั้น โลกของเราคือแดนสุขาวดีอย่างไม่ต้องสงสัย ที่นี่ไม่มีการกินและการโกงเหมือนโลกของท่าน ไม่มีการเหยียดหยามแบ่งชั้นวรรณะ ประชาชนชาวโลกของเราสามารถได้รับการศึกษาอย่างสูงโดยไม่ต้องเสียเงินค่าเล่าเรียน รัฐบาลของเราสามารถปกครองประชาชน ชาวโลกนี้ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขโดยทั่วหน้า ข้าราชการที่เงินเดือนแพงมากขนาดเสมียนอันดับจัตวาได้เงินเดือน ๆ หนึ่งคิดเป็นเงินไทยก็ในราวสองแสนบาท และตัวข้าพเจ้าเองได้เงินเดือน ๆ ละ

หกล้าน ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้าราชการโลกนี้ไม่มีใครใช้อำนาจหน้าที่กอบโกยเงินเข้ากระเป๋าเลย เพราะทุกคนมีเงินเดือนมากมายและมีฐานะระดับเศรษฐีด้วยกันทั้งนั้น”

เสียงหนึ่งฟังด้วยความสนใจ

“สหายรัก เมื่อข้าราชการได้เงินเดือนแพงเครื่องอุปโภคบริโภคที่นี้มีแพงตามหรือ”

“โอ...เป็นไปไม่ได้ท่านที่รัก รัฐบาลของเราได้ควบคุมราคาตลอดกาล ใครขายเกินราคาที่ควบคุมจับได้ตัดหัวเจ็ดชั่วโคตร การครองชีพของพวกเราถูกกว่าโลกอื่น ๆ ทั้งหมด ท่านคงจะแปลกใจถ้าข้าจะเรียนให้ทราบ ว่า สมมุติว่าท่านมีเงินคิดเป็นเงินไทยเพียงหนึ่งบาท ท่านจะมีความเป็นอยู่อย่างมหาเศรษฐีเป็นเวลาหนึ่งเดือนทีเดียว ข้า ๆ จะเล่าให้ท่านฟัง กาแฟที่โลกเขา ขายเป็นป๊อบ ไม่ขายเป็นถ้วย ป๊อบละหนึ่งสตางค์เท่านั้น โอเลี้ยงขายสองป๊อบสตางค์ รับรองว่าเป็นกาแฟร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่ปนเม็ดมะขามคั่วอย่างโลกของท่าน อาหารการกินถูกที่สุด เนื้อหมูห้ากิโล เนื้อวัวเจ็ดกิโลหนึ่งสตางค์ มะพร้าวร้อยผลต่อหนึ่งสตางค์ สตางค์หนึ่งก้วยเดียวหนึ่งชามกะมั่งใส่ลูกชิ้น ใส่เนื้อหมู ใส่เครื่องนากินที่สุด ขายเพียงสตางค์เดียว น้ำแข็งเปล่ากินได้ฟรีทุกแห่ง ภัตตาคารที่หรูหราของโลกเขา กินกันห้าหกคนมือละสองสตางค์เท่านั้น มีทั้งเปิดไฟแดงและหมูหันเป่าฮือ ต้มยำหัวปลาแล้วก็หูลลามแย้กิน กินกันไม่ไหว โลกของเราอยู่ได้ด้วยการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน ไม่ขูดเลือดขูดเนื้อกัน เครื่องอุปโภคต่าง ๆ ถูกเหมือนได้เปล่า ทางเกงอย่างที่ท่านนุ่ง โหลละห้าสตางค์เท่านั้น ถ้าตัดสากลเป็นชุด คิดชุดละสองสตางค์ ใช้ผ้าปาโลมีชร้อยเปอร์เซ็นต์สักหลาดอ่อนดินเหรียญทองได้ทั้งนั้น สินค้าที่โลกเราซื้อก็ขายชอกก็ให้”

อาเสียดอนหายใจเฮือกใหญ่ เชื้อครึ่งไม่เชื้อครึ่ง

“อ้อ.....อย่างนาฬิกาข้อมือของผมยังงี้ ที่นี้ขายเรือนละเท่าไรท่าน”

พณ ฯ ท่านสะดือย้มเล็กน้อย

“ของเล็ก ๆ อย่างนาฬิกาข้อมือ เราขายกันเป็นเรือนร้อยท่าน ถ้ายี่ห้อโอเมก้าขายร้อยเรือนห้าสตางค์ ถ้ายี่ห้อเลเวลมาขายละสามสตางค์บ้าง สองสตางค์บ้าง”

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

“เอ.....เราอยากกลับโลกเราเลยไว้ยพวกเรา เราอยู่ที่โลกพระศุกรี่นี้ดีกว่า ทำราชการเป็นเสมียนพนักงานตำแหน่งอะไรก็ได้ เพราะเงินเดือนอย่างน้อยที่สุดก็สองแสนแล้ว ข้าพขงก็ถูกอย่างน่าใจหาย ชาวโลกพระศุกรี่ไปอยู่โลกเราวันเดียวเป็นบ้าตาย เจอก้วยเดียวเข้าชามเดียวหนึ่งบาทแล้ว มีเส้นก้วยเดียวเพียงยี่สิบกว่าเส้นถ่วงออกห้าสิบเส้นอย่างมาก ถ้าจะกินให้มีรสชาติ ต้องสั่งพิเศษชามละสามบาท”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน เจ้าแห้วกล่าวถาม พณ ฯ สะดือด้วยความสนใจ

“รับประทานที่นี้มีนักแข่งบ้างไหมครับ”

ท่านอัครมหาเสนาบดีทำหน้าตื่น ๆ

“นักแข่ง.....”

เจ้าแห้วพยักหน้าและยกคิ้ว

“ครับ ผู้ที่ทำมาหากินตามกระเป๋าของคนอื่นนั่นแหละครับ”

ท่านอัครมหาเสนาบดีหัวเราะก๊าก

“ไม่มีหรือท่าน โลกพระศุภรไม่ปรากฏว่ามีโจรผู้ร้าย เราไม่มีศาลสถิตยุติธรรม เรามีตำรวจในราวร้อยคนเท่านั้นคอยช่วยเหลือประชาชนและทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ของประชาชนจริง ๆ คดีที่เกิดขึ้นก็เป็นคดีเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น เมาสูราอาละวาด หรือผิดฟ้องหมองใจกันเกิดแจกหมากกันนิด ๆ หน่อย ๆ”

“อ้อม” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ คราง “เราเคยคิดว่าโลกของเราเจริญรุ่งเรืองกว่าโลกอื่น แต่ที่ไหนได้โลกพระศุภรเจริญกว่าโลกเราเป็นไหน ๆ ประชากรราษฎรคงอยู่ร่มเย็นเป็นสุขแน่นอน เพราะทุกคนที่มีงานทำ มีรายได้สูง”

พล ฯ สะดือพูดเสริมขึ้น

“เป็นความจริงสหายรัก โลกของเราคือโลกสันติสุขมีแต่ความร่มเย็นเป็นสุขอันแท้จริง ทั้งนี้ก็เพราะเราได้รับบทเรียนอันมีค่าจากสงครามล้างโลกเมื่อห้าร้อยปีก่อน ซึ่งยุคนั้น ชาวโลกพระศุภรเต็มไปด้วยความกระเหี้ยนกระหือรือ พวกนักปราชญ์นักประดิษฐ์เฝ้าแต่คิดอาวุธร้ายประหัตประหารกัน พวกเราทราบดีว่าโลกของท่านเพิ่งรู้จักใช้อาวุธมหาประลัย คืออะตอมบอมบ์ ไฮโดรเจนบอมบ์และระเบิดนิวเคลียร์ แต่พวกเราคิดได้เมื่อห้าร้อยปีก่อน ครั้งนั้นเราแบ่งแยกกันออกเป็นหลายประเทศ ตามประวัติศาสตร์ปรากฏว่าเราได้สังหารกันด้วยลูกกระเบิดที่กล่าวนี้บ้านเมืองเกิดถล่มทลาย เกิดมหาวาตภัยและอุทกภัยครั้งใหญ่ ทั้งนี้เพราะเราใช้ระเบิดมหาประลัยทิ้งลงที่ขั้วโลกเหนือ ทำให้ภูเขาน้ำแข็งละลายแล้วน้ำทะเลก็ไหลท่วมบ้านเมืองต่าง ๆ ผู้คนและสัตว์ล้มตายจำนวนร้อยล้านหรือพันล้าน ผู้ที่รอดชีวิตก็คือผู้ที่หลบหนีไปอยู่บนยอดเขาสูง ยุคนั้นเราได้เสียพลโลกไปเกือบหมดทีเดียว แล้วเราก็ได้รับสันติสุขอันแท้จริง ซึ่งเราต่างรู้ว่า การรบราฆ่าฟันกันนั้นคือความพินาศย่อยยับ อันเกิดจากความมักใหญ่ใฝ่สูงของคนไม่กี่คน ชาวโลกพระศุภรที่เหลือตายจึงช่วยกันสร้างบ้านเมืองขึ้นใหม่ ศิลปะวิทยาการของเราสูญสิ้นไปเกือบหมดบัดนี้เราเจริญแล้ว ชาวโลกพระศุภรทั้งหลายล้วนแต่เฉลียวฉลาด มีความรู้และความคิดอย่างสูง แต่เราเลิกการสร้างอาวุธต่าง ๆ เงามุ่งหน้าสร้างแต่ความเจริญของโลกเรา ทั้งในด้านวัตถุและจิตใจของพลโลกเท่านั้น”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ว่า “ถ้ายังงั้น โลกเราของเราก็มีหวังที่จะประสพการกลียุคเหมือนโลกพระศุภรเมื่อห้าร้อยปีที่ผ่านมา เพราะชาวโลกเราขณะนี้กำลังฮึม ๆ กันอยู่ นักวิทยาศาสตร์และนักประดิษฐ์ทั้งหลายก็มุ่งหน้าสร้างแต่อาวุธร้าย”

ท่านอัศวมหาเสนาบดีพยักหน้ารับทราบ แล้วพูดขึ้นด้วยคำคม

“เป็นธรรมดาที่ท่านที่รัก สิ่งใดที่เจริญขึ้นถึงขีดสุดมันก็จะเสื่อมลง เมื่อมีการเกิดก็ต้องมีการแตกดับ เมื่อมีความเจริญก็ต้องมีความเสื่อม”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“เมื่อมีคนหัวดีก็ต้องมีคนหัวล้าน”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หันควับมาทางลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน แล้วยกมือขวารวบผมนิกรกระซอกจหน้าหงาย ยกมือซ้ายตบหน้านิกรเสียดังขาด

“นี่แน่ นี่แน่”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่นยานยนต์ ขณะนี้ขบวนยานยนต์ได้เดินทางมาถึงพระราชวังหลวงของเจ้าแม่จันทราแล้ว คณะพรรคสี่สหายต่างตั้งลิ้นจี่ในความงามของพระราชวังอันใหญ่โตกว้างขวาง สร้างด้วยแก้วสีฟ้างามตามองแลเห็นเด่นแต่ไกล ปราสาทสูงเยี่ยมเทียมเมฆ กำแพงแก้วยาวเหยียดสุดสายตาถนนหน้าพระราชวังกว้างขวาง ริมถนนเต็มไปด้วยพันธุ์ไม้ดอกต่าง ๆ สี

ขบวนยานยนต์แล่นผ่านประตูพระราชวังอย่างเข้มข้ม กองทหารรักษาการตั้งแถวทำความเคารพ มองดูสว่าผ่าเผยยิ่ง ทหารเหล่านั้นมีอาวุธแต่เพียงหอกเล่มเดียวเท่านั้น

ยานประหลาดแล่นมาหยุดหน้าพระตำหนักใหญ่อันเป็นที่ประทับของพระแม่เจ้าจันทรา เทวีแห่งโลก พระศุกรี เทพธิดาวีนัสผู้เลอโฉม สวयंबูหรือดงามปรูแห่ง

อัครมหาเสนาบดีและผู้ยิ่งใหญ่แห่งโลกพระศุกรีต่างพาคณะพรรคสี่สหายลงจากรถขึ้นบันไดหินอ่อน เข้าไปในประสาทใหญ่เพื่อเข้าเฝ้าพระนาง ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแห้วต่างใจเต้นระทึกไปตาม กัน ๕ พณฯ สะดือเชิญให้ทุกคนนั่งบนเก้าอี้ทองฝีมือและสลักสวยงามมาก ภายในห้องพระโรงกว้างขวางตาม ผนังประดับด้วยภาพเขียนฝีมือวิจิตร และเบื้องหน้าของคณะพรรค ๔ สหายนั้นคือ พระวิสูตรผืนใหญ่ขนาด ม่านศาลาเฉลิมกรุง

พณ ๕ ท่านอัครมหาเสนาบดีเดินออกไปทาง พระทวารด้านขวาของห้องพระโรง เพื่อกราบทูลให้ นางพญาทรงทราบ คณะพรรค ๔ สหายนั่งรอคอยอย่างกระสับกระส่าย สักครู่หนึ่งเสียงฆ้องโหม่งก็คราง กระหึ่มขึ้นเป็นสัญญาณแห่งการเสด็จออกของนางพญาจันทรา

พระวิสูตรผืนใหญ่สีฟ้าอ่อนลายทองค่อย ๆ เผยออกทีละน้อย ๆ นางพญาประทับอยู่บนพระแท่นอัน วิจิตรตระการตาถึง อาคันตุกะผู้มาจากโลกราหูและทุกคนที่อยู่ในห้องพระโรง ต่างก็ลุกขึ้นยืนถวายความเคารพ เสียหวนร้องเพลงสรรเสริญพระบารมีเสียงแจ้ว

“ข้า.....วรพุทธเจ้า”

นางพญารับสั่งเสียงกร้าว

“ลำบากนักก็ไม่ต้องร้องหรือท่าน”

นิกรกระซิบดูเสียงหวน

“ร้องข่าวอวอทำไม ร้องต้นตระกูลไทยชีวะเอาซี.....กันร้องด้วย”

สองสหายต่างร้องเพลง “ต้นตระกูลไทย” ขึ้นพร้อม ๆ กัน

“ต้นตระกูลไทย

ใจท่านเหี่ยมหาญ

รักชาติดินแดนไทย

ไว้ใจลูกหลาน.....”

“บอกว่าไม่ต้องร้อง” นางพญากริ้วแหว “ประเดี๋ยวแม่สั่งตัดหัวเสียเลย อะไร.....ช่างไม่มีมารยาทเสีย บ้างเลย ยังกะลูกลิงลูกค่าง โตจเป็นควายแล้วยังทะเล้นอีก”

คราวนี้ทั่วทั้งห้องพระโรงเงียบกริบ เจ้าแม่จันทราทอดพระเนตรชาวโลกราหูทีละคน และสิ้นสุดที่ โบน้าของพล พัทธราภรณ์

นางพญาแย้มพระสรวลแล้วสะท้อนถอนพระทัยรับสั่งกับนายพล พัทธราภรณ์เบา ๆ ว่า

“ท่านผู้มาจากดวงดาวอันไกลโพ้น ข้าและพวกเราชาวโลกพระศุกรี มีความยินดีและเต็มใจต้อนรับ ท่านด้วยอัธยาศัยไมตรีจิต ท่านเป็นหัวหน้าพาพวกท่านเดินทางมาใช่ไหม”

พลเยี่ยมแป้น เล่นตากับมหาเทวีทันที

“ขอเดชะ ข้าพระองค์ เป็นพระมหากษัตริย์คุณล้นเกล้าแล้วพะยะค่ะ ข้าพระองค์ชื่อพล พัทธราภรณ์ เป็นหัวหน้าชาวโลกราหูคณะนี้ถูกแล้ว”

นิกรพูดชัดขึ้นทันที

“ข้าไว้ใจไม่ใช่แกล ข้าเป็นผู้สร้างจรวดยานสำเร็จอย่ามาตีขลุ่ยหน้อยเลยวะ” แล้วนิกรก็หันมาทูลมหาเทวี “คุณแม่ครับ ผมนี่แหละครับ เป็นหัวหน้าชาวโลกาภูคนะนี่”

มหาเทวีค้อนควับ

“ข้าไม่ได้พูดกับเจ้า”

กิมหงวนกระซิบกระซาบกับนิกร

“เฉย ๆ เถอะวะอ้ายกร เจ้าแม่พอพระทัยอ้ายพลแล้ว อยากรองเสร็จอ้ายพลแน่ ดูซิวะ ทำนู่นทำตากระชดกระช้อยกับอ้ายพลหมั่นไส้เหลือเกิน”

นิกรหัวเราะก๊าก แล้วทูลพระนางจันทราทันที

“คุณแม่อะ อ้ายหงวนมันว่า เจ้าแม่ทำนู่นทำตากระชดกระช้อยกับอ้ายพลแน่ครับ”

มหาเทวีสะดุ้งเฮือก หันควับมาทางอาเสี่ย ทอดพระเนตรมองดูเสี่ยหงวนด้วยพระเนตรถมึงทึง อาเสี่ยยืนวาบไปหมดทั้งตัว นึกไม่ถึงว่านิกรจะเล่นบ้า ๆ กับเขาเช่นนี้ พระนางจันทรายกพระหัตถ์ขึ้นตบสองสามครั้ง ทรงรับสั่งขึ้นด้วยพระสุรเสียงอันดัง

“ทหาร จับอ้ายหนุ่มร่างสูงชะลูดเอาไปตัดหัวเดี๋ยวนี้”

กิมหงวนหน้าซีดเผือดมือเท้าอ่อนมีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลมสิ้นสติ เขาทรุดตัวลงนั่งยอง ๆ ยกมือไหว้แล้วทูลเสี่ยงครือน่าสงสาร

“ยกโทษให้ลูกข้างเถอะครับคุณแม่ ลูกข้างผิดไปแล้ว ทั้งนี้ก็เพราะเพื่อนเรามาแค้นเรา”

มหาเทวีตวาดลั่นพระตำหนัก

“ได้ยินไหมทหาร ข้าสั่งให้นำตัวอ้ายหนุ่มโย่งโง่ะคนนี่ไปตัดหัว แล้วเอาศีรษะมันไปทิ้งส้วมสาธารณะนอกเมือง”

“อ้อย” อาเสี่ยครางลั่น ตัวสั่นงันงกด้วยความรักตัวกลัวตาย “ทำไมคุณแม่แม่ลงพระอาญาลูกข้างหนักหนาอย่างนี้เล่าครับ ลูกข้างผิดไปแล้ว ลูกข้างขอพระราชทานอภัยโทษที่พูดมากปากพล่อยไปหน่อย โอิข้าแต่พระแม่เจ้าผู้งามยิ่งเปรียบประดุจเทพธิดาวีนัส”

นางพญากระที่บพระบาท

“ไม่ต้องมายอข้า เจ้าเป็นคน ๆ แรกที่บังอาจดูหมิ่นข้าเช่นนี้ ทหาร ๆ เอาตัวมันไป”

ทหารรักษาการณ์หลายคนตรูกันเข้ามาเฝ้าอยู่จุดจุดแขนกิมหงวนให้ลุกขึ้นเพื่อจะเอาตัวไปประหารชีวิตแต่ทันใดนั้นเอง พล ๙ สวะแม่ทัพใหญ่ก็กราบทูลมหาเทวีทันที

“ขอเดชะ มหาเทวี ข้าพระองค์ขอทูลคัดค้านในการที่พระองค์รับสั่งให้ทหารนำตัวท่านผู้นั้นไปประหารชีวิต พระองค์เคยรับสั่งไว้ว่า ถ้าหากว่าชาวโลกาภู หรือชาวโลกพระพุทฺธ ซึ่งอยู่ใกล้เราเดินทางมาเยี่ยมเยียนพิภพเราแล้ว พระองค์ก็จะถือว่าอาคันตุกะผู้มาจากดวงดาวอันไกลโพ้นคืออภิสิทธิ์ชน ถึงเขาจะทำผิดกฎหมายหรือผิดจารีตประเพณีอย่างไร พระองค์ก็จะพระราชทานอภัยโทษให้ ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเกิดพะยะคะ ขอพระองค์โปรดรักษาวาจาสัตย์เถิด”

นางพญาแย้มพระสรวลเล็กน้อย

“ข้าขอบใจท่านมาก ท่านสวะ เท่าที่ท่านพูดเตือนสติข้า ถูกละ.....ข้าได้ให้คำมั่นสัญญาเช่นนั้น” แล้วพระองค์ก็หันมารับสั่งกับเสี่ยหงวน “เจ้าถ่อยชาติชั่ว ฟังนี่เกิดว่า เจ้ารอดตายในครั้งนี้นี้ก็ด้วยคำมั่นสัญญาของ

ข้า ชาวโลกพระศุกร์นั้นไม่ตลบแต่งหลอกหลวง เหมือนชาวโลกอื่น ๆ หรือ พวกเราเมื่อล้นวาจาอะไรออกไป
แล้วก็ต้องปฏิบัติตามคำพูดเสมอ”

เสียงหวนกัมลงกราบถวายบังคมแล้วลุกขึ้นยืน

“เป็นพระกรุณาธิคุณล้นเกล้าแล้วพะยะคะ ข้าพระองค์ขอถือโอกาสนี้ถวายเพลงสรรเสริญพระบารมี
ถวายเพื่อแสดงความกตัญญูตเวทีถวาย”

นางพญาโบกพระหัตถ์แล้วรับสั่งห้าม

“ไม่จำเป็น เมื่อมันลำบากนักก็ไม่ต้องร้อง”

เสียงหวนกัมแห่ง ๆ

“ยังงั้นเอาเพลงช่างร้ายเหลือดีเหมือนกันครับคุณแม่” พุดจบอาเสี้ยก็แหกปากร้องเพลงเสียงลั่นท้อง
พระโรง

“ช่างร้ายเหลือ.....”

“เฮ้ย” มหาเทวีตวาดลั่น “บอกว่าไม่ต้องร้องที่นี้ไม่เคยมีใครเคยผิดพลาดรักหรือออกหักเหมือนโลกราหู
หนุ่มสาวรักกันไม่มีใครผิดพลาดหวังเลย”

อาเสี้ยหัวเราะหึ ๆ แล้วยืนนิ่งเฉย มหาเทวีรับสั่งกับ พล พัชมารดรต่อไป

“เจ้าหนุ่มรูปงาม จงบอกข้าซิว่า เจ้ามีนามกรว่าอย่างไรและพรรคพวกของเจ้านั้นเป็นใครบ้าง”

พลกัมศิระะค่านับในท่าสวยเก้

“ข้าพระองค์ได้ทูลแล้วว่า ข้าพระองค์ชื่อพล พัชมารดร เพื่อคนคนนี่ชื่อ นิกร การุณวงศ์”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“อุปก็งามนามก็เพราะพะยะคะ”

มหาเทวีแยมพระสรวล

“ถูกแล้ว เสียแต่ทะเลไปหน่อย” รับสั่งจบก็หันพระพักตร์มาทางพล “อ้ายหนุ่มสูงชะลูดนั้นนะเป็นใคร
แนะนำเป็นรายตัวไปซิ”

อ้ายเสื่อรูปหล่อยมเล็กน้อย

“ชื่อกิมหวน ไทยแท้พะยะคะ คนนั้นเป็นแพทย์และนักวิทยาศาสตร์เรื่องนามแห่งโลกราหู ชื่อดีอกเต
อริตเรก ณรงค์ฤทธิ์พะยะคะ เราทั้ง ๕ คนเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอกัน อ้า...เจ้าหนุ่มหน้าเซอคนนี่ ชื่อแห้ว
โหระพากุล เป็นคนใช้ของพวกเราพะยะคะ”

เสียงหวนพุดเสริมขึ้น

“สุภาพบุรุษอ้วนเตี้ยพุงพลุ้ย ศิระะอัคคัฒคนนี้มีนามกรว่า พระยาปัจฉิมพินาศครับคุณแม่ เป็น
ญาติผู้ใหญ่ของเรา”

พระนางจันทราทรงพอพระทัยพลอย่างยิ่ง ถึงแม้พลของเรามีอายุในวัยกลางคน แต่เขาก็รูปหล่อ
ท่าทางส่วทเป็นที่ต้องตาต้องใจของเพศตรงกันข้าม มหาเทวีแห่งโลกพระศุกร์ ซึ่งเปรียบเหมือนเทพธิดาวีนัส
หลงเสน่ห์พลเข้าให้แล้ว พระองค์รับสั่งกับนายพัชมารดรว่า

“ข้ายินดีรู้จักกับพวกท่าน และขอต้อนรับท่านด้วยอัธยาศัยไมตรีจิต ข้าขอชมเชยความสามารถของ
พวกท่านที่สามารถเดินทางมายังพิภพพระศุกร์ของเรา เป็นอันว่านับแต่บัดนี้เป็นต้นไป พวกท่านทั้ง ๖ คนจะเป็น
อภิสิทธิ์ชนผู้อยู่เหนือกฎหมาย และจะเป็นแขกผู้มีเกียรติของเรา” รับสั่งจบก็หันพระพักตร์มาทางอัคมหา

เสนาบดี “ท่านสะดือพาคันตุงะของเราไปพักที่ปราสาทใหญ่ ทางท้ายสวนเถิด ขอให้ท่านเอาใจใส่ดูแลอย่าให้เดือดร้อนได้ จัดทหารคอยปฏิบัติรับใช้ตลอดเวลาเข้าใจไหม”

พณ ฯ ท่านสะดือก้มศีรษะเล็กน้อย

“ทราบเกล้าแล้วพะยะค่ะ”

เจ้าแม่จันทราพยักพระพักตร์

“ขอบใจท่านสะดือมาก ข้าขอสิ่งท่านอีกอย่างหนึ่งให้ท่านระมัดระวังพาหนะภาคของชาวโลกราหู ไว้ให้ดีอย่าให้ใครทำให้เสียหายได้ บางทีข้าจะไปเที่ยวโลกราหูสักพักหนึ่ง เพื่อเชื่อมพันธไมตรีระหว่างชาวโลกพระศุกร์กับชาวโลกราหู อนึ่งจงประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ถ้าราษฎรของข้าแสดงกิริยาดูหมิ่นเหยียดหยามหรือทำร้ายแขกผู้มีเกียรติของข้าคนใดคนหนึ่ง มันผู้นั้นจะถูกลงโทษประหารชีวิต”

นางพญาผู้เลอโฉมลุกขึ้นจากพระแท่น แล้วเสด็จออกไปจากห้องพระโรง ท่ามกลางเสียงบรรเลงถวายพระเกียรติ พระวิสูตรผืนใหญ่ค่อย ๆ รูดเข้าหากันทุกคนที่อยู่ในห้องพระโรงต่างก้มศีรษะถวายคำนับอย่างพร้อมเพรียง

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง ท่านอัศวมहाเสนาบดีก็พาคณะพรรค ๔ สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้วมายังพระตำหนักแก้ว หลังพระราชอุททยานทุกคนได้รับการรับรองอย่างดีเกินคาด ทุกคนได้อาบน้ำชำระร่างกายเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ เจ้าแม่จันทราโปรดเกล้า ฯ ให้นางข้าหลวงรูปสวย ๕๐ คน มาคอยรับใช้คณะพรรค ๔ สหาย

คืนนั้น เดือนหงายกระจ่างดวง

พระจันทร์โลกพระศุกร์มองเห็นโตกว่าพระจันทร์ในโลกถึง ๓ เท่า ดังนั้น พื้นโลกพระศุกร์จึงสว่างนวลผิดปกติราวกับเวลากลางวัน

ขณะที่ นิกร, กิมหววน, ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิม ๔ และเจ้าแห้ว กำลังตื่นสุราโลมนารีกันอย่างสำราญ พล พัทธมารภณ ก็ปลีกตัวออกจากตำหนักหลังนั้น และลงมาเดินเล่นในอุททยานอันกว้างขวางเต็มไปด้วยพันธุ์ปศุชาตินานาชนิด

แล้วพลกึ่งซมจันทร อยู่บนม้าหินอ่อนตามลำพัง

เขาตื่นเต้นดีใจมากที่เขากับเพื่อน ๆ ได้เดินทางมาถึงดาวพระศุกร์โดยสวัสดิภาพ พลได้พบแต่สิ่งที่แปลกตาแปลกใจ แม้กระทั่งดวงจันทร์แห่งพิภพพระศุกร์ก็มีรูปร่างคล้ายกับลูกรักบี้ไม่มีผิด ภายในดวงจันทร์เป็นรูปเต่าไม่ใช่กระต่าย

พลตื่นจากภวังค์เมื่อได้ยินเสียงกระแอมไอของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้นข้างหลังเขา เจ้าหนูมรูปหล่อรีบหันไปมองดูเจ้าแม่จันทราตนเอง พระแม่เจ้าแห่งดาวพระศุกร์ทรงสวมสะไบบางแนบเนื้อ แสงจันทร์ส่องต่องพระวรกายงามแลลุ่มชุ่มชื้น แลเห็นส่วนสัดส่วนงดงามยากที่จะหานารีใดเปรียบได้

นายพัทธมารภณรีบลุกขึ้นยืนและก้มศีรษะ ถวายคำนับอย่างนอบน้อม

“ท่านกับพรรคพวกของท่าน ได้รับความสุขสำราญดีหรือพล”

เจ้าหนูมรูปหล่อยิ้มละม้าย

“ด้วยเดชะพระบารมีของพระแม่เจ้า พวกเราทุกคนสบายดีพะยะค่ะ”

เทวีแย้มพระสรวล ทรวดพระองค์ลงนั่งบนม้าหินอ่อน

“นั่นสิจ๊ะพล นั้งคุยกับฉันเถิด ฉันดีใจมากที่พวกท่านและตัวท่านได้รับความสุขชะดวกสบายจากคนของฉัน ฉันได้สั่งกำชับ พณ ฯ ท่านสะแอ้งไว้แล้ว ถ้าชาวโลกราหูอันไกลโพ้นต้องการอะไรให้จัดหาให้ตามความประสงค์”

นายพัชราภรณ์นั่งลงเคียงคู่กับหล่อน เขาได้กลิ่นประทีนหอมจากพระวรกายของเธอหอมกรุ่น จับใจ เขารู้สึกว่พระนางจันทราเป็นหญิงสาวที่เลอโฉมที่สุด

นางพญาเงยพระพักตร์ขึ้นทอดพระเนตรดวงดาวอันแจ่มใสดวงหนึ่งซึ่งปรากฏอยู่เหนือขอบฟ้าทางทิศตะวันตกและใกล้จะลับแนวยอดไม้อยู่แล้ว

“ดูโน่นพล นั่นคือโลกราหูอันแสนไกล เป็นดวงดาวที่สุกปลั่งแจ่มใสน่าดูมาก ในตอนหัวค่ำเช่นนี้พวกเราแลเห็นมันทุกคืน และแล้วมันก็จะลับไปจนกระทั่งใกล้รุ่งอรุณของวันใหม่ เราก็จะแลเห็นดวงดาวนี้อีก”

พลยิ้มเล็กน้อย

“เช่นเดียวกันพะยะค่ะ เมื่อข้าพระองค์อยู่ในโลกราหู ข้าพระองค์ก็มองเห็นดาวพระศุกร์สุกปลั่งอยู่ในตอนหัวค่ำ พวกเราเรียกว่าดาวประจำเมือง แต่ดาวพระศุกร์ จะลับขอบฟ้าไปและกลับมาอีกครั้งในตอนเช้ามืด เราเรียกว่าดาวประกายพริก”

“ประกายพริก.....ชื่อเพราะดีเหมือนกัน แต่โลกของท่านพวกเราเรียกว่าดาวกลี๋ยด ทั้งนี้ก็เพราะเรารู้ดี โลกราหูนั้นมีแต่การเบียดเบียนข่มเหงกัน มีแต่การรบราฆ่าฟันกัน คนที่มีอำนาจมักจะใช้อำนาจข่มขู่ข่มเหงผู้ที่ไม่มีทางสู้รบตบมือได้ ชาวโลกของท่านไม่ปรารถนาสันติสุขอันแท้จริง ถ้าเขาต้องการสันติสุขก็หมายความว่า สันติสุขที่เกิดขึ้นนั้นเขาจะต้องเป็นฝ่ายได้เปรียบด้วยประการทั้งปวง ชาวโลกราหูปราศจากสัจจะ ชอบการกล่าวเท็จและชอบดูหมิ่นเหยียดหยามกัน ข้าส่งนักปราชญ์ซึ่งเป็นคนของข้าเดินทางไปยังโลกราหูด้วยพาหนะวิเศษซึ่งพวกท่านเรียกมันว่าจันฉี่ พวกท่านไม่พยายามว่าเข้าใจเราเป็นมิตรของท่านเลย ชาวโลกราหูมีท่าทีที่เป็นศัตรูต่อเรา ด้วยการเตรียมกำลังพลและอาวุธพาหนะภาคของเราต้องร่อนลงในป่าที่บืหรือในที่ไกลตามนุษย์ เราพยายามเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีของมนุษย์ชาติต่าง ๆ ในพิภพของท่านด้วยความลำบากยากเย็น คณะศาสตราจารย์ของเราได้นำศิลปะวิทยาการบางอย่างมาใช้ในโลกนี้ และเราได้ตกลงใช้ภาษาไทยบนโลกเรา ทั้งนี้ก็เพราะเห็นว่าภาษาไทยนั้นมีรากฐานและหลักเกณฑ์ดีกว่าภาษาอื่น ๆ”

“เป็นความจริงพะยะค่ะ” พลทูลยิ้ม ๆ “ภาษาไทยของข้าพระองค์นั้นสามารถเขียนคำพูดที่เปล่งออกมาได้ทุกภาษา ถึงแม้บางคำจะเขียนไม่ได้ถูกต้องก็คล้ายคลึงสำเนียงนั้น แต่ทั้ง ๆ ที่ภาษาไทยของเราเป็นภาษาของบรรพบุรุษ คนไทยบางคนก็มักนิยมพูดภาษาต่างประเทศ สอดแซมกับภาษาไทยเสมอ”

ต่างคนต่างมองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน พลยกมือขวาประคองกอดพระนางจันทราผู้เลอโฉม มหาเทวีทรงสลัดบัดบ้อง

“อะไรกันนี้ ท่านมาถูกเนื้อต้องตัวข้าทำไม”

เจ้าหนุ่มรูปหล่อซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“ขอเดชะพระแม่เจ้า พระองค์คงจะไม่ทรงทราบถึงประเพณีของคนไทย”

นางพญาขมวดพระขนงย่น

“ประเพณีอะไรกันจ๊ะพล”

พลทูลว่า “ตามประเพณีของคนไทยเรานั้น ผู้ที่ต่ำศักดิ์กว่าหรือผู้ที่เป็นน้อย ถ้าแสดงความจงรักภักดี แล้วก็ต้องประคองกอดผู้ใหญ่เช่นนี้ พระองค์เป็นนางพญาแห่งโลกพระศุกรี ดังนั้น ข้าพระองค์จึงได้ถวายความเคารพอย่างสูง คือสวมกอดพระองค์เช่นนี้”

นางพญาพระทัยเต้นระทึก

“อ้อ—ถ้ายังงั้นก็กอดข้าเถอะพล ข้าไม่รังเกียจท่านหรอก เพราะข้าไม่เคยขัดขวางความจงรักภักดีของใครที่มีต่อข้า ข้าเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้ว่าประเพณีของคนไทยแสดงความเคารพผู้ใหญ่นอกจากรกอด นอกจากนั้นมิอะไรอีกบ้างไหมพล”

“พะยะค่ะ ถ้าหากว่าผู้ใหญ่นั้นเป็นผู้ที่มีเกียรติยศสูงสุด ผู้น้อยจะต้องจูบผู้ใหญ่อตามประเพณีนิยมของเรา”

“อู๊ยตาย” ทรงอุทานดัง ๆ “ถึงกับจูบกันด้วยเรอะ”

“มีพะยะค่ะ ข้าพระองค์กำลังทูลขออนุญาตพระองค์เพื่อขอจูบพิตพระองค์ด้วยความเคารพ นับถืออย่างสูงสุด”

“ไอ๊ย ฉันเป็นสาว”

“ไม่เป็นไรมิได้พะยะค่ะ ข้าพระองค์ไม่ถือ”

มหาเทวีมีพระพักตร์แดงระเรื่อ

“ถูกแล้ว เธอไม่ถือ แต่ฉันถือนี้นา เธอจะจูบฉันตรงไหนบอกให้ฉันรู้ก่อน”

“จูบที่พระโอษฐ์ของพระองค์พะยะค่ะ”

เจ้าแม่จันทราทรงอายม้วนตัว

“ไม่ได้หรอก ประเดี๋ยวฉันเกิดสบ้่มซุ่มขึ้นมา”

พลยืนน้อยยืนใหญ่

“ข้าพระองค์ไม่ได้จูบเพื่อความรัก คงไม่ทำให้พระองค์เสียวชานพระทัยอย่างไร” พุดจบพลก็ยกมือเชยคางเจ้าแม่จันทราขึ้นแล้วเขาก็ก้มลงจูบริมฝีปากอันจิ้มลิ้ม ของนางพญาอย่างดูดดื่มซาบซึ้งใจ

มหาเทวียกพระหัตถ์ทั้งสองโอบรอบคอเขา พระวรกายสั่นเหมือนลูกนก และอ่อนระทวยอยู่ในวงแขนของพล พระเนตรทั้งสองหลับปริ้ม เป็นครั้งแรกในชีวิตที่พระนางจันทราถูกจูบ ชาวโลกพระศุกรีนั้นมีการแสดงความรักอย่างน่าประหลาด ผู้ชายจะจูบแต่เพียงน้องของผู้หญิงคนรักของตนเท่านั้น ถ้าหากได้เสียเป็นผัวเมียกันแล้ว ผู้ชายจะจูบหัวแม่เท้าของหล่อน ส่วนผู้หญิงชาวโลกพระศุกรี คงไม่มีโอกาสได้จูบผู้ชายเลยเพราะชาวโลกพระศุกรีถือกันว่าผู้หญิงที่จูบผู้ชายนั้นได้แสดงออกซึ่งราคะจริตอย่างรุนแรง ผู้ชายจะหันหลังให้ทันทีถ้าหากว่าคนรักของเขาจูบเขา การจูบแก้มหรือจูบริมฝีปากนั้นชาวโลกพระศุกรีไม่เคยทดลองแต่อย่างไรก็ตาม ในไม่ช้านี้คณะพรรคสี่สหายคงจะสอนให้ชาวโลกพระศุกรี ได้รู้จักการจูบที่มีรสชาติและก่อให้เกิดอาการเกร็งขึ้นไปทั่วทั้งตัว ซึ่งแน่ละ...ผู้หญิงบางคนที่ถูกจูบริมฝีปาก จะต้องดิ้นกระเด่ว ๆ เหมือนปลาช่อนถูกทูป

เวลาผ่านไปตามลำดับ พลกับเจ้าแม่จันทราคงพำพรวดกันอยู่ในอุทยานสวรรค์ ทั้งสองปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไม่มีใครเอาใจใส่ บัดนี้นางพญาผู้เป็นเจ้าแม่แห่งดาวพระศุกรี ได้รู้จักความรักแล้วเป็นครั้งแรก เพราะทรงเสนหานายพัชราภรณ์ของเราเอ็งนี่ก ทรงอิงแอบแนบชิดพล ออกดออ่อนขอเขาชะงอเลาะตลอดเวลา ซึ่งพลก็ได้พำพรวดรักฝากใจไว้กับเทพธิดาองค์นี้

“พลชา.....เธอได้สอนให้ฉันรู้จักความรักและความสุขในรสรัก เธอทำให้ฉันสดชื่นขึ้นอย่างน่าประหลาด ถึงแม้ฉันเป็นประมุขแห่งโลกพระศุภร์ ฉันก็มีชีวิตอยู่อย่างว่าเหว่เดียวดาย รู้สึกตัวว่าขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง บัดนี้ ฉันได้มีสิ่งที่คุณขาดไปแล้วคือความรักและมีคนรักนั่นเอง แต่เธอกับฉันอยู่ต่างโลกกัน ในไม่ช้าเธอก็จะเดินทางกลับไปโลกราหู ไปหาลูกเมียของเธอ”

พลกัมจวบนางพญาอีกครั้งหนึ่ง

“ขอเดชะ ข้าพระองค์เป็นชายโสดพะยะคะ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยรักผู้หญิงเลย” พลโกหกอย่างหน้าตาเฉย “ข้าพระองค์เพิ่งรักพระองค์เป็นคนแรก และข้าพระองค์จะไม่ยอมกลับไปโลกราหูเป็นอันขาด”

มหาเทวีสิ้นพระพักตร์ซ้ำ ๆ

“เป็นไปไม่ได้พลชา ถึงแม้เธอเป็นชายโสดเธอก็มีเพื่อนฝูงและวงศ์ญาติ มีภาระกิจต่าง ๆ ที่จะต้องทำและอีกประการหนึ่ง พลคงไม่ทราบว่ ตามประเพณีของเรานั้นมีบัญญัติว่าผู้ที่คือนางพญาแห่งโลกพระศุภร์จะรักใคร่กับผู้ชายคนใดไม่ได้เป็นอันขาด ส่วนการแต่งงานนั้นไม่มีหวังเลย ถ้าหากว่าฉันฝ่าฝืนขนบธรรมเนียมประเพณี ทหารและประชาชนของเราก็จะเกิดการกระด้างกระเดื่อง เขาจะขอร้องแกมบังคับให้ฉันลาออกจากมหาเทวีแห่งดาวพระศุภร์ทันที เป็นอันว่าเราได้ลอบลักกันอย่างนี้เท่านั้น”

ก่อนที่นายพัชรภรณ์จะพูดว่จะอะไร พลน ๆ ละคือ อัครมหาเสนาบดี ซึ่งแอบซ่อนตัวอยู่หลังหม่อมสาวภายในสุ่มพุ่มพุ่มไม้อันหนาที่บก็เดินพรอดปราดออกมา ด้วยท่าทีที่ไม่พอใจในการที่ เจ้าแม่จันทรายอมตัวให้พลเจ้าหนุ่มต่างโลกกอดจูบลูบลำตามอัยยาศัย

พลกับเจ้าแม่จันทรา ต่างผละออกจากกันทันที พลน ๆ ละคือจอมอัศวินแห่งโลกพระศุภร์จ้องมองดูนางพญาอย่างโกรธเคือง ความเคารพรักและความจงรักภักดีที่เขามีต่อพระองค์นั้นได้สูญสิ้นไปหมดแล้ว

“ขอเดชะ ข้าแต่พระองค์ผู้คือนางพญาแห่งชาวโลกพระศุภร์ เป็นการสมควรละหรือที่พระองค์ยอมตัวให้เจ้าหนุ่มต่างโลกกอดจูบลูบลำตามอัยยาศัย”

มหาเทวีพระทัยหายวาบ แสดงกิริยาฉุนเฉียวพิศอกติ พล พัชรภรณ์ ได้กล่าวกับอัครมหาเสนาบดีอย่างไม่สะทกสะท้าน

“นี่แน่ะ ท่านละคือโง่ ขอท่านอย่าได้มายุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของเราเลย ข้าจะรักใคร่กับเจ้าแม่จันทราก็หาได้หนักะบานท่านไม่”

พลน ๆ ละคือยิ้มแค้น ๆ ความเป็นมิตรกลายเป็นศัตรูไปแล้ว

“ท่านมาจากโลกราหู ท่านบอกว่าท่านมาในฐานะมิตร แต่แล้วท่านก็มาสร้างความสะดวกชั่วเลวทรมานของท่านด้วยการลอบลักกับนางพญาของเราเช่นนี้”

พลโบกมือห้าม อัครมหาเสนาบดีไม่ให้พูดอะไรต่อไป

“ความรักไม่ใช่ของเลวทรมานต่ำช้า ท่านอย่าพูดให้มากความเลย โปรดหลีกเลี่ยงไปให้พ้น ข้าจะคุยกับพระนางจันทรายอดรักของข้า”

พลน ๆ ละคือไม่ยอมฟังเสียงของนายพัชรภรณ์ เขากล่าวทูลเจ้าแม่จันทราด้วยเสียงหนัก ๆ

“พระองค์ทรงทราบดีแล้วว่า ตราบใดที่พระองค์ยังเป็นนางพญาแห่งโลกพระศุภร์ พระองค์จะรักใคร่กับผู้ชายคนใดไม่ได้”

เจ้าแม่จันทรายิ้มแค้น ๆ

“จะรักได้หรือไม่ได้ข้าก็รักเขาเสียแล้ว ข้าพิศมัยชายหนุ่มผู้นี้ราวกับดวงใจของข้า เขาเป็นชายคนเดียวที่ถูกใจข้าด้วยประการทั้งปวง จึงออกไปจากสวนดอกไม้ของข้าเดี๋ยวนี้”

พณ ฯ สะดือกัมศิระชะไค้งค่านับนางพญา แล้วทูลว่า

“ดีแล้ว ข้าพระองค์จะประกาศให้ทราบทั่วกันว่าพระองค์ทรงละเมิดขนบธรรมเนียมประเพณีของเรา ทหารและประชาชนจะร่วมมือกันเปลี่ยนประมุขแห่งโลกพระศุกร์ เสียใหม่ ซึ่งพระองค์จะต้องสละพระราชบัลลังก์ในครั้งนี้”

มหาเทวีลื้มพระเนตรโพลง

“ทำไมข้าจะต้องสละบัลลังก์ของของข้า ข้าได้เป็นนางพญาแห่งโลกพระศุกร์ ก็เพราะจำสืบลั่นตติวงศ์จากสมเด็จพระราชาบิดา เมื่อเจ้าไม่พอใจก็ลาออกไปเสียคนที่จะเป็นอัครมหาเสนาบดีตามเดิมไป เจ้าลาออกเสียที่ข้าจะได้แต่งตั้งให้ดวงใจของข้าคนนี้เป็นอัครมหาเสนาบดีแทนท่าน”

พณ ฯ สะดือโกธหิวพิตหิวเหวียง รีบพาตัวออกไปจากที่นั่นทันที นางพญาแย้มพระสรวล ยกพระหัตถ์โอบกอดคอนายพัชราภรณ์ด้วยความรัก

“อย่าไปสนใจกับเขาเลยพลขา ทำใจให้สบายเถิดถึงแม้ว่าทหารและประชาราษฎรชาวโลกพระศุกร์จะใช้กำลังขับไล่ข้าออกจากราชบัลลังก์ ข้าก็หาวิตกเป็นทุกข์อะไรไม่ ข้ายังมีเงินทองพอที่จะสร้างความสุขให้กับเราทั้งสองไปจนวันตาย อย่างนี้ข้าพอใจที่ได้ดำรงตำแหน่งเป็นนางพญาของดาวพระศุกร์ ข้าอดใจเต็มทนแล้ว ข้าไม่เคยเป็นตัวของข้าเองเลย เดียวนี้ข้ามีความสุขใจเหลือเกิน ข้าเพิ่งรู้ว่าความรักคือยอดของความ สุข ชีวิตของข้าจะขาดท่านไม่ได้เสียแล้วพลเอ๋ย”

เขากอดหล่อนและจูบหล่อนอีก

“จันทรา แม่ยอดรัก พี่จะรักเธอชั่ววันรัตนอนุญาตให้พี่พุดกับเธออย่างนี้เถอะนะจ๊ะ แล้วก็จันทราจงพุดกับพี่ในฐานะคนรักเถิด”

เจ้าแม่จันทราพยักพระพักตร์ แล้วแย้มพระสรวล

“คะ น้องขอมอบร่างกายและชีวิตไว้ให้พลคนเดียว พี่แนใจหรือคะว่าพี่จะอยู่กับน้องที่ดาวพระศุกร์นี้ และพี่จะไม่หนีกลับไปโลกของพี่”

เขากอดจันทราแน่น

“มันใจอย่างยิ่งจันทรา พี่จะตายอยู่ในโลกพระศุกร์นี้แหละ ไปคุยกันที่ตำหนักของน้องเถอะจันทราพี่มีเรื่องที่จะปรึกษาหารือกับจันทราอีกมากมายนัก บางทีการปฏิวัติอาจจะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ก็เป็นได้ และถ้าเป็นจริงเช่นนี้ พี่กับเพื่อน ๆ ก็จะช่วยมือร่วมใจกันทำการปราบพวกขบถ เพื่อให้จันทราได้ดำรงตำแหน่งเป็นนางพญาแห่งโลกพระศุกร์ตลอดไป”

เขาประคองพระนางจันทราให้ลุกขึ้น แล้วพาเดินผ่านอุทยานอันสวยงามตรงไปยังพระตำหนัก แต่แล้วหนุ่มสาวก็หยุดชงักเมื่อแลเห็นหญิงชายรวม ๕ คู่ นั่งอยู่เรียงรายในสวนดอกไม้ตอนใกล้พระตำหนักแก้ว

นิกร เสียหวน ดร. ดิเรก และเจ้าคุณปัจฉิม ๔ กับเจ้าแห้วนั่นเอง ทั้งห้าคนต่างเลือกนางข้าหลวงที่ถูกใจได้คนละคน และพาออกมาพอรอดรักกันท่ามกลางแสงจันทร์อันสูงสกาบ พลบู่ไปให้พระนางจันทราสงบเสียง เขาจึงพระกรเธอเดินย่องเข้าไปหยุดยืน เบื้องหลังกิมหวนกับสาวน้อยคนหนึ่ง อาเสียนอนหนุนตักนางข้าหลวงรูปสวยแล้วปล่อยให้หล่อนยกมือลูบไล้ศิระเขาอย่างสบายใจ

“หนูจำ.....น้ำรักหนูตั้งแต่แรกเห็นหน้าหนูแล้ว หนูสววยอะไรอย่างนี้” อาเสี่ยพึมพำด้วยความสุข
“หนูไปโลกราหูกับน้ำเถอะนะ น้ำจะหาบ้านสววย ๆ ให้สักหลังแล้วซื้อรถเก๋งเล็ก ๆ ให้สักคัน”

แม่งามดัดจริตดีดัด

“มายละคะ คุณน้ำอย่ามาพูดให้หนูหลงลมหน่อยเลย หนูขึ้นไปอยู่โลกราหูกับคุณน้ำก็เท่ากับว่าหนูหา
เคราะห์กรรมใส่ตัวเอง ถ้าคุณน้ำทิ้งหนู ๆ ก็จะต้องกลายเป็นกะหรีไปเท่านั้น”

พลกลั่นหัวเราะแทบแย้ รีบจูงมือเจ้าแม่จันทราพาเดินไปทางขวา เขาได้ยินนิกรร้องเพลงแจ้ว ๆ

“รักเธอเข้าแล้วเป็นไร.....รักจนคลั่งไคล้จริงจัง.....เธอรักใครหรือยัง.....ฉันใด.....”

จบเพลงนิกรก็ตระหวัดรั้วร่างสาวน้อยแล้ว ระดมจวบเสียงดังเหมือนกับยางรถยนต์รั้ว นางข้าหลวงดิน
กระแด้ว ๆ อยู่ในวงแขนของนิกรอย่างน่าสงสาร เสียงนิกรขบกรามกรอด

“อย่าเดินอีหนู ให้น้ำจวบเสียดี ๆ แล้วน้ำจะพาไปเที่ยวโลกราหู”

พระนางจันทราทรงหัวเราะคิก พลรีบพาพระองค์เสด็จไปทาง ดร. ดิเรกกับแม่สาวงามซึ่งเป็นคนรัก
ของเขา นางแพทย์หนุ่มกำลังฮัมเพลงฝรั่งอย่างสบายใจ และห่างจาก ดร. ดิเรกไม่กี่มากน้อย เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ
และเจ้าแห้วกำลังนั่งกอดข้าหลวงคนละคน แพนของท่านเจ้าคุณรูปร่างอ้วนใหญ่ราวกับอึ้งอ่าง ส่วนแพนของ
เจ้าแห้วเอบางร่างน้อย

เสียงเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ พึมพำว่า

“อีหนู.....เอ็งรักปู่ไหมวะ

“อยากจะรักเหมือนกันแหละคะ แต่เห็นจะรักไม่ลง”

“ทำไมล่ะ”

“เหม็นเขียวคะ”

“ว่า.....เดี๋ยวก็เขกกระบาลให้เท่านั้นเอง มาเสียน้ำมาให้ปู่จวบที่เถอะวะอีหนู รูปร่างของเองมัน
ปลุกใจเสือป่าดีเหลือเกิน ทำให้ข้ารู้สึกว่าคุณน้ำขึ้นเป็นกอง”

พลกับพระนางจันทราพลกลั่นหัวเราะแทบแย้ พลยกมือขวาประคองกอดนางพญาแห่งโลกพระศุกร์ แล้ว
พาเดินอ้อมไปทางหน้าพระตำหนัก คณะพรรคสี่สหายหาไม่รู้ว่ามีพลกับเจ้าแม่จันทราได้พากันขึ้นไปพอรอดรักบน
พระตำหนักอย่างมีความสุข ซึ่งในคืนวันนั้นเอง พลกับเจ้าแม่จันทราก็ได้เป็นผัวเมียกันด้วยความสมัครใจของทั้ง
สองฝ่าย

พอรุ่งอรุณของวันใหม่ การปฏิวัติก็เกิดขึ้น กองทหารในบังคับบัญชาของพล ฯ สวะ แม่ทัพใหญ่ได้
ยกเข้าล้อมพระราชวังหลวงก่อนเวลาอรุณรุ่ง บรรดาผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ได้ร่วมมือร่วมใจกับท่านสวะทำการ
ปฏิวัติ ทั้งนี้ก็เพราะเจ้าแม่จันทราได้ ละเมิดขนบธรรมเนียมประเพณีที่ชาวโลกพระศุกร์ถือกันอย่างเคร่งครัด

ขณะนี้ กองทหารได้ยึดมหานครอันกว้างใหญ่ไพศาลไว้ได้แล้ว พล ฯ สะดืออัครมหาเสนาบดีประกาศ
ให้ประชาชนชาวโลกพระศุกร์ทราบโดยทั่วกันว่า มหาเทวีแห่งโลกพระศุกร์ได้ฝ่าฝืนขนบธรรมเนียมประเพณี
อย่างร้ายแรง ทรงรักใคร่กับพล พัทธาภรณ์ เจ้าหนุ่มรูปงามที่เดินทางมาจากโลกราหู ขอให้พระราชาราชฎี
ทั้งหลายร่วมมือร่วมใจกับกองทหาร บังคับให้แม่จันทราสละราชบัลลังก์ ซึ่งคณะรัฐบาลจะได้อัญเชิญพระ
ประยูรญาติของมหาเทวีองค์ใดองค์หนึ่งขึ้นครองราชสมบัติ ต่อไป

อย่างไรก็ตาม ท่านอัครมหาเสนาบดีได้ประกาศขอร้องให้ชาวโลกพระศุภฤกษ์ยึดมั่นในความสงบสุข และประกาศให้ทราบทั่วกันว่า จะไม่ใช้กำลังอาวุธเว้นแต่จำเป็นจริง ๆ ส่วนอาวุธมหาประลัยนั้นจะไม่ใช่อะไรเด็ดขาด กองทหารในบังคับบัญชาของพล ๆ สละมีอาวุธแต่เพียงดาบเท่านั้น

ประตู่พระราชวังทั้ง ๔ ด้านปิดหมด พล ๆ สละแจ้ง เสนาบดีกระทรวงวัง ยังเต็มไปด้วยความจงรักภักดีต่อเจ้าแม่จันทรา พอรู้ว่าเอกอัครมหาเสนาบดีกับแม่ทัพใหญ่คิดขบถ ท่านสละแจ้งก็รีบส่งทหารขึ้นรักษากำแพงวังโดยรอบ และเตรียมรับมือกับพวกขบถเต็มที่ ทหารรักษาพระองค์ มีจำนวนประมาณ ๒๐,๐๐๐ คนอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม

ตามเวลาที่กล่าวนี้ พล พัทธภรณ์ กับเจ้าแม่จันทรากำลังนอนหลับอยู่ในห้องบรรทมอันกว้างใหญ่ ท่านเจ้าคุณปัจเจกิก ๆ พานิกกร กิมหงวน และ ดร. ดิเรก กับเจ้าแห้วตลุยบุกเข้ามาในห้องอย่างไม่เกรงใจทุกคนสวมเสื้อเกราะแต่งเครื่องรบครบครัน มีดาบใหญ่เป็นอาวุธคู่มือคนละเล่ม

เสียงหวนเอ็ดตะโรลั่น

“เฮ้ย.....ลุกขึ้นไว้ย เกิดขบถแล้ว”

พระนางจันทรากับพลต่างตกใจตื่น พรวดพราดลุกขึ้นนั่ง ในเวลาเดียวกันนั่นเอง พล ๆ สละแจ้ง เสนาบดีกระทรวงวังก็เข้ามาในห้องอย่างร้อนรน แล้วกราบทูลให้มหาเทวีทรงทราบ

“ขอเดชะ ข้าแต่มหาเทวี บัดนี้ พล ๆ สละแจ้ง กับ พล ๆ สละแม่ทัพใหญ่และข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ส่วนมากได้รวมหัวกันเป็นขบถต่อพระองค์แล้วพะยะคะ กองทหารได้ยกเข้าล้อมพระราชวังของพระองค์ เมื่อสักครู่นี้ ข้าพระองค์ได้ส่งทหารรักษาพระองค์ ขึ้นประจำกำแพงพระราชวังโดยรอบเตรียมสู้รบกับฝ่ายขบถ ควรมิควรแล้วแต่จะทรงโปรดเกิดพะยะคะ”

นางพญาพระทัยหายวาบ หันควับมาทางนายพัทธภรณ์

“เราจะสู้เขาหรือจะยอมแพ้ บอกข้าหน่อยซิพี่พล”

“อ้อ” นิกกรูทาน “ผลออกไปคนเดียวเป็นพี่น้องกันแล้ว อ้ายพลนี่มันแน่”

พลตวาดนิกกรเสียงลั่น

“ไม่ใช่เวลาที่จะพูดเล่นไว้ย” แล้วเขาก็ลุกขึ้นยืนยกดาบเสนาบดีกระทรวงวังอย่างเป็นทางการ “ทหารขบถมีจำนวนสักเท่าไรบอกข้าซิ”

พล ๆ สละแจ้งนิ่งก้อยู่สักครู่

“ข้าแต่พระสวามี ทหารขบถมีประมาณแสนคนพะยะคะ”

คราวนี้พลยิ้มออกมาได้

“ทำไมท่านรู้ว่า ข้าเป็นสวามีของพระนางจันทราละ”

“ปู่โธของพรรคนี้เด็กอมมือมันก็รู้ พระแม่เจ้าทรงบรรทมร่วมพระแท่นกับท่านตลอดคืน จะไม่ให้ข้าเข้าใจอย่างนี้ได้อย่างไร”

พลยกมือตบปา พล ๆ สละแจ้ง

“ท่านเข้าใจถูกแล้ว จันทราคือเมียรักของข้าเอง ท่านรีบไปควบคุมทหารรักษาพระองค์ไว้ให้ดี ข้ากับเพื่อนรักทั้งสี่คนกับอาของข้า และคนใช้ที่ซื่อสัตย์ของข้าจะทำการสู้รบกับพวกขบถจนนาทีสุดท้าย ข้าเชื่อว่าอย่างไรเสียป่านนี้พวกขบถคงจะทำลาย หรือเผาพาหนะภาคของข้าเสียแล้ว ไหน ๆ พวกข้าก็ไม่สามารถกลับโลกเราของเราได้ เราก็จะสู้รบกับพวกขบถให้ถึงที่สุด เพื่อบัลลังก์ของจันทรา”

เสียงหวนพุดเสริมขึ้น

“ข้ายอมตายข้าจะเอาโลหิตทาทาปไว้กับพื้นโลกพระศุกร์ เราทั้งหกจะไม่ย่อท้อกับพวกขบถเป็นอันขาด คำว่ายอมแพ้ไม่มีในปทานุกรมของเรา “ แล้วกิมหงวนก็ตะโกนลั่น “ขบถจงพินาศ เจ้าแม่จันทราจงทรงพระเจริญ ไชโย.....ข้าว.....ไม่ยกมีใครไชโยไว้ไชโยคนเดียวก่อตายท่า เหาหน่อย พวกเรา ไชโย...”

คณะพรรคสี่สหาย ต่างร้องไชโยขึ้นพร้อม ๆ กัน นางพญาแห่งโลกพระศุกร์ทรงลุกขึ้นยืน แล้วรับสั่งยิ้ม ๆ

“ข้าขอประกาศว่า บัดนี้อัศวินมหาเสนาบดีและแม่ทัพใหญ่ของข้าได้เป็นขบถ ฉะนั้นข้าขอถอดออกจากตำแหน่งนับแต่บัดนี้ และข้าขอแต่งตั้งให้ พล พัทธราภรณ์ พระสวามีของข้าเป็นแม่ทัพใหญ่ นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป

นิกรเอื้อมมือชี้เยี่ยงนางจันทราเบา ๆ

“พระสวามีนะผิวไชใหม่ครับ”

นางพญาทรงยิ้มแห้ง ๆ

“ค่ะ ถูกแล้ว”

นิกรว่า “เมื่อเจ้าพลเพื่อนของผมได้เป็นใหญ่เป็นโต ก็ขอให้คุณแต่งตั้งพวกเราบ้าง”

มหาเทวีทรงพระสรวลเบา ๆ

“ข้าขอแต่งตั้งให้ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕ อาของข้าเป็นผู้สำเร็จราชการแห่งโลกพระศุกร์ คือเป็นอัศวินมหาเสนาบดีแทน พลน ๕ สะดือ ให้อาเสี้ยกิมหงวนเป็นเสนาบดีกระทรวงมหาดไทยแทน ๕ พลน ๕ สะลิมสะลือ และให้คุณหมอดิเรก เป็นเสนาบดีกระทรวงสาธารณสุข

เจ้าแห้วยิ้มแหย ๆ

“รับประทานผมล่ะครับคุณแม่”

นางพญาแย้มพระสรวล

“สำหรับแก ฉันขอแต่งตั้งให้แกเป็นผู้เชี่ยวชาญการเทกระโถนท้องพระโรง”

เจ้าแห้วทำคายน

“รับประทานตำแหน่งนี้เมื่อเริ่มทีเดียว แะะ แะะ รับประทานขอเป็นเสนาบดีกระทรวงพาณิชย์ สักเดือนได้ไหมจะได้แก้จนเสียที”

พระนางจันทรา ไม่ได้สนพระทัยกับเจ้าแห้วอีก หันมารับสั่งกับ พลน ๕ สะแอ้ง เสนาบดีกระทรวงวัง

“ข้าขอขอบใจท่านมาก สะแอ้ง เท่าที่ท่านมีความจงรักภักดีต่อข้าเช่นนี้ ข้าจะไม่ลืมนามความดีของท่านเลย หากว่าเธอปราบขบถให้ราบคาบ ข้าก็จะปูนบำเหน็จให้รางวัลท่านอย่างสาสมทีเดียว จบรับไปเตรียมตัวรับมือรับพวกขบถเถิด”

พลน ๕ สะแอ้ง ก็มึนศีรษะถวายนับ แต่ก่อนที่เสนาบดีกระทรวงวังจะออกไปจากห้องบรรทม นายทหารรักษาพระองค์สองคนก็นำตัว พลน ๕ สวาปามผู้แทนฝ่ายขบถเดินเข้ามาในห้อง ซึ่ง พลน ๕ สวาปามปราศจากอาวุธและดาบ แต่สวมเสื้อเกราะนักรบครบครัน

นายทหารรักษาพระองค์คนหนึ่ง ได้กราบทูลเจ้าแม่จันทราว่า

“ขอเดชะ ข้าแต่มหาเทวี บัดนี้ พลน ๕ สวาปามจะขอกราบทูลพระองค์ ในฐานะที่เป็นตัวแทนฝ่ายขบถพะยะคะ ควรมิควรแล้วแต่จะทรงโปรด”

นายพญาแห่งโลกพระศุกร์ ทอดพระเนตรมองดูนายสวปามอย่างไม่พอพระทัย พระองค์รับสั่งขึ้นด้วย พระสุรเสียงหนัก ๆ

“ท่านต้องการเจรจาอะไรกับข้าก็ว่ามา”

นายสวปามยิ้มแฉะ ยืนถ่างขาออกดอกอย่างโอหัง เสียหงวนย่องเข้ามาข้างหลังยกลูกแปเหียงพับ เข้าให้

“เฮ้ย...อ้ายจอมตะกละ คำนับเจ้าแม่เสียหน่อยซี คุณะใหญ่โตมากเกินไปเสียแล้ว”

พล ๆ สวปาม หันมาทำตาเขียวกับกิมหงวนพยายามสะกดกลิ่นโทสะอย่างยากเย็น แล้วทูลมหาเทวี ว่า

“ข้าแต่มหาเทวี พล ๆ สะคือ อัครมหาเสนาบดีได้บัญชาให้ข้ามาเฝ้าพระองค์ เพื่อเปิดการเจรจากัน ด้วยสันติวิธี”

นิกรพุดโพล่งขึ้นทันที

“ขอเดชะพระแม่เจ้า ขณะนี้พระองค์ยังไม่ได้ส่งพระพัทตร์และแปลงพันทั้งอ้ายพลด้วย เพราะฉะนั้น ขอได้โปรดล้างหน้าแปลงพันให้เรียบร้อยเสียก่อน อย่าให้ผู้แทนฝ่ายขบถนึกตำหนิติเตียนได้ การจะควรประการใดแล้วแต่จะโปรดเกิดพะยะคะ”

นางพญาทรงขวยอายุ แต่ก็เห็นจริงตามที่นิกรกราบทูลพระองค์ เจ้าแม่จันทราหันพระพัทตร์มาทาง นายพัชราภรณ์แล้วรับสั่งว่า

“พลคะ เราอาบน้ำอาบทำกันให้เรียบร้อยเสียก่อนเกิดคะ แล้วเราจึงค่อยเจรจากับเขา รับสั่งจบก็หัน มาทางสวปาม “ท่านสวปาม ขอเชิญท่านนั่งพักผ่อนให้สบายก่อนเกิด ข้าขอเวลาอาบน้ำแต่งตัวเพียงสิบ นาทีเท่านั้น และขอเชิญให้ท่านออกไปจากห้องนอนของข้าด้วย”

เสียหงวนยกมือตบหลัง พล ๆ สวปามค่อนข้างแรงแง

“ไปข้างนอกอ้ายหนู เป็นถึงเสนาบดีควรจะมีจรรยามารยาทบ้าง มีอย่างไหนทะลึ่งเข้ามาในห้องนอน ของพระแม่เจ้า เข้าทำนองหมูเขาจะหามเอาคานเข้ามาสอด ผัวเมียเขากำลังนอนกอดกันเสือกทะลึ่งเข้ามา ออกไปคุยกันข้างนอกดีกว่า”

แล้วเสียหงวนก็จุดกระซากลากตัวท่านสวปามผู้แทนฝ่ายขบถออกไปนอกห้อง คณะพรรคสี่สหายกับ ทหารรักษาพระองค์ทั้งสองคน ต่างตามออกไปด้วย นิกรเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้า พล ๆ สวปาม แล้วยิ้ม ให้อย่างยียวน “พี่ชาย ถ้ามจริง ๆ เอะวะ ลือเคยกินหมากไหม”

สวปามทำหน้าตื่น ๆ

“หมากเป็นยังไง”

“เอาเออะน่า เมื่อไม่เคยกินก็ลองกินดูสักคำเอาไหม รับรองว่าหน้าผาดทีเดียว กินแล้วมีความสุข”

สวปามยิ้มแค้น ๆ

“กันไม่ใช่เพื่อนเล่นของแก อย่ามาพุดล้อกันเล่นอย่างนี้”

นายจอมทะเล้น เอื้อมือซ้ายจับหน้าอกเสื้อท่านสวปามเขย่า พร้อมกับข้างหมัดขวาจะกระแทกหน้า ผู้แทนฝ่ายขบถ เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ตกใจ รีบคว้าข้อมือขวานิกรไว้ทันแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“อย่า.....อ้ายกร อย่าแสดงความป่าเถื่อนอย่างนี้เขาเป็นผู้แทนอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเราจะต้องยกย่องให้ เกียรติเขาตามสมควร”

นิกรขบกรามกรอด

“แต่ผมหมั่นใส่อ้ายหมอนี่เหลือเกินคุณพ่อ” แล้วเขาก็หันมาพูดกับสวาปาม “เฮ้ย.....ลื้อกับอ๊วชกกันตัวต่อตัวดีไหม”

สวาปามหัวเราะ เขามองดูนิกรอย่างดูหมิ่นเพราะนิกรมีรูปร่างและบอบบางกว่าเขามาก

“ไม่แน่ละกระมัง แกคงไม่รู้ว่่ากันนี้แหละคือแชมเปียนรุ่นเฮวีเวทของโลกพระศุกร์ และกันขึ้นคานมาแปดปีแล้ว ถ้าแกไม่เชื่อขอให้แกถามนายทหารมหาดเล็กสองคนนี้ได้”

นิกรหันควับมาทางนายทหารรักษาพระองค์ แล้วกล่าวถามทันที

“น้องชาย นายสวาปามนี่จะเป็นนักมวยแชมเปียนรุ่นเฮวีเวทจริง ๆ หรือ”

นายทหารองครักษ์คนหนึ่งพูดยิ้ม ๆ

“จริงครับ พลน ๆ ท่านสวาปามเคยชกคนตายมาแล้วสิบเก้าคนแล้ว”

นายจอมทะเล้นสะดุ้งโหยง

ทันใดนั้นเอง สวาปามก็เอื้อมมือจับแขนนิกรแล้วพูดเสียงหัวเราะ

“ว่ายังงัยอ้ายน้องชาย เมื่อกันี้แกทำกันชกตัวต่อตัว”

นิกรพูดเสียงยานคางน่าสงสาร

“พูดเล่น.....เป็นบ้าไปได้ เรื่องชกต่อตีรันฟันแทงมันเป็นเรื่องของพวกนักเลงอันธพาล คนชั้นเราเจรจากันด้วยสันติวิธีดีกว่า”

“อูย” ดร. ดิเรก ร้องลั่น

นิกรมองดูนายแพทย์หนุ่มแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ให้แกดูอีกสักร้อยพันหนกันก็ไม่สู้มัน แกดูรูปร่างมันซีวะ เล็กกว่ายักษ์วัดแจ้ง นิดเดียวเท่านั้น”

เสี่ยหงวน กล่าวกับสวาปาม อย่างเป็นทางการ

“นี่แน่ะท่านสวาปาม พวกท่านไม่น่าจะขบถต่อเจ้าแม่จันทราเลย ควรจะกลับใจถวายความจงรักภักดีต่อพระองค์ตามเดิมจะดีกว่า”

สวาปามสันสิริชะ

“เป็นไปไม่ได้ มหาเทวีได้มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมไม่ควรรักใคร่กับเพื่อนของท่าน ซึ่งตามประเพณีของเรานั้น ผู้ที่เป็นเจ้าแม่ของโลกพระศุกร์ จะต้องเป็นสาวและโสดตลอดไป”

“ว่า.....ถ้ายังงั้นก็เป็นอิสตรีเฉยแยะซี เจ้าแม่ก็เป็นมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่ง”

สวาปามว่า “แต่เราชาวโลกพระศุกร์ยอมเคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณีเสมอ บัดนี้พวกเราทั้งทหารและราษฎร หมดความจงรักภักดีต่อพระนางจันทราแล้ว เราจึงปฏิวัติต่อพระองค์”

เสี่ยหงวนพยักหน้าช้า ๆ

“ถ้ายังงั้นเลือดจะต้องท่วมหลังช้างในคราวนี้ กันและพวกเราทั้งหมดนี้จะต้องต่อสู้ป้องกัน ราชบัลลังก์ของพระองค์จนสุดความสามารถ นั่งซีเพื่อน”

สวาปามมองดูรอบ ๆ ตัวของเขา

“เก้าอี้ไม่มี”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ก็นั่งบนพื้นซีวะ”

“นั่งไม่ได้ เสียเกียรติ”

นิกรหัวเราะชอบใจ พุดพลางหัวเราะพลาง

“เกียรติของแก่มากนักก็เชิญขึ้นแขวนอยู่อย่างนี้แหละ”

เวลาผ่านไปอีกสักครู่หนึ่ง พล พัทธภรณ์กับพระนางจันทรา ก็พากันออกมาจากห้องพระบรรทม มหาเทวีเสด็จเข้ามาประทับยืนเบื้องหน้าสวามีและรับสั่งขึ้นว่า

“ข้าพร้อมที่จะเจรจากับท่าน ท่านจะเอาอย่างไรกับข้าก็ว่ามา”

พล ฯ สวามียิ้มเล็กน้อย

“ข้าแต่พระองค์ พล ฯ สะดือ อัครมหาเสนาบดีได้สั่งให้ข้ามาทูลพระองค์ว่า ขอให้พระองค์สละราชบัลลังก์ก่อนเที่ยงวันนี้ และขอให้มอบพระราชอำนาจแก่พล ฯ สะดือเสียโดยดี ถ้าหากพระองค์มีขัตติยะมานะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ พล ฯ สะดือแล้ว กองทหารของเราก็จะยกเข้าตีพระราชวัง และจะจับพระองค์ปลงพระชนม์เสีย”

นางพญาแม่พระสรวล พระองค์ไม่ได้ตกพระทัยในคำขู่ของสวามี พระนางจันทรายกพระหัตถ์แตะคางเสียหงวนเบา ๆ แล้วรับสั่งว่า

“เสียหงวนสหายรักของข้า ท่านช่วยเจรจากับ พล ฯ สวามีหน่อยเถิด”

กิมหงวนยิ้มแป้น หันมายกคิ้วให้ผู้แทนฝ่ายขบถแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงขาดจาด

“ดูก่อน ท่านสวามี ท่านเป็นผู้บังอาจไม่รู้ว่ามีฟ้าผ่าตีสถานสูง เสียแรงที่ท่านได้กินเบี้ยวัดเงินปีและมีทางกอบโกยเงินใส่กระเป๋าคอ จันทรทังส่งลูกหลานไปเรียนเมืองนอกมากมายก่ายกอง มีเงินฝากธนาคารต่างประเทศหลายร้อยล้าน”

“เปล่า ๆ “ สวามีเอ็ดตะโรลั่น “โลกพระศุกรีไม่มีการกินการโกง”

“อ้อ ยังงั้นก็แล้วไป แต่อย่างไรก็ตาม พวกท่านทั้งหลายล้วนแต่เป็นขบถต่อพระแม่เจ้า จงตั้งใจฟังคำของข้า ท่านสวามีเอ๋ย สู้เจ้า.....”

สวามีพุดขึ้นทันที

“พูดอย่างที่คุณเขาพูดกันเถอะวะ สู้เจ้าสู้มึงตะบักตะบายอะไรก็ไม่รู้”

อาเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ

ถ้ายังงั้นพูดกันตรงไปตรงมา แกจงนำความไปบอก พล ฯ สะดือจันทรทังว่า พระนางจันทราจะไม่ยอมอ่อนน้อมต่อพวกขบถเป็นอันขาด และพวกเราพร้อมที่จะทำการสู้รบเพื่อให้โลกพระศุกรีรู้ว่า เรา...ปลายตระกูลไทยแห่งโลกราหูนั้นมีความเก่งกาจสักเพียงใด” แล้วเสียหงวนก็ตะโกนลั่น “เราจะรบ.....เราจะรุก.....เราจะบุก.....แล้วเราก็จะวิ่งหนี”

“ฮ่า” ดร. ดิเรกอุทานเสียงลั่น “รบรุกบุกทะลวงไว้ยี้ ไม่ใช่รบรุกบุกแล้ววิ่งหนี”

เสียหงวนหัวเราะ

“วิ่งหนีแบบยุทธศาสตร์ คือหลอกให้ข้าศึกไล่แล้วหันมาฟันข้าศึกให้คอขาด”

ดร. ดิเรก หดหัวเราะไม่ได้

“อ้อไรท์”

นิกรยกมือดีดหู พล ฯ สวามีดังแป๊ะแล้วกล่าวว่า

“ไปได้ แกจงนำความไปบอกอ้ายสะตือกลงเดี๋ยวนี้ ข้านี้แหละจะนำกองทหารรักษาพระองค์ยก ออกไปสู้รบกับพวกเจ้าและจะตัดศีรษะอัศวินหาเสนาบดีสะตือกลงเอามาทำตะกร้อเตะเล่นแก้กุ่ม”

สวามีปามขบกรามกรอด จ้องมองดูนิกรอย่างเดือดดาล

“ดีแล้ว พวกเจ้าทุกคนไม่มีหวังที่จะได้กลับโลกาหรูหรือ เพราะเราได้เผาพาหนะกาศของท่านเสียสิ้น แล้ว”

คณะพรรค ๔ สหายต่างสะดุ้งเฮือกไปตามกัน

“โหลงเล่นยังงั้นเล่าไวย” เจ้าคุณปัจจนิก ๗ เอ็ดตะโรขึ้น

สวามีปามหัวเราะอย่างมีชัย แล้วเขาก็พากันเดินออกไปจากที่นั่น นายทหารราชของครักษ์สองคน ติดตามไปด้วยเพื่อพาท่านสวามีปามไปส่งที่ประตูวัง

ตอนสายวันนั้นเอง ท่ามกลางแสงอาทิตย์อันร้อนแรงกล้า พล ๗ สะตืออัศวินหาเสนาบดีซึ่งเป็น ประมุขแห่งฝ่ายขบถก็สั่งให้ พล ๗ สวะโจมตีพระราชวังทันที

กองทัพขบถบุกเข้าโจมตีทั้ง ๔ ด้านในเวลาเดียวกัน เสียงทหารโห่ร้องอึง มีบันไดยาวหลายพันถูก นำมาพาดกำแพงวังและแล้วทหาร ขบถก็หลังไหลขึ้นมามันกำแพงวัง ทำการสู้รบกับทหารรักษาพระองค์อย่าง ดูเดือด เสียงดาบต่อดาบกระทบกันดังขาดจับตลอดเวลาทหารรักษาพระองค์ได้พยายามต่อสู้ป้องกันพระราชวัง ไว้ ไพร่พลรบทั้งสองฝ่ายต่างบาดเจ็บและล้มตายไปตาม ๆ กัน

ด้วยความเข้มแข็งของทหารรักษาพระองค์ พวกขบถไม่สามารถจะหักเข้ามาในพระราชวังได้ เมื่อได้ใช้ เวลาโจมตีประมาดชั่วโง่งมเศษ พล ๗ สวะแม่ทัพใหญ่ก็สั่งให้เป่าแตรสัญญาณล่าถอย ถอนตัวจากการรบ

พอขบถล่าถอย พวกทหารรักษาพระองค์ก็โห่ร้องเกรียวกราว หลังจากนั้นเพียงเล็กน้อยประตู พระราชวังทางด้านเหนือก็เปิดออกทั้งสองบาน สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๗ และเจ้าแห้วนั่งอยู่บนหลังม้าศึก ควบขับม้าพาทหารรักษาพระองค์ ๒,๐๐๐ คน ออกติดตามสังหารข้าศึกด้วยความกล้าหาญ

พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรก กับเจ้าแห้ว แต่งเครื่องรบครบครัน สวมเสื้อเกราะและหมวก เหล็กมีมือซ้ายถือสายบังเหียนม้าและมีมือขวาถือดาบใหญ่ อันเป็นอาวุธคู่มือ

ทหารม้ารักษาพระองค์ได้กระจายกำลังกันออกไปเป็นแนวยาวและเป็นแถวเรียงสอง คณะพรรค ๔ สหายนำทหารม้าติดตายโจมตีพวกขบถ เมื่อแม่ทัพฝ่ายขบถเห็นกองทหารม้าของพระนางจันทราติดตามมา เขาก็ร้องสั่งให้กองทหารขบถ หยุดยั้งการล่าถอยและหันมาสู้รบกับกองทหารม้าทันที

การตลุมบอนเป็นไปอย่างสับสนอลหม่านแทบจะไม่ว่าใครเป็นใคร ทหารม้ารักษาพระองค์มีจำนวน น้อยกว่าทหารขบถหลายสิบเท่า ดังนั้นเมื่อรบกันไปได้เพียงครู่เดียว กองทหารม้ารักษาพระองค์ก็ล่าถอยแตก ยับแล้วส่วนมากถูกฆ่าตาย

สวะแม่ทัพใหญ่และสะเต็ดแม่ทัพหน้า ควบขับม้าศึกนำทหารบุกเข้ามาอย่างทงองอาจ พลซึกม้า ปราดเข้ารบหน้าสวะทันที และในเวลาไล่ ๆ กัน อาเสี้ยกิมหงวนก็ซึกม้าเข้าปะทะกับสะเต็ด

เจ้าคุณปัจจนิก ๗ กับนิกร และ ดร. ดิเรกกับเจ้าแห้วได้ทำการสู้รบกับ ทหารเลวฝ่ายขบถ ด้วยการรบ บนหลังม้า มันไม่ผิดอะไรกับพยัคฆ์ร้ายที่ตกอยู่ในฝูงหมาป่า เจ้าคุณปัจจนิก ๗ ได้สู้รบกับนายทหารขบถคน หนึ่งแต่เนื่องจากท่านมีอายุชราภาพมากแล้วประกอบทั้งรูปร่างอ้วนอู้อาย ท่านเจ้าคุณจึงเสียท่าถูกฟันคอขาด กระเด็น พลัดตกจากหลังม้าตายคาที่

นิกรเห็นพ่อตาถูกฆ่าตายก็เดือดดาล เหลือที่จะกล่าว เขาควมม้าตรงเข้าไปหานายทหารข้าศึกผู้นั้น แต่แล้วพอลี้จะถึงตัวนิกรก็ชักม้ากลับ บังคับม้าวิ่งเตลิดเปิดเปิงไปด้วยความรักตัวกลัวตาย

ระหว่างนี้ ทหารรักษาพระองค์ถูกฆ่าตายเกือบหมดสิ้น พลสู้รบกับแม่ทัพใหญ่ฝ่ายขบถจนกระทั่งอ่อนแรง แล้วพลก็เสียท่าถูกแทงที่หน้าอกทะลุออกทางเบื้องหลังผละหนีลงจากหลังม้า

เสียหวนเห็นเพื่อนเกลอเสียชีวิตก็ตกใจชักม้าหนีสะเด็ด แม่ทัพหน้ารีบควมม้าไล่ตามไปอย่างกระชั้นชิดในที่สุดสะเด็ดก็เงี้ยวดาบฟันคอเสียหวนเต็มแรง คมดาบตัดคออาลัยกิมหงวนดังจับ แต่ร่างอันสูงชะลูดยังคงควมม้าหนีไปได้อีกหลายเส้น แล้วค่อย ๆ ล่วงหล่นลงจากหลังม้า

พวกทหารขบถต่างห้อมล้อมนิกรกับ ดร. ดิเรกกับเจ้าแก้วไว้ ทั้งสามสู้รบอย่างทรหดที่สุด แต่น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟเป็นธรรมดา นายจอมทะเล้นถูกนายทหารข้าศึกคนหนึ่งแทงตจากหลังม้าตายคาที่ ซึ่งหลังจากนั้นเพียงเล็กน้อย ดร. ดิเรกก็ถูกฟันพลัดตจากหลังม้าตายคาที่

เจ้าแก้วคนเดียวสู้ยับ แต่แล้วเจ้าแก้วก็ถูกฆ่าตายเช่นเดียวกัน

พวกทหารขบถต่างพากันไซโยให้ร้องเสียงลั่น หวนกลับมาโจมตีพระราชวังอีก แล้วใช้บันไดพาดปีนกำแพง

ทหารรักษาพระองค์เสียขวัญ แล้วไม่เป็นอันสู้รบกับฝ่ายขบถ เพราะเห็นพวกชาวโลกกราชถูกฆ่าตายไม่มีเหลือ ทหารขบถขึ้นมาบนกำแพงวังได้ทั้งสี่ด้านจากนั้น ประตูวังก็ถูกเปิดออก

เหมือนกับคลื่นในมหาสมุทร ทหารขบถในบังคับบัญชาของแม่ทัพสวะได้หลั่งไหลเข้าสู่พระราชวังและฆ่าทหารรักษาพระองค์ล้มตายเกลื่อนกราด บ้างก็ยอมจำนนยอมวางอาวุธแต่โดยดี

พณ ๗ ท่านสะเดือ้อัครมหาเสนาบดีถือดาบวิ่งนำหน้าพาทหารขบถจำนวนมากขึ้นมาบนพระตำหนักและตรงไปยังห้องบรรทมของเจ้าแม่จันทร์รา แต่เมื่อเข้ามาในห้อง พณ ๗ สะเดือก็หยุดชงักแล้วตกตลึงพริ้งเพริด

เขาแลเห็นมหาเทวีแห่งโลกพระศุกร์นอนหงายเหยียดยาวอยู่บนพื้นห้อง ที่พระอุระข้างซ้ายมีมีดปักติดอยู่แน่น มหาเทวีได้ตัดสินใจพระทัยปลงพระชนม์พระองค์เอง ด้วยการถือสุภาษิตที่กล่าวว่า ยอมตายอย่างมีเกียรติดีกว่ามีชีวิตอยู่อย่างไร้เกียรติ

ภาพยนตร์ไทยสี่ธรรมชาติเรื่อง “ทัศนจักรแหวกแนว” ได้สิ้นสุดลงแต่เพียงเท่านี้ ท่ามกลางเสียงตบมือของเจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ คุณหญิงวาดและเมีย ๆ ของสี่สหาย ไฟฟ้าในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ ดร. ดิเรกถูกเปิดสว่างขึ้นตามเดิม คณะพรรค ๔ สหายต่างคนต่างมองดูหน้ากันแล้วทำหน้าที่กระเรียกระวาดไปตาม ๆ กัน เจ้าแก้วซึ่งเป็นคนขายกำลังเก็บกล่องม้วนภาพยนตร์ให้เรียบร้อย

ภาพยนตร์เรื่องนี้ประพันธ์โดย ก.ง. ไทรแท้ อำนวยการสร้างโดยพระยาปัจฉิมพิณาศ ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์เป็นที่ปรึกษา และนิกร การณวงศ์ เป็นผู้กำกับกำกับการแสดง ถ่ายภาพโดยคุณหญิงวาด มือกล้องหญิงไทยคนที่สอง

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ กล่าวถามเจ้าคุณประสิทธิ์ ๗ เบา ๆ

“ในทัศนะของเจ้าคุณ เห็นเป็นยังไงบ้างครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์หัวเราะ

“วิเศษเหลือเกินครับ ผมหลับตั้งแต่ม้วนแรกเพิ่งตื่นเมื่อสักครู่นี้เอง”

คุณหญิงวาดพูดโพล่งขึ้น

“เนื้อเรื่องใช้ไม่ได้ ไม่ใครจะมีเหตุผล ผู้แสดงก็ไม่ได้ความ พอหวนแฉ็คอาร์ตมากเกินไป เจ้ากรทำหน้าทะเล้นเสียเรื่อย เจ้าพลก็ดูอายุ ๗ อย่างเป็นไรชอบกล เจ้าคุณบัจฉนีก ๗ ก็หัวล้านจนน่าเกลียด เข้ากลัองแล้วดูมันแผล็บ แต่การถ่ายเขาถ่ายวิเศษมาก”

นิกรหันมาค้อนคุณหญิง

“ครับ.....วิเศษมากที่สุดทีเดียว บางตอนตัวละครหัวไม่มีหลุดออกไปนอกจอ บางตอนถ่ายติดแต่หน้าแข้ง”

คุณหญิงวาดซักฉิว

“ก็ฉันเพิ่งถ่ายเคยเป็นเรื่องแรกนี่คะเหม ดูตั้งใจจะตักกันเสียจริง ๗”

นันทาพูดกับคณะพรรค ๔ สหายอย่างเป็นทางการว่า

“ดิฉันขอวิจารณ์ว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้วิเศษมากแต่คงไม่มีเจ้าของโรงหรือผู้จัดการโรงไหนที่จะยอมให้ฉายในโรงของเขา เว้นแต่ถ้าเขาอยากจะให้โรงของเขาเจ๊ง”

อาเสี้ยกิมหงวนซึ่งเป็นนายทุนซักใจไม่ดี มองดูกลุ่มสีนางแล้วกล่าวว่า

“ไม่ได้ความเลยเชียวหรือครับ”

ประกายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ได้ความคะ แต่ไม่น่าดูเลย”

ประไพพูดเสริมขึ้นอย่างขบขัน

“ดิฉันคิดว่าดูหนังตลกคงสนุกกว่า ดิฉันขอวิจารณ์อย่างเปิดเผยว่าภาพยนตร์ไทยเรื่องนี้ เป็นภาพยนตร์ที่เลวที่สุด การถ่ายไม่ได้สติ ผู้แสดงก็เล่นไม่เป็น ผู้กำกับการแสดงก็กำกบอย่างซุ่ย ๗ เพราะเข้าใจผิดคิดว่าการกำกบหนังเป็นงานที่ทำได้ง่าย ๗ ภาพยนตร์หลายต่อหลายเรื่องที่ฉิบหายวายวอดก็เพราะได้ผู้กำกับการแสดงที่ไม่ประสีประสา คือไม่มีความรู้ในการกำกบมาแต่ก่อน สำหรับภาพยนตร์เรื่องนี้ถือว่าแต่จะเข้าฉายที่ศาลาเฉลิมไทยเลย ต่อให้ฉายตามงานวัดก็เห็นจะไม่มีคนดู”

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่ พูดเสียงอ่อนอย่างน่าสงสาร

“นั่นนะซีพีนัน ฉันทเองก็ว่าอย่างนั้นแหละ เราถ่ายทำกันอย่างเฮงชวย นำเสียตายเหลือเกิน หมดเงินไปตั้งห้าหกแสน”

เสี้ยหงวนเอ็ดตะโรลั่น

“เพราะแก่ทีเดียว รมเร้าให้กันเป็นเจ้าของหนัง อ้ายเราคิดว่าการทำหนังคงจะไม่ยากเย็นอะไร เพราะอยากจะได้ชื่อเสียว่าเป็นผู้ประพันธ์บท แต่ในที่สุดภาพยนตร์เรื่องนี้ก็จะต้องชั่งขายกันเป็นกิโล ๗ ไป”

ดร. ดิเรก กล่าวขึ้นบ้าง

“อย่าเพิ่งท้อใจ งานใหม่ก็ย่อมมีการผิดพลาดบ้าง สุภาษิตของชาวภารตบทหนึ่งกล่าวไว้ว่าพระกระษัตราจันทรภควคคีศรีปรมมา แปลว่าผิดเป็นครูไม่มีใครรู้ก่อนเรียน ท่านมหาราชจันทรภุมารเคยทรงสร้างภาพยนตร์มาแล้ว พระองค์รับสั่งว่า ในตอนแรกพระองค์นึกท้อถอยและหมดศรัทธา แต่แล้วเมื่อแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ได้ บริษัทภาพยนตร์ มัสกาศิของพระองค์ก็กับเจริญก้าวหน้าอย่างรีบรุด จนกระทั่งกลายเป็นบริษัทภาพยนตร์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศอินเดีย”

เจ้าคุณบัจฉนีก ๗ ตะโกนพูดกับเจ้าแห้ว

“เฮี้ย.....อย่าเพิ่งเก็บเครื่อง ฉายให้ดูอีกทีเถอะวะถ้ายังงังจะได้เก็บไว้ฉายงานภูเขาทองปีนี้”

เจ้าแห้วถอนหายใจเบา ๆ

“รับประทานอย่าฉายเลยครับ รับประทานพูดแล้วจ๊กกระเจี๊ยมทน เหมือนดูหนังตลกไม่มีผิด”

คุณหญิงวาดอ้าปากหาดัง ๆ

“เอ๊ย..... ง่วงนอนไว้อ” แล้วท่านก็ลุกขึ้นยืน “ดีแล้วไปอนตีกว่า ถ้ารู้ว่าหนังมันจะเฮงชวยอย่างนี้ จ้างก็ไม่นั่งดูให้เสียเวลา”

อาเสี้ยค้อนประหลับประหลือก

“อย่าลืมนว่าคุณหญิงก็เป็นตัวประกอบเหมือนกัน”

คุณหญิงอมยิ้ม

“แกอยากมาแค้นฉันให้เล่นฉันก็เล่นนะซี” แล้วท่านก็พูดกับเมีย ๆ ของ ๔ สหาย “ขึ้นไปข้างบนกันเถอะ”

นั้นทา, นวลละออ, ประภาและประไพต่างลุกเดินตามคุณหญิงวาดออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เสียหงวนผู้เป็นนายทุนทำท่าเหมือนกับจะเป็นลมเขาเดินเข้าไปหาเจ้าแห้วแล้วกล่าวกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหนัก ๆ

“สิ้นสุดกันที่สำหรับภาพยนตร์เรื่องนี้ แกช่วยจัดการมาปนกิจให้ด้วย เฆมนั้นให้รอดไปเลย”

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

“รับประทานผมก็คิดไว้แต่ที่แรกแล้วครับ อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ถ่ายเสร็จแล้วก็ต้องเฆมา รับประทานลองอีกเรื่องนะครับ รับประทานคราวนี้ผมแต่งเรื่องและกำกับการแสดงเอง”

เสียหงวนขยับเท้าจะเตะเจ้าแห้ว แต่แล้วก็หันไปทางพรรคพวกของเขา

“ไปไว้อ พวกเราไปหาอาหารว่างกินกันที่ราชวงศ์”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พุดเสริมขึ้น

“อาไปด้วยคนไว้อ อยากกินหอยทอดมาหลายวันแล้ว”

คณะพรรค ๔ สหายกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กับเจ้าแห้วต่างพากันออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ พลกับ ดร. ดิเรก หัวเราะหึ ๆ ตลอดเวลา